

ข้าเป็นสัตว์เลี้ยว ของตาลด้าหลี่

大理寺少卿
的寵物生涯

4

ไม่เชิงเหรินหรูอวี่ 陌上人如玉 เฉียน
เบี่ยนนาคราช เปา
พบครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

และแล้วเราก็ร่วมเดินทางกับหฐเสียนันและซิงโมเหียนมาถึงครึ่งทางแล้ว ในเล่มที่ 4 นี้หฐเสียนันลืมนำต้นขึ้นมาพร้อมกับความปวดเมื่อย เนื่องจากถูกคนเผด็จการเอาแต่ใจอย่างซิงโมเหียนจัดการทั้งคืน เทียบกับความสดใสที่ปกคลุมทั่วห้องนี้แล้ว เรือนหน้าของจวนโหวเจียบเหงาและทุกข์ตรมอย่างมาก คุณชายรองยังคงถูกท่านโหวบังคับให้ทำในสิ่งที่ไม่ต้องการ ส่วนท่านโหวพอเห็นบุตรชายแท้ๆ มีสภาพเป็นไก่อ่อนเช่นนี้ก็ปวดใจยิ่ง จนนึกย้อนไปถึงลู่อืชื่อมารดาของซิงโมเหียนที่แข็งแกร่งกว่ากับเขา แล้วยังเรื่องที่เขาไม่รู้ว่าชายผู้ผู้เป็นบิดาตัวจริงของซิงโมเหียนคือใครอีกด้วย นักอ่านอ่านมาถึงตรงนี้น่าจะมั่นใจหรือยังคะว่าบิดาที่แท้จริงของซิงโมเหียนคือใคร คาดว่าทุกท่านคงพอจะเดากันได้แล้วแน่ๆ เลย

นอกจากนี้ยังอนุญาตให้ซิงโมเหียนพาหฐเสียนันไปตำบลสี่ผา่งเพื่อพักผ่อนที่จวนท่านหญิงหมิงเยวี่ นี่ทำให้นางลึบโลดใจอย่างมาก สอดคล้องกับความรู้สึกที่ได้กลับบ้านเกิด และแน่นอนคะว่ามีเรื่องราวสนุกสนานชวนติดตามอยู่ที่นี่มากมาย หนึ่งในเรื่องราวดีๆ นั่นก็คือการที่พวกเขาได้เจอผู้เฒ่าฉางหยวน ผู้เฒ่าที่มีความลับของหฐเสียนัน ซิงโมเหียน และฉางเฮินซ่อนอยู่ มีหน้าซ้ำยังมีเรื่องของงานแต่งที่แสนสุขสมดังใจอยู่ในเล่มนี้ด้วยนะคะ หากอยากรู้เรื่องราวโดยละเอียดแล้วขออย่าเพิ่งท้อกับขนาดเล่มที่หนาของหนังสือเล่มนี้คะ เพราะรับรองว่าเรื่องราวสนุกและชวนให้ลุ้นตามอย่างมากแน่นอน หากไม่เชื่อ พลิกกระดาษหน้าต่อไปเชิญสัมผัสเองได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

"จำคำพูดเมื่อครูของข้าเอาไว้ ข้าก็จะรักษาคำนั้นสัญญาเช่นกัน ไม่ว่าเวลาใดที่แห่งใด จะจดจำว่าเจ้าคือนั่นนนั้นของข้า ถ้าเจ้ากลัหายตัวไป ต่อให้ต้องตามไปจนสุดหล้าฟ้าเขียวข้าก็จะจับเจ้ากลับมาให้ได้ จากนั้นจะกดตัวลงบนเตียง แล้วลงทันท้อย่างหนัก..."

ดวงตาและน้ำเสียงที่แหบพร่าเล็กน้อยแฝงด้วยความรักใคร่ ทำให้หัวใจดวงน้อยของหรูเสียนั้นเต้นไม่เป็นจังหวะอีกแล้ว

”

แนะนำตัวละคร

- * หรุเสียนัน เด็กที่รองตุลาการศาลต่ำหลังรับเลี้ยงไว้ เป็นที่โปรดปรานของฮ้องแต่มาก ต่อมาได้รับแต่งตั้งเป็นท่านหญิงหมิงเยวี่
- * ชิงโมเหียน รักใคร่และดีต่อหรุเสียนันเพียงผู้เดียว ดูแลคนมิดแทนฮ้องแต่มาก ทำให้บนตัวมีรังสีอำมหิตรุนแรงมาก
- * สือต้าเทียน ขวามือจากตำบลือฝางที่ติดตามชิงโมเหียนกลับมาเมืองหลวง มีความสามารถในการพูดมาก พูดให้หนึ่งเป็นสิบ ให้ผิดเป็นถูกได้
- * ท่านหญิงหลัวหยาง หลานสาวของฮ้องเฮา มีนิสัยเอาแต่ใจและไม่เห็นหัวผู้อื่น แต่งงานกับชิงจินจื่อเข้าจวนโหว
- * ชิงตูเชียนเซิง รับหน้าที่ดูแลหอหนังสือที่สำนักศึกษาไปเฮ้อ เชี่ยวชาญวิชาแพทย์เป็นพิเศษ ทว่ากลับมีเบื้องลึกเบื้องหลังที่ทุกคนคาดไม่ถึง

301

ตอนที่แสงแดดค่อยๆ สาดส่องผ่านหน้าต่างเข้ามา หรุเสียวนันก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นพอดี

ปวดเมื่อยเหลือเกิน...

หรุเสียวนันแยกเขี้ยวและขยับขาอยู่ใต้ผ้าห่ม สวรรค์ กระดูกของนางจะหลุดออกจากกันอยู่แล้ว

นางเพิ่งขยับตัวก็รู้สึกว่าจะถูกระเบิดบางอย่างทับอยู่ พอหันไปมองก็พบว่าเป็นชิงโม่เหียน

เอ๋? เหตุใดชิงโม่เหียนยังนอนหลับอยู่ที่นี้ล่ะ

ชิงโม่เหียนยื่นแขนมาโอบเอวของนางไว้ แล้วดึงนางเข้ามาข้างกาย

"ปล่อยนะ จะทับคนตายอยู่แล้ว" หรุเสียวนันพยายามขัดขึ้น ก่อนจะพูดอย่างตื่นตระหนกว่า "ยังมีความเป็นธรรมชาติอยู่หรือไม่ ข้าหิวแล้ว"

นางไม่ยอมทำตามเหมือนเมื่อคืนอีกครั้ง ชิงโม่เหียนผู้นี้ตอนอยู่บนเตียง

แตกต่างกับช่วงกลางวันราวกับเป็นคนละคน อยู่ต่อหน้าผู้อื่นเขาเย็นชา แม้แต่สาวงามก็ยากจะดึงความสนใจของเขาได้ แต่พอตกกลางคืน เขา ราวกับเป็นสิงโตที่กินไม่อิ่มกระนั้น

"ปล่อยข้า ตอนนี้กินอาหารจึงจะเป็นความชอบธรรมที่ข้าควรได้รับ"

"ความชอบธรรม?" ซิงโมเหยียนค่อยๆ ลืมตาขึ้น พุดด้วยน้ำเสียง เกียจคร้านปนเหยียวนวนว่า "เจ้าไม่เชื่อฟัง ข้าจึงกดตัวเจ้า นี่ต่างหากคือ ความชอบธรรม"

หูลีเยว่นั่นเคืองขุ่นอยากจะทำร้ายเขาออก แต่แรงอันน้อยนิด ของนางอยู่ต่อหน้าซิงโมเหยียนแล้ว ก็เหมือนกับการเกาเท่านั้น "เผด็จการ ยิ่งนัก!"

"เจ้ารู้หรือไม่ว่าอะไรเรียกว่าเผด็จการ" ซิงโมเหยียนดึงนางเข้ามาใน อ้อมกอดได้อย่างง่ายดาย มือใหญ่วางลงบนส่วนที่เขาพอใจอย่างอุกอาจ เพลิดเพลินจนไม่อยากจะปล่อยนางเป็นอิสระ "แม้เจ้าจะเชื่อฟัง ข้าก็ยัง ไม่หยุดรักไล่เจ้า"

ดวงตาของหูลีเยว่นั้นเบิกโต นางไม่อยากจะเชื่อว่าเขาจะพูดจา น่าตกตะลึงเช่นนี้ "ท่าน...วิญญูชนพูดจาด้วยเหตุผลไม่ใช้กำลัง นี่ไม่ใช่ การกระทำของวิญญูชน!"

ซิงโมเหยียนหัวเราะเบาๆ พลิกตัวมาทับตัวนางไว้อย่างแนบแน่น "วิถีของวิญญูชนก็คือก่อนจะใช้กำลัง จะบอกเจ้านัก่อนว่า...เจ้าตัวเล็ก พวกเรามามีความสุขกันอีกครั้งเถอะ"

เสียงหัวเราะเบาๆ ของเขาผสมกับเสียงอู้อี้ของหูลีเยว่นั่นที่ถูก อุดปากเอาไว้

เทียบกับความสดใสที่ปกคลุมไปทั่วห้องนี้แล้ว เรือนหน้าของจวนโหว ดูเจียบเหงาอย่างเห็นได้ชัด

ท่านโหวไล่บ่าวไพร่ทุกคนออกไปข้างนอก ซึ่งจีนจื้อผู้เป็นคุณชายรอง ยืนร้องไห้หน้าเค้าอยู่ด้านข้าง

"หลิวหยางไม่กลับมา ก็ไม่มีอะไรไม่ดี หญิงเลขผู้ในวันๆ ใจคิดแต่ว่าจะล่อลวงพี่ใหญ่อย่างไร"

"หุบปาก!" เส้นเลือดตรงขมับของท่านโหวเต้นตุบๆ "เหตุใดข้าจึงมีลูกไม่เอาไหนอย่างเจ้าได้ ท่านหญิงหลิวหยางต่อให้ไม่ดีอย่างไรก็เป็นหลานสาวของฮองเฮา ถ้าไม่ไฉนาง เจ้าจะได้งานในกององครักษ์หลวงมาได้อย่างไร เจ้าคิดว่าตนเองโดดเด่นเหนือใครและใครต่างก็ให้ความสำคัญอย่างนั้นหรือ!"

คุณชายรองอ้าปากค้าง คำพูดตอบโต้ที่คิดไว้สุดท้ายก็ไม่ได้ออกจากปากไป

"จะอย่างไรข้าก็ไม่ไปรับหลิวหยางกลับมา ข้าทนขายหน้าไม่ได้" ตอนนี้เขาถูกสวมหมวกเขียวกลายเป็นตัวตลกใหญ่ที่สุดในเมืองหลวงแล้ว เขายังต้องไปรับหญิงเลขผู้นั้นกลับมาวางตั้งไว้บูชาอีกหรือ ผันไปเถอะ!

พอเขาคิดถึงเรื่องที่ท่านหญิงหลิวหยางทำในวันแต่งงานแล้วก็รู้สึกสะอิดสะเอียน

เขาเทียบกับพี่ใหญ่ไม่ได้สักอย่าง ท่านพ่อแม้ปกติจะไม่ค่อยชอบพี่ใหญ่ แต่กลับกลัวเกรงอีกฝ่ายอยู่หลายส่วน ไม่เหมือนเขา ท่านพ่อลากมานี้ลากไปนั้นตามอำเภอใจ ยามไหนพอใจก็เห็นเขาเป็นคุณชายคนหนึ่งของจวน ยามไหนไม่พอใจก็เรียกตัวมาฟาดด้วยแส้หลายที

คุณชายรอรูสึกว่าตนเองเป็นเหมือนถึงรอรบอารมณืของท่านพ่อ โดยเฉพาะครั่งปีมานี้พี่ใหญ่เอาปีศาจน้อยมาอยู่ทีจวน เขาก็กลายเป็นคนที่มีอำนาจเป็นพิเศฯ ตอนนั้แม้แต่นเองกับท่านพ่ออีกฝ่ายก็ไมเห็นอยู่ในสายตาแล้ว

ความรู้สึกต่างๆ ของเขาล้วนอยู่ในสายตาของท่านโหว ในใจท่านโหวเคร่งเครียดมากขึ้น

ทั้งทีโตมาในจวนเดียวกัน ตั้งแต่เล็กจนโต สิ่งที่เขาทำเพื่อบุตรชายคนนี้มากกว่าที่ทาเพื่อชิงโม้เหยียนถึงห้าหกส่วน สามารถพูดได้ว่าชิงโม้เหยียนเป็นมาปาตัวหนึ่งที่ไม่เคยผ่านการฝึกหัดมาก่อน เขาปล่อยเลี้ยงตามมีตามเกิด แต่สำหรับคุณชายรอร เขากลับเลี้ยงให้กินคืออยู่ดี คิดไม่ถึงว่าจะเลี้ยงจนเป็นคนมีนิสัยอ่อนแอเช่นนี้

"สองสามวันนั้เจ้าไปที่จวนท่านหญิงหลิวหยางสักครั่ง ไม่ว่าอีกฝ่ายจะตอบตกลงหรือไม่ เจ้าก็แสดงท่าทีให้เหมาะสมก่อน ถึงตอนนั้นต้องมีชื่อเสียงเรื่องความใจกว้างของเจ้าแพร่ออกไปแน่นอน วันหน้าถ้าจะหาคนใหม่จะได้มีสตรีรักล้าติดตามเจ้ามากขึ้น"

คุณชายรอรเห็นท่านพ่อทำหน้าเครียด ดั่งนั้นจึงไม่กล้าพูดอะไรต่อเพียงเอยรับคำเสียงอ่อน

"เจ้าออกไปก่อนเถอะ" ตอนนั้ท่านโหวแค่เห็นหน้าเขาก็รู้สึกปวดหัวแล้ว หลังจากคุณชายรอรออกไป ท่านโหวก็นั่งเหม่ออยู่บนเก้าอี้

ตอนแรกทีแต่งตั้งเข้ามาในจวน เขาตื่นเต้นจนนอนไม่หลับไปหลายวันหลายคืน นั้นเป็นสาวงามทีตกลงมาจากสวรรค์ และยังช่วยชีวิตเขาไว้อีกด้วย ตอนนั้เขารู้สึกว่าชาตินี้พวกเขาต้องมีความสุข

สมบูรณ์พร้อมแน่นอน ต่อให้เสียงานที่กององค์กรฯหลวง ขอเพียงพวกเขาคำนวณการใช้ชีวิตอย่างละเอียด ทุกอย่างล้วนไม่เป็นปัญหา แต่หญิงเลขผู้้นักกลับไม่ใช่หญิงพรมจารี หลอกหลวงความรู้สึกเขาไม่ว่ายังตั้งครรวัฏ์คนอื่นอีก!

หลอกหลวง! ทั้งหมดล้วนเป็นเรื่องหลอกหลวง!

ตอนนั้นหากไม่ใช่เพราะลู่ซื่อแต่งตัวเป็นหญิงสาวสามัญ เขาจะหวั่นไหวแย่งตัวคนเข้ามาในจวนได้อย่างไร เขาถึงขั้นไม่รังเกียจฐานะของนาง ไม่มีครอบครัวทางบ้านและหนีภัยมาจากแคว้นฉีแล้วอย่างไร เขายินดีให้เกียรตินางอย่างสูงสุด แต่นางกลับทอดทิ้งเขาเหมือนรองเท้าเก่ากระนั้น

นางทำกับเขาเช่นนี้ได้อย่างไร! ตอนแรกที่นางช่วยเขา มันช่างเป็นความอ่อนโยนเหลือเกิน...แม้ตอนนี้หลับตาลง เขาก็เหมือนยังสามารถมองเห็นดวงตางดงามกระจ่างใสราวทะเลสาบยามฤดูสารทศุณันได้

ซึ่งไม่เหยียนมีหน้าตาละม้ายกับลู่ซื่อเจ็ดส่วน น่าเสียดายถึงตอนนี้เขายังสับสนไม่รู้เลยว่าชายผู้ของลู่ซื่อเป็นใคร ตอนลู่ซื่อมีชีวิตอยู่ เขาเคยพยายามถามนาง แต่นางไม่พูดอะไรเลย เอาแต่อ่อนนวยสงขอให้เขาปล่อยนางจากไป

นางเป็นเช่นนี้ยิ่งทำให้เขาโกรธมากขึ้น เขาหวั่นไหวกับนางจริงๆ นางมองข้ามความดีของเขาไปได้ได้อย่างไร ทั้งยังหลอกให้เขาไม่สนใจทุกอย่างแต่นางเข้ามาในจวน สุดท้ายยังต้องเลี้ยงบุตรชายของคนอื่นอีก

ที่เขาไม่ฆ่าซึ่งไม่เหยียนให้ตายก็เพราะอยากจะเก็บอีกฝ่ายไว้ระบายนความแค้นของตนเอง แต่สิ่งที่เขาคิดไม่ถึงก็คือเด็กคนนี้จิตใจหนักแน่นเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะเรียนอะไรก็สามารถทำได้ดีมาก เขาทอดถอนใจ

เกี่ยวกับเรื่องนี้ไม่ต่ำกว่าหนึ่งครั้ง หากบุตรชายในไส้ของเขาเป็นเช่นนั้นจะดี
สักเพียงใด...

"ท่านโหว" เสียงของบ่าวตัดบทความทรงจำของเขา

"มีเรื่องอะไร"

คนที่เข้ามาคือพ่อบ้านคนหนึ่งในจวน เขาโค้งตัวพูดว่า "เรียนท่านโหว
ข้ามีเรื่องหนึ่งไม่รู้ว่าควรพูดหรือไม่"

ท่านโหวชายตามองเขาแวบหนึ่ง "พูดมาเถอะ"

"บ้านเกิดข้าอยู่ที่หมู่บ้านสวีซุน ช่วงก่อนข้ากลับบ้านเกิด ในหมู่บ้าน
มีคนแปลกหน้าเข้ามาหลายคน พวกเขามาสอบถามเกี่ยวกับบ่าวเก่าแก่
ที่จวนสกุลชิงไฉ่ออกไปในอดีต"

ดวงตาท่านโหวเบิกโตขึ้นมาทันที "เจ้าไม่ได้ฟังผิดใช่หรือไม่"

"ไม่ขอรับ ข้ายังตั้งใจไปพูดกับพวกเขาหลายคำ คนที่พวกเขาตามหา
คือบ่าวเก่าแก่เมื่อสี่สิบกว่าปีก่อนเหล่านั้น หมู่บ้านของพวกเราเดิมที่มีอยู่
คนหนึ่ง แต่ยายแก่ผู้นั้นอายุมากแล้ว ลูกบุตรชายของนางรับออกไปอยู่ด้วย
ไม่อยู่ในหมู่บ้านนั้นนานแล้ว..."

ท่านโหวหยิบถุงเงินโยนไปให้อย่างเสียบๆ

พ่อบ้านรับเงินไว้ แล้วถอยออกไปอย่างมีความสุข

จากนั้นท่านโหวก็ตามคนสนิทของเขาเข้ามาพาลงเอยสั่งการ

"หาโอกาสจัดการพ่อบ้านในจวนผู้นั้น ทางที่ดีให้เขาปิดปากเสียบไป
ตลอดชีวิต จัดการให้สะอาดสักหน่อย อย่าทำเป็นเรื่องใหญ่ให้คนอื่นเห็น"

คนสนิทรับคำสั่งแล้วออกไป

ท่านโหวนั่งไม่ติดอีกแล้ว ดึกสักหน่อยเขาก็เรียกคนสนิทมาอีกครา

"ส่งคนไปจับตาดูทางซื่อจื่อ ถ้าเขาออกจากจวนก็ตามไป ดูว่าเขา
ไปที่ใดบ้าง"

เรื่องเหล่านั้นถูกปิดบังมาเนิ่นนาน เขาไม่อยากถูกคนพลิกบัญชี
ออกมาปรากฏต่อหน้าคนอื่นในเวลา

302

หลายวันนี้แม่หนูเสียวแน่จะอยู่ในจวนโหว แต่เรื่องนอกจวนนาง กลับรับรู้อย่างไม่ติดทล่นสักเรื่อง

มีสื่อต้าเทียนอยู่ นางล้วนไต้ยีนข่าวใหม่ที่สุดทุกวัน ไม่ว่าจะ เป็น เรื่องที่ชาวบ้านในเมืองหลวงพูดกัน หรือเรื่องที่ป่าวแต่ละจวนที่ออกมา ชื่อของนำออกมาบ้าง

"องค์ชายหกถูกฮ่องเต้ลงโทษกักบริเวณ จะให้เขากักตัวสำนึกผิด หนึ่งร้อยวัน"

"ไต้ยีนว่าคนโปกผ้าปิดหน้าวันนั้นก็จับตัวได้แล้ว ฎุรองตุลาการ ศาลต้าหลี่จับเข้าคุกไป..."

ความจริงมีคนโปกผ้าเสียที่ไหน ฮ่องเต้ทำเพื่อตบตาคนอื่นและช่วย บุตรชายกลบเกลื่อนเท่านั้น ในฐานะฮ่องเต้ เขาใช้อำนาจจัดการเรื่องนี้ อย่างสุดความสามารถ

"คุณชายรองจวนสกุลชิงไปเยือนจวนท่านหญิงหลัวหยางหลายครั้ง ล้วนถูกกันไว้ ตอนนี้บนหัวถนนลั่นลือกันว่าคุณชายรองมีเมตตา และเป็นคนที่รักภรรยาผู้หนึ่ง"

ได้ฟังคำพูดของสื่อต้าเทียนแล้ว หลูเสี่ยวนันก็ตกใจจนเบิกตาโต อ้าปากค้าง คนที่พวกเขาบอกว่ามีเมตตา รักภรรยาผู้หนึ่งคือคุณชายรองจวนของพวกเขาวจริงหรือ เหตุใดเหตุการณ์จึงดูแปลกประหลาดไม่ตรงกับความจริงเช่นนั้น

สื่อต้าเทียนหัวเราะแหะๆ "คงเป็นความคิดที่ท่านโหวคิดให้บุตรชาย เช่นนี้วันหน้าคุณชายรองจะได้แต่งภรรยาใหม่ได้อีก ไม่เช่นนั้นหญิงคนใดจะยอมแต่งงานกับเขาเล่าขอรับ"

พอคิดอย่างละเอียดแล้วก็จริง แม้แต่เหนียนซือยังหนีกลับบ้านเดิม โดยแกล้งป่วย คนภายนอกเหล่านี้นั้นจะเอาอะไรไม่ออกเลยหรือ

หลูเสี่ยวนันกำลังพูดคุยกับสื่อต้าเทียนอย่างออกรสออกชาติอยู่ เสวียนอวี่ก็เดินเข้ามาจากข้างนอก "ท่านเก็บของเสร็จหมดแล้วหรือยังขอรับ"

เพราะในวังวันนั้น ฮองเต๋ออนุญาตให้ชิงโมเหยียนพานางไปตีบาบลสื่อฝาง ไปพักที่จวนท่านหญิงหมิงเยวี่ระยะหนึ่ง ดังนั้นครั้งนี้นางต้องเอาของไปด้วยไม่น้อย

หลูเสี่ยวนันสำรวจดูกล่องสองใบที่วางอยู่ในห้อง นี่เป็นของสะสมทั้งหมดที่นางจะเอาไปด้วย

ชิงโมเหยียนไม่ให้นางเอาของมีค่าเหล่านั้นไป บอกว่าค่อยไปหาซื้อใหม่ภายหลัง นางคิดดูแล้วก็เห็นด้วยกับเขา เพราะนางคงไม่ได้อยู่ที่นั่น

ตลอดเวลา

เสวียนอวีเห็นท่าทางอารมณ์ตอนที่นางมองกล่องจึงพูดพลบว่า "ชื่อจื่อส่งคนไปที่ตำบลสี่ผ้างก่อนแล้ว ของในจวนท่านหญิงล้วนเตรียมไว้พร้อมสรรพ เอาแค่เพียงของใช้ส่วนตัวไปก็พอขอรับ"

หฺวูเสวียนนั้นดวงตาเปล่งประกายทันที มีชิงโมเหียนอยู่บนางสบายใจ ได้มาก ไม่ว่าจะไปที่ใดก็ไม่ต้องให้นางกังวลใจ

"สี่ผ้างก็ไปด้วยหรือ" หฺวูเสวียนนั้นถามขึ้น

"แน่นอนอยู่แล้วขอรับ" สี่ผ้างเหียนหัวเราะแหะๆ ก่อนจะพูดว่า "กว่าจะกลับไปสักครั้งไม่ถ่ย ข้าสามารถไ้อวดในตำบลได้บ้างแล้ว"

สี่ผ้างเหียนเป็นคนตำบลสี่ผ้าง แม้ว่าข้างกายจะไม่มีญาติพี่น้องอะไร แต่อย่างไรเสียเขาก็เป็นคนที่นี่ ตอนนั้นเขาเลือกที่จะจากมาพร้อมกับชิงโมเหียน พูดได้ว่าเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องที่สุดในชาตินี้

เสวียนอวีให้คนยกกล่องของหฺวูเสวียนนั้นออกไป

หฺวูเสวียนนั้นถือแค่ถุงแพรติดตัว ในนั้นมีชาดกับยันต์เท่านั้น

ตอนออกจากจวนหฺวูเสวียนนั้นสังเกตเห็นว่าในจวนเย็นหน้า ลับๆ ล่อๆ มองมาข้างนอก หฺวูเสวียนนั้นมองไปอย่างแปลกใจ คนผู้นั้น รับผิดชอบกลับไปและแอบซ่อนตัว

มันเรื่องอะไรกัน ท่านโหวยังแอบส่งคนมาจับตาดูข้าอีกหรือ

"ขึ้นรถเถะขอรับ" เสวียนอวียืนอยู่ตรงประตูจวนไม่มองบ่าวที่ลอบสอดส่องเหล่านั้นเลย

"พวกเขา..." หฺวูเสวียนนั้นอยากจะเตือนเสวียนอวี ทันใดนั้นก็คิดได้ว่า เสวียนอวีกับผู้กล้าตายที่คุ้มครองรถม้าเหล่านี้ล้วนมีวรัญท์ พวกเขาจะ

ไม่สังเกตเห็นคนที่ลอบสอดส่องเหล่านั้นได้อย่างไร

เรื่องเหล่านี้ไม่ต้องให้นางกังวลใจระมัง

พอขึ้นรถม้าออกจากจวนโหวแล้ว อารมณ์ของหฺรูเสี่ยวนัก็ดีอย่างมาก นางกำลังไปตำบลสี่ผ้าง จะได้ดูว่าจวนท่านหญิงของนางสร้างเหมือนกับบ้านหลังที่อยู่ในยุคปัจจุบันหรือไม่

ระหว่างที่หฺรูเสี่ยวนักำลังคิดอยู่ จู่ๆ รถม้าก็ค่อยๆ ช้าลง นางพลิกเปิดม่านรถเห็นชิงโมเหียนชีม้านำคนอีกจำนวนหนึ่งยืนรอนางอยู่ที่ประตูเมือง
เอ? นอกจากฉางเฮินแล้ว เหตุใดผู้เฒ่าเซี่ยนเฉิงของศาลต้าหลี่จึงมาด้วย ระหว่างทางนี้จะได้กินชาลาเปาของเขาหรือ

ฉางเฮินตามพวกเขาไปนางยังพอเข้าใจ เพราะชิงโมเหียนจะฉวยโอกาสนี้ขึ้นเขากับฉางเฮินไปตามหาผู้เฒ่าฉางหยวนตัวจริงที่เก็บซ่อนตัวผู้นั้น

ชิงโมเหียนที่อยู่บนหลังม้ามองดูนางแวบหนึ่ง เห็นได้ว่าไม่ได้คิดจะขึ้นรถม้ามากับนางแต่อย่างใด

ทุกคนเดินทางออกนอกประตูเมืองไปตามทางหลวง เดินทางไปราวครึ่งชั่วโมงรถม้าก็ช้าลงอีกครั้ง

จากนั้นมีคนมาเคาะหน้าต่างรถม้า หฺรูเสี่ยวนัพลิกเปิดม่านรถม้าขึ้นก็เห็นชิงโมเหียนชีม้าเข้ามาใกล้

"เปลี่ยนร่างเป็นชะมดเช็ดตามข้ามา" เขาพูดเสียงเบา

หฺรูเสี่ยวนัตกตะลึง น้อยนักที่เขาจะขอให้นางเปลี่ยนร่างกลับเป็นชะมดเช็ด

ในเมื่อเป็นคำขอร้องของเขา ย่อมต้องมีเหตุผลแน่นอน

หูลีเยวนันจึงเปลี่ยนร่างเป็นชะมดเช็ดภายในรถม้า จากนั้นกระโดดขึ้นมานบนหน้าต่างรถม้า พอเดินต่อไปถึงบนตัวเขา นางก็ขยับตัวหาท่าที่สบายที่สุดทันที จากนั้นก็นอนนิ่งไม่ขยับเขยื้อน

ซึ่งไม่เหยียนปล่อยม่านรถม้าลง แล้วควมม้าห่างออกไป

หูลีเยวนันโผล่หัวชนพุดออกมา มองซึ่งไม่เหยียนขี่ม้าออกจากขบวนเงียบๆ อย่างประหลาดใจ

ข้างกายพวกเขามีเพียงเสวียนอู้กับผู้กล้าตายสามคนที่แต่งตัวเป็นบ่าวธรรมดา ส่วนอีกคนนั้นคือผู้เฒ่าเขียนเฉิงพ่อครัวของศาลตำหลี

นี่เป็นการรวมกลุ่มที่แปลกประหลาดอะไรอย่างนี้ เรากำลังจะไปที่ได้กันแน่

ซึ่งไม่เหยียนรับรู้ถึงแววตาสงสัยของเจ้าตัวเล็กจึงก้มหน้าลูบหัวของนาง "เขียนเฉิงมาจากลวี่หลิน เป็นคนกว้างขวางไม่น้อย เขาช่วยข้าตามหาบ่าวเก่าแก่ของจวนสกุลชิงในอดีตเจอแล้ว"

หูลีเยวนันดวงตาเปล่งประกาย เจอแล้วจริงหรือ! พุดแบบนี้ไม่นานพวกเราก็จะรู้เรื่องในอดีตว่าท่านโหวต่งลู่ซื้อเข้าจวนมาได้อย่างไรแล้ว

ทุกคนควมม้าเร็วผ่านทางเล็ก เดินทางไปราวครึ่งชั่วโมง จึงเห็นว่า มีหมู่บ้านแห่งหนึ่งปรากฏตรงหน้า

ผู้เฒ่าเขียนเฉิงอันวางตรงปาก เป่าเป็นเสียงแหลมเล็ก ไม่นานก็มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งวิ่งออกมาจากหมู่บ้าน

เขียนเฉิงชี้ไปที่เด็กหนุ่มแล้วพุดกับซึ่งไม่เหยียนว่า "เขาเป็นคนหาสถานที่นี้เจอ รองตุลาการตามเขาไปเถอะ"

ซึ่งไม่เหยียนพยักหน้าเล็กน้อย ก่อนจะควมม้านำเสวียนอู้คนเดียว

ตามเด็กหนุ่มผู้นั้นเข้าหมู่บ้านไป ส่วนเขียนแจ้งกับผู้กล้าตายอีกสามคน
รออยู่ข้างนอก

เด็กหนุ่มนำพวกเขาเข้าไปในเรือนหลังหนึ่ง ตัวเรือนไม่ใหญ่ ดูแล้ว
ไม่เหมือนเรือนของคนร่ำรวยนัก แต่กลับเก็บกวาดสะอาดสะอ้านอย่างมาก
"ชื่อจื่อมาแล้วขอรับ" เด็กหนุ่มส่งเสียงเรียกเข้าไปในเรือน

ซึ่งไม่เหยียนลงจากม้า อุ้มหูลูเสี่ยวนันทน์ที่เปลี่ยนร่างเป็นชะมดเช็ด
เข้าประตูไป

หญิงชราอายุเกินหกสิบปีผู้หนึ่งเดินออกมา ก่อนจะคุกเข่าตัวสั่นเทา
"คารวะชื่อจื่อ..."

ซึ่งไม่เหยียนยื่นมือมาประคอง "ท่านบ่ไม่ต้องมากพิธี"

เสวียนอวีเข้าไปประคองหญิงชราให้ยืนขึ้น

ทุกคนเดินเข้าบ้านไปพร้อมกัน

จากนั้นหญิงชรายิ้มเศร้าพูดว่า "ชื่อจื่ออยากรู้อะไรพูดมาตามตรง
ได้เลย ข้าอายุเท่านี้แล้วยอมรับชะตา ต่อให้คนของท่านโหดตามมา ข้าก็
แค่วีตไร่ค่าชีวิตหนึ่งเท่านั้น"

"ท่านพ่อข้าเคยมาหาท่านหรือ" ซึ่งไม่เหยียนหรีตาลงพลงเอ่ยถาม

"ไม่เพียงมาหาข้า...คนอื่นที่ออกมาจากจวนตอนนั้น คนที่หลบ
ก็หลบ ซ่อนก็ซ่อน คนที่มีชีวิตถึงตอนนี้เกรงว่าคงมีไม่กี่คน"

ได้ยินคำพูดนี้แล้ว หูลูเสี่ยวนันทน์ก็เบิกตาโตอย่างตกใจ

นี่มันมีก็ความหมาย...ท่านโหวที่มองผิวเผินแล้วเพียงปล่อยบ่าว
เก่าแก่เหล่านี้กลับบ้านเกิด ทว่าความจริงแอบฆ่าคนปิดปากหรือ

303

ภายในห้องเหลือเพียงซิงม่เหยยนกับหญิงชรา
หรุเสียวณั้ยนั้หันออกมาจากเสีของซิงม่เหยยน ดวงตาสีเขียว
สุกใสกะพริบมองหญิงชรา
"ตอนนั้ท่านแม่ข้าแต่งเข้าจวนโหวได้้อย่างไร" ซิงม่เหยยนอ่ยถาม
ตามตรง

หญิงชราถอนหายใจล่าว "ตอนนั้ท่านโหวรับพระบัญชาฮ้องเต้
ไปทำงาน ตอนกลับจวนก็พาลู่ฮุนกลับมาด้วย บอกว่าครอบครัพลู่ฮุน
ถูกโจรฆ่าตายหมดแล้ว เหลือนางเพียผู้เดียว นางเองก็ได้ช่วยชีวิตของเขา
เอาไว้ ดังนั้นเขาจึงพากลับมาดูแล ใครจะรู้ว่าผ่านไปไม่นานจุ้ ก็เริ่ม
จัดการเรื่องการแต่งงาน"

ซิงม่เหยยนขมวดคิ้ว

"เดิมทีท่านโหวกับลู่ฮุนรักกันดีมาก แต่หลังจากแต่งงานวันที่สอง

ก็เปลี่ยนสีหน้าไปแล้ว ท่านโหวซังลู่ฮุยหนีไว้ที่เรือนด้านหลังงานดูแลในจวน ก็ไม่ได้มอบไว้กับมือนาง บ่าวอย่างพวกเราก็ได้เจอหน้าลู่ฮุยหนีแค่ตอนไปส่งของเป็นบางครั้งเท่านั้น"

"ท่านแม่ข้า...นางเป็นคนแบบใด" ซิงโม้เหียนน้ำเสียงเจ็บปวด แต่หลูเสียนนักรู้สึกได้ว่าเสียงของเขาเปี่ยมไปด้วยความคาดหวังบางอย่าง

"ลู่ฮุยหนีเป็นคนเจี๊ยบๆ" หลูชิงชราย้อนคิด "ปกติแทบจะไม่พูดอะไร เอาแต่อยู่เจี๊ยบๆ คนเดียว และไม่ชอบความคึกคัก ไม่ชอบให้บ่าวจำนวนมากอยู่ปรนนิบัติข้างกายนาง ไม่ว่าจะอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้านาง ทำเองผู้เดียวทั้งหมด นางมีดวงตาที่งดงามคู่หนึ่ง ดวงตาคู่นั้นเหมือนสามารถมองทะลุใจคนได้ ตอนนั้นนางเคยพูดกับข้า บอกว่าข้าสามารถมีชีวิตได้ถึงเจ็ดสิบปี"

พอพูดถึงเรื่องนี้ หลูชิงแกก็ยิ้มขึ้นมา "คิดไม่ถึงว่าลู่ฮุยหนีจะพูดถูก"

นี่ไม่รู้ว่าเป็นครั้งที่เท่าใดแล้วที่ได้ยินคนพูดถึงลู่ซื่อ บอกว่าดวงตาของนางพิเศษมาก หรือซิงโม้เหียนจะเดาถูกแล้วจริงๆ ลู่ซื่อไม่เพียงเป็นฉงเหียน นางยังมีดวงตาที่พิถีพิถันด้วย

ฉงเหียนทั่วไปไม่สามารถให้กำเนิดบุตรได้ หากนางมีดวงตาที่พิถีพิถัน ร่างกายจะแตกต่างกับผู้อื่นใช่หรือไม่ ดังนั้นจึงได้...

จริงสิ ดวงตาซิงโม้เหียนก็เริ่มมองเห็นบางอย่างที่คนทั่วไปมองไม่เห็นได้แล้ว แม้จะเทียบข้าไม่ได้ก็ตาม เป็นไปได้หรือไม่ว่าจะเกิดจากการที่เขาได้รับถ่ายทอดดวงตาที่พิถีพิถันของลู่ซื่อ

หลูเสียนนังยงหน้ามองไปยังซิงโม้เหียน ซิงโม้เหียนเองก็ก้มหน้ามองมาที่นางเช่นกัน ระหว่างที่สบตากัน พวกเขาเห็นความสงสัยเช่นเดียวกัน

ในดวงตาของอีกฝ่าย

"ท่านรู้หรือไม่ว่าตอนนั้นท่านพ่อของข้าไปทำงานที่ใด" ซิงไม่เหยียนถามต่อไป

หญิงชราส่ายหน้า "เรื่องเหล่านี้พวกเราจะรู้ได้อย่างไร...แต่ข้าจำได้ว่าตอนนั้นท่านโหวเคยพูดถึงวัดอะไรสักแห่ง..."

วัด? วัดหว่าเหยียนหรือ!

ทันใดนั้นความคิดก็ออกอย่างหนึ่งก็พุ่งเข้ามาในหัวของหลูเสี่ยวนันทำให้นางตกใจตัวแข็งที่อยู่อยุตรงนั้น

พระสนมคนโปรดของฮ่องเต้หายตัวไปในเหตุการณ์ไฟไหม้ตอนไปจุดธูปให้พระที่วัดหว่าเหยียน ตอนนั้นฮ่องเต้ลงโทษคนในกององครักษ์หลวงและค้นหาคนละแวกวัดหว่าเหยียน ท่านโหวต้องเสี่ยงงานนี้ไปกับด้วยเรื่องนี้ หากพูดว่าลู่อือถูกท่านโหวนำตัวกลับมาจากละแวกวัดหว่าเหยียน จะมีความเป็นไปได้หรือไม่ว่าลู่อือก็คือ...

นางไม่กล้าคิดต่อไปอีก

หากลู่อือคือพระสนมคนโปรดที่หายตัวไปของฮ่องเต้เหตุใดท่านโหวยังกล้านำตัวนางกลับมาอีก หรือเขาไม่รู้เลยว่านางคือสตรีของฮ่องเต้

ความคิดนี้เชื่อมโยงไปไกลจนทำให้นางเองตกใจ ต่อมาซิงไม่เหยียนกับหญิงชราพูดอะไรกันบ้าง นางลั่นฟังไม่รู้เรื่องเลย...

ตอนซิงไม่เหยียนจากมาได้ให้เสียนอวี้อาเงินจำนวนหนึ่งเดินเข้าเรือนหลังนั้นไป

เด็กหนุ่มทรุดนั่งอยู่ตรงลานเรือน เห็นเขาออกมาก็รีบลุกขึ้น "ชื่อจื่อมีอะไรจะสั่งก็บอกมาได้เลยขอรับ เหล่าเซียนของพวกเราทำขับไว้แล้ว ไม่ว่า

เรื่องอะไรขอเพียงท่านพูดมาก็พอ"

หูเสี่ยวนันแปลกใจ คิดไม่ถึงว่าผู้เฒ่าเซียนเจิงผู้นั้นจะเป็นผู้กว้างขวาง
ในลวีหลินจริงๆ

"พาพวกเขาไปจากที่นี่หาสถานที่ปลอดภัยสักที่" ซิงโมเหยียนพูดอย่าง
จริงจัง

"ข้อจี้ฉวางใจได้ เหล่าเซียนเตรียมการไว้แล้ว ข้าจะส่งครอบครัว
ท่านไปอยู่กับลูกสาวบุญธรรมของเหล่าเซียน อยู่ที่นั่นนางจะมีคนคอย
ดูแล"

ซิงโมเหยียนพยักหน้ารับรู้

หลังออกจากหมู่บ้านเล็กแล้ว ซิงโมเหยียนก็นำเสวียนอวี่เดินทาง
ตามขบวนไปทันที

หูเสี่ยวนันสังเกตเห็นว่าผู้เฒ่าเซียนเจิงไม่ได้ตามมาด้วย

"จี้ต?" หูเสี่ยวนันสงสัยร้องหลายที รวากับกำลังถามเขาว่าเหตุใด
เซียนเจิงจึงไม่ได้ตามพวกเขามาด้วย

"ระยะนี้ท่านพ่อส่งคนมาจับตาดูข้า ดังนั้นเซียนเจิงต้องจัดเตรียมคน
นำครอบครัวนี้เดินทางไปทันที"

เพราะพวกเขางើนนำขบวนรถเดินทางล่วงหน้าไปก่อนระยะหนึ่ง
ทำให้ตอนนี้ท้องฟ้าเริ่มมืด พวกเขาก็ยังตามขบวนข้างหน้าไม่ทัน

เสวียนอวี่เสนอว่าให้พักผ่อนที่โรงเตี๊ยมพักม้าก่อน "พักผ่อนก่อนเถอะ
ขอรับ พรุ่งนี้น่าจะไล่ตามพวกท่านหมดางเ็นทัน"

ซิงโมเหยียนพยักหน้าอย่างไม่ใส่ใจนัก นับจากพวกเขาออกจาก
หมู่บ้านเล็กเขาก็มีท่าทางเปลี่ยนไป ดูสีหน้าเป็นปกติ แท้จริงแล้วในใจคง

ว่าอุ่นแน่แล้วกระมัง

ห้องฟ้ามืดดำแล้ว ในที่สุดพวกเขาก็เห็นโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งข้างหน้า
หน้าโรงเตี๊ยมมีรถม้าจอดอยู่ไม่น้อย ส่วนใหญ่เป็นพ่อค้าที่เดินทาง

เสวียนอวี๋เข้าไปเตรียมการเรื่องห้องพักก่อน ซึ่งไม่เหยียนจิตใจ
เหม่อลอยอยู่ตลอด แม้แต่ตอนลงจากม้าก็ลืมนึกว่าหูลีเยวนั้นยังอยู่ จนถึงกับ
ทำนางตกลงพื้นไป

หูลีเยวนั้นตกใจ แต่ด้วยสัญชาตญาณของสัตว์ นางยังคงหมุนตัว
กลางอากาศแล้วลงพื้นด้วยขาทั้งสองได้สำเร็จ

"จี้ด..." หลังจากลงพื้นแล้วนางก็ส่งเสียงร้องอย่างไม่พอใจ

จริงๆ เชียว นี่เป็นครั้งแรกที่เขาลื่นแล้วแบบนี้ โชคดีที่ข้าโศแล้ว
ร่างกายคล่องแคล่ว ไม่อย่างนั้นไม่ตกลงไปเป็นแผ่นเนื้อหรือ

ตอนที่เห็นเจ้าตัวเล็กตกลงไปจากตัวของเขา ซึ่งไม่เหยียนก็ตกใจ
เช่นกัน

ตลอดทางเขาเหม่อลอย ถึงขนาดลืมนึกไปว่านางนั่งอยู่บนตัวของเขา
ตอนลงมาก็ลืมนึกมืออยู่ของนางไปเลย

"มานี่" ซึ่งไม่เหยียนไม่ทันได้ผูกม้าก็โน้มตัวยื่นมือมา

"จี้ด..." หูลีเยวนั้นสลดขนสีดำนับตัวอย่างไม่พอใจ ช่วงแะอะ ข้าไม่ได้
ใจแคบอย่างนั้น อีกร่างกายไม่ได้ตกลงมาบาดเจ็บอะไร ไม่ได้ไร้เหตุผล
อย่างนั้น

นางถอยหลังไปหลายก้าว แสดงให้เขาเห็นว่าตัวเองสบายดีทุกอย่าง

"นั่น! ตรงนั้นมีแมวดำอยู่ตัวหนึ่งด้วย!"

เสียงตื่นเต้นยินดีของสตรีดังขึ้นทางด้านหลัง

ยังไม่ทันรอให้หูลีเยวนันหันหน้าไปก็รู้สึกว่ช่วงเอวถูกมือคนหนึ่งจับไว้
ลีซาหลอยจากพื้นแล้ว

"เจ้าตัวน้อยน่ารักมาก ดวงตาของมันเป็นสีเขียวด้วยละ" เด็กหญิงพูด
อย่างตกใจ "พี่รอง พี่ปมาดูสิ!"

มีหญิงสาวอายุสิบหกสิบเจ็ดคนหนึ่งออกมาจากในรถม้าหน้า
โรงเตี๊ยม ขมวดคิ้วเล็กน้อยมองดูเด็กหญิงที่ตื่นเต็นยินดี "น้องเล็ก
อย่าก่เรื่องเลย รีบโยนมันทิ้งไป แมวป่ามาจากที่ใดก็ไม่รู้ สกปรกมาก"

ขนคอของหูลีเยวนันพองขึ้นทันที

แมวป่าหรือ!

เจ้าตาบอดหรืออย่างไรไม่เห็นหรือว่าขนคอของข้ามีปลอกคอทอง
อยู่ด้วย บนนั้นยังมีหินห้าสีอยู่สองชิ้น ข้าเป็นแมวบ้านอย่างแท้จริง!
แมวบ้านนะเข้าใจหรือไม่!

อีกอย่างสกปรกอะไรกัน ตัวข้าออกจะหอมฟุ้งอย่างนี้ รองตุลาการ
เป็นคนแปร่งชนให้เองด้วย

ในลำคอของหูลีเยวนันส่งเสียงกรอดๆ ไม่พอใจ

แต่เด็กหญิงที่อุ้มหูลีเยวนันกลับเง้างอนขึ้นมา "ตลอดทางเบือจะแะ
อยู่แล้ว พวกเราเลี้ยงลูกแมวสักตัวไว้เล่นเถอะ พี่ตุส ลีซนของมันดีเช่นนี้
เอ? ขนคอของมันยังมีปลอกคอทองอยู่ด้วยหรือ"

ตอนนี้เพิ่งเห็นหรือ แน่ใจหรือว่าดวงตาของเจ้าไม่ใช่เอาไว้ใช้หายใจ

หูลีเยวนันกลอกตาอย่างทนมไม่ไหว

ในขณะที่หนึ่งหญิงสาวหนึ่งเด็กหญิงกำลังมองสำรวจปลอกคอทอง
ขนคอของหูลีเยวนันอย่างตกใจอยู่นั้น มือใหญ่ข้างหนึ่งก็ยื่นมาจากด้านข้าง

• ขำมันส์รักเลิ้งของสาวตานี่ 4

"เจ้าตัวเล็ก มานี่" เสียงพูดราบเรียบแฝงความหยิ่งทะนง
ทั้งสองคนจึงสังเกตเห็นว่าคุณชายในชุดดงดงมผู้หนึ่งยืนอยู่ตรงหน้า
พวกนาง และกำลังยื่นมือมาทางแมวสีดำตัวนั้น

304

หฺรูเสี่ยวนันเห็นซิงโมเหียนยืนมือมาทางนาง
"จี้ดๆ" หฺรูเสี่ยวนันบิดตัว สลัดหลุดจากมือของเด็กหญิงและกระโดดลง
บนพื้น

"แมวตัวนี้เป็นของท่านหรือ" หญิงสาวที่อายุมากกว่าสักหน่อยถาม
ซิงโมเหียนไม่ได้ตอบ แต่โน้มตัวไปอุ้มหฺรูเสี่ยวนันขึ้นมา
หฺรูเสี่ยวนันทักหัวขึ้น ฎไถตรงคอของซิงโมเหียนอย่างประจบประแจง
ผิวสัมผัสของขนฟูฟ่องดีเหลือเกิน ซิงโมเหียนใช้มือบีบปลายหาง
นางเบาๆ

หฺรูเสี่ยวนันหรีตาลงอย่างสบายตัวในทันที สัญชาตญาณของสัตว์
ด้านทานไม่ได้จริงๆ

หนึ่งหญิงสาวหนึ่งเด็กหญิงเห็นผู้ชายผู้นั้นอุ้มแมวดำไปต่อหน้า
ต่อตาพวกนาง

"พี่รอง ข้าอยากได้ลูกแม่วัวนั่น" เด็กหญิงร้องงอแงขึ้นมา "ข้าอยากได้ลูกแม่วัวนั่น"

หญิงสาวมองนางอย่างลำบากใจ "อย่าก่เรื่องเลย แม่วัวนั่นเป็นของคุณชายผู้นั้น พี่จะไปขอผู้อื่นมาให้เจ้าได้อย่างไร"

"ก็แค่แม่วัวเดียว จะอะไรนักหนา ข้าอยากได้เงินเท่าใด ข้าจ่ายให้เขาก็ได้" เด็กหญิงยุปาก หน้าตาไม่พอใจอย่างยิ่ง

"พวกเจ้าสองคนเหตุไฉนยังยืนอยู่ที่นั่นอีก ขวบนสินค้าเตรียมพร้อมแล้ว พวกเจ้ารีบเข้าไปเถอะ" ยามนี้เองคุณชายผู้หนึ่งก็เดินมาพูดเร่ง "น้องเล็กเป็นอะไรไป ใครทำให้เจ้าไม่พอใจอีกแล้ว"

"พี่สาม ลูกแม่วัวของข้าถูกคนจับไปแล้ว" นางกระแทกเท้าพลางดึงเสื้อของอีกฝ่าย ปิดตัวไปมาจนแทบจะเป็นเกลียวอยู่แล้ว

"อย่าก่เรื่อง" คุณชายผู้นี้ดำหนินาง "ที่นี่ไม่ใช่ในเรือนใหญ่คุณหาสน์สกุลไซ้ เจ้าระวังกิริยาสักหน่อย ลูกแม่วัวอะไร พวกเจ้าพูดอะไรกัน"

นางจึงเล่าเรื่องเมื่อครู่ออกมา สุดท้ายพูดโอดครวญว่า "ข้าอยู่ในรถกับพี่รองมาตลอดทางเบื่อกว่าแย่แล้ว ข้าอยากได้ลูกแม่วัวสักตัวมาเล่นเป็นเพื่อน"

"รอพวกเราไปถึงตำบลสี่ฝางแล้ว เจ้าอยากได้ลูกแม่วัวก็ตัวก็มีทั้งนั้น" คุณชายจิ้มหน้าผากของนาง "เข้าโรงเตี๊ยมก่อนเถอะ"

เด็กหญิงตามเข้าไปในโรงเตี๊ยมอย่างไม่พอใจนัก พอเข้าไปถึงข้างในแล้วกลับเบิกตาโต กวาดตามองไปโดยรอบ หวังว่าจะได้เห็นลูกแม่วัวดำอีกครั้ง

จึงไม่เหยียนเข้าโรงเตี๊ยมแล้วก็ไม่ได้ไพล่หน้าออกมาอีก อาหารต่างๆ ล้วนให้เสวียนอวีส่งเข้าไปในห้อง

เพราะซิงโม้เหียนโม้ได้เอาเสื้อผ้าของหูลีเยว่นันมาด้วย ดังนั้น
หลังจากเอาอาหารมาแล้วเขาเห็นชะมดเช็ดสีดำนั่งอยู่บนโต๊ะอย่างดี
ปลายหางแกว่งเบาๆ ก็เลยสั่งขึ้นว่า "เปลี่ยนร่างกลับมา"

ไม่มีทาง! หูลีเยว่นันส่งเสียงครางสองที แล้วก้มหน้าขยับเข้าใกล้
จานอาหาร

ซิงโม้เหียนกลับมาเปลี่ยนมือไปบังหน้านางเอาไว้ "เปลี่ยนร่างกลับมา
แล้วค่อยกิน"

ข้าไม่เปลือยร่างกินอาหารหรอกนะ! หูลีเยว่นันแยกเขี้ยวประทุ้ง

"เจ้ากินมูมมาม จะทำให้หน้าเป๋อนได้" ซิงโม้เหียนพูดอย่างไม่พอใจ
"ที่นี่ไม่มีน้ำให้เจ้าอาบนะ"

หูลีเยว่นันตกตะลึง ก้มหน้าลงมองขนดำขลับเป็นมันของตัวเอง
แล้วกัดฟันแน่น นางกระโดดขึ้นไปบนเตียง แสงขาวจางๆ แวบผ่าน
หูลีเยว่นันเปลี่ยนร่างกลับมาเป็นคน

ซิงโม้เหียนจึงถอดเสื้อตัวนอกโยนให้นาง

หูลีเยว่นันรีบสวมใส่อย่างรวดเร็ว

ซิงโม้เหียนไม่ขวางนางกินอาหารอีกทั้งสองกินอาหารแล้ว ซิงโม้เหียน
เพียงแค่มุ่ยนตัว หูลีเยว่นันก็เปลี่ยนร่างกลับไปเป็นชะมดเช็ดสีดำอีกครั้ง
เล่นตลกอะไร ข้าไม่อยากเปลือยร่างนอนกับท่านหรอกนะ

ซิงโม้เหียนสีหน้าไม่ค่อยน่าดูนัก แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ทำให้นาง
ลำบากใจ เพียงวางนางไว้บนตัว ส่วนตนเองนอนหงายหนุนแขนเหม่อมอง
เพดานห้อง

หูลีเยว่นันรู้ว่าเขาต้องการคิดเรื่องทุกอย่างให้กระจ่าง ดังนั้นจึงไม่ได้

รบกวน เพียงขอตั่วนอนหมอบอยู่บนตัวเขา ไม่นานก็ส่งเสียงกรนออกมา

เช้าวันรุ่งขึ้น ตอนหฐูเสีวนั้นตื่นมาพบว่าตัวเองอยู่บนหลังม้าแล้ว
ก่อนจะมองสำรวจไปโดยรอบอย่างงุนงง

เอ? ออกจากโรงเตี๊ยมมาตั้งแต่เมื่อใด

"ตื่นแล้วหรือ" เสียงของชิงโมเหียนดังขึ้นเหนือหัว

นางเงยหน้าขึ้น จึงพบว่าตัวเองถูกเขายัดใส่เสื้อไว้แล้ว

"จืดๆ?" ออกเดินทางเข้าแบบนี้ อาหารเช้าของข้าเล่า

ชิงโมเหียนรากับเข้าใจนาง เขาส่งเสียงเรียกขึ้น "เสวียนอวี่"

เสวียนอวี่บังคับม้าเข้ามา แล้วยื่นห่อกระดาษเคลือบน้ำมันมาห่อหนึ่ง
ว้าว ขนมปี้หิ้ว!

ความง่วงหายไปในพริบตา ตอนที่นางกินขนมปี้หิ้วเป็นครั้งแรก
ยังเป็นชะมดเช็ดที่ยังไม่หย่านมเลย ตอนนั้นฟันของนางอ่อนแอมาก
เป็นชิงโมเหียนที่กัดแบ่งทีละคำมาป้อนนาง

ขนมปี้หิ้วหอมกรุ่น เปลือกนอกกรอบ แม้จะปล่อยทิ้งไว้ระยะหนึ่ง
จนอ่อนลงเล็กน้อย แต่ไม่ได้กระทบกับรสสัมผัสเลย

หฐูเสีวนั้นรีบลุกขึ้น ใช้อุ้งเท้ากระตุกเสื้อของชิงโมเหียน

เร็วเข้า เร็วเข้า รีบให้ข้ากิน!

ชิงโมเหียนหยิบขนมปี้หิ้วขึ้นมา คำแรกเข้าไปในปากตัวเองก่อน

อีก! หฐูเสีวนั้นกลืนน้ำลาย กัดฟันกรอด วันไหนไม่ได้แกล้งข้า
จะตายหรือ!

"พี่สาว พี่มาดูสิ นั่นคือลูกแมวที่ข้าอยากได้!"

ในตอนนี้อะเสียงเด็กหญิงผู้หนึ่งก็ดังลอยมาจากในขบวนรถม้า
ข้างทาง

หญิงสาวนั้นหันไปตามเสียง นั้นเป็นขบวนสินค้า มีรถม้าราวสิบคัน
หน้าต่างรถม้าคันหนึ่งในจำนวนนั้นมีหัวเด็กหญิงผู้หนึ่งยื่นออกมา ดูไปแล้ว
มีอายุราวสิบกว่าปี นั่นคือเด็กหญิงที่เมื่อวานจับตัวนางแล้วโวยวายกับ
พี่รองของตนเองว่าจะเลี้ยงแมว

"ที่น้องเล็กพูดถึงก็คือตัวนั้นหรือ" คุณชายผู้หนึ่งที่นั่งอยู่บนหลังม้า
มองมาทางนี้ "ก็แค่แมวดำเท่านั้น รอไปถึงตำบลสี่ฝางแล้วพี่ใหญ่จะหา
ตัวที่ดีกว่านี้ให้เจ้าแน่นอน"

"ข้าไม่เอา ข้าจะเอาตัวนี้ บนตัวมันหอมฟุ้ง แมวตัวอื่นตัวเหม็นมาก"
หญิงสาวนั้นกำลังกินขนมปื้นลั่วคำโต ได้ยินคำพูดนี้แล้วก็ขยับใบหู
พูดเป็นเล่น ข้าเป็นชะมดเช็ด บนตัวข้าย่อมต้องหอมฟุ้งอยู่แล้ว
ซึ่งไม่เหี้ยนกัมหน้าป้อนอาหารเจ้าตัวเล็กอย่างอดทน ไม่ได้งายหน้า
ขึ้นเลยแม้แต่บ่อย

เด็กหญิงตรงหน้าโวยวายไม่หยุด เพราะเดินทางไปทางเดียวกัน ดังนั้น
เสียงพูดของอีกฝ่ายทางนี้จึงได้ยินอย่างชัดเจน

ผู้เป็นพี่ชายถูกน้องสาวตนเองโวยวายจนไร้หนทางปฏิเสธ จึงบังคับ
ม้ามาทางนี้

เสวียนอวี่ขวางอีกฝ่ายเอาไว้ในทันที

"พวกเราเป็นขบวนสินค้าคฤหาสน์สกุลไซ่ กำลังจะไปที่ตำบลสี่ฝาง
อยากจะขอปรึกษากับคุณชายของท่านสักเรื่อง" อีกฝ่ายพูดขึ้นก่อน "ข้า
ไซ่ซือเจิง ขอถามว่าคุณชายท่านชื่อเรียงเสียงใด"

เสวียนอวี่ไม่ได้ตอบคำถามของอีกฝ่าย แต่หันไปมองชิงโมเหียน
"คุณชายไซมีเรื่องอะไรหรือ" ชิงโมเหียนเอ่ยเสียงเรียบ ส่วนหฺวูเสวียนั้น
ในตอนนี้นั่งคั่งก้นอาหารรสเลิศคำโตอยู่บนตักของเขา

ไซซื่อเจิงฉิกยิ้ม "น้องเล็กของข้าชอบเลี้ยงสัตว์เล็กมาตั้งแต่เด็ก เมื่อคืน
นางบังเอิญเห็นลูกแมวตัวนี้แล้วรู้สึกถูกชะตา ไม่รู้ว่าคุณชายจะยอมตัดใจ
ได้หรือไม่ ถ้าคุณชายอยากจะเสนอราคา พวกเราก็กินดี"

หฺวูเสวียนฟังคำพูดนี้แล้วก็เงยหน้าขึ้น มองมาทางไซซื่อเจิง และ
พนชนมบี้หลังที่ยังไม่ได้กลืนลงไปออกมาใส่ตัวอีกฝ่าย

ไซซื่อเจิงตกใจ รีบเอามือปิดเศษชนมบี้หลังบนเสื้อ แต่ชนมนั้น
มีความมัน จึงทิ้งรอยต่างไว้บนเสื้อของเขา

ชิงโมเหียนเอามือบีบปลายหูของนาง "ซุกซน"

หฺวูเสวียนมองไปทางไซซื่อเจิงอย่างโมโห คิดจะเสนอราคาหรือ
ข้าจะชวนเจ้าให้ตายเลย!

ชิงโมเหียนมองดูเสื้อที่เปื้อนของไซซื่อเจิงแล้วสั่งเสวียนอวี่ว่า
"ให้เงินคุณชายท่านนี้จำนวนหนึ่ง ซดใส่ค่าเสื้อตัวนี้" เขาพูดพลางควมม้า
ขึ้นหน้า ทั้งให้ไซซื่อเจิงตะลึงงันอยู่ที่เดิม

เขามาขอแมวดำตัวนี้จากอีกฝ่ายเพื่อน้องเล็ก เหตุใดจึงกลายเป็น
ถูกอีกฝ่ายจ่ายเงินซดใส่ค่าเสื้อไปได้

"คุณชาย ช้าก่อน!" พอไซซื่อเจิงได้สติกลับมากีบควมม้าไล่ตามไป
ทันใด

305

ไซซื่อเจิงควมม้าไล่ตามมา

เสวียนอวี่ยับม้าขวางเขาเอาไว้อีกครา "นายของข้าไม่ชอบถูกคนรบกวน เมื่อครู่ทำเสียของคุณชายเพื่อน นี่เป็นเงินชดใช้จากคุณชายของเรา" พูดแล้วเสวียนอวี่ก็ยื่นถุงเงินใบหนึ่งไปให้

ไซซื่อเจิงอายจนกลายเป็นโกรธ "ข้าก็แค่อยากซื้อลูกแมวในมือคุณชายพวกเจ้าตัวนั้นเท่านั้น พวกเจ้าดูถูกคนมากเกินไปแล้ว!"

ให้เงินเขาเป็นการชดใช้ ดูถูกเขาหรือ เขาคือคุณชายสามของคฤหาสน์สกุลไชนะ พวกเขานับว่าเป็นตระกูลใหญ่เช่นกัน โดยเฉพาะในปีนี้พวกเขายังซื้อร้านที่ดีมากในตำบลสี่ผงเตรียมจะเปิดสาขาที่นั่นอีกด้วย

ไซซื่อเจิงโบกมือปัดถุงเงินในมือของเสวียนอวี่ตกพื้น

เสวียนอวี่ไม่ได้สนใจความโกรธเกรี้ยวของเขา และไม่มองถุงเงิน

ที่ตกลงบนพื้น แต่หมุนตัวไล่ตามซึ่งไม่เหยียนไป

ไซ้ชื่อเจิงอยู่ตรงนั้นตามลำพัง มองดูถุงเงินบนพื้น ลังเลอยู่นาน แต่ยังคงลงจากหลังม้าไปเก็บมันขึ้นมา ถุงเงินหนักมาก ทำให้เขารู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง

เสื้อผ้าของเขาอย่างมากที่สุดก็แค่เสื้อผ้าที่ราคาไม่เกินสามตำลึง แต่ในถุงเงินกลับมีเงินถึงห้าตำลึง

"เห็นทีคงเป็นคนที่มีเงินเช่นกัน" ไซ้ชื่อเจิงหัวเราะเยินชา แล้วกลับไปขี่ขบวนสินค้าของตนเอง

"พี่สาม ลูกแมวของข้าล่ะ" เด็กหญิงรีบถาม

"อวีนเออร์ รอไปถึงตำบลสี่ผาแล้วพี่จะช่วยหาตัวที่ดีกว่านี้ให้" ไซ้ชื่อเจิงพูดอย่างไม่พอใจ

"ไม่เอา ลูกแมวตัวนี้หอมมาก! พี่ให้เงินอีกฝ่ายมากสักหน่อย เขาก็จะขายมันให้พี่เอง"

ไซ้ชื่อเจิงเบ้าปาก "เมื่อครู่ลูกแมวตัวนั้นทำเสียพี่เปื้อน คุณชายผู้นั้นก็คิดใช้เงินให้พี่มาห้าตำลึง คิดว่าเขาคงไม่ใช่คนที่ขาดเงินอะไร พี่ว่าเรื่องนี้ปล่อยผ่านไปเถอะ"

ไซ้ชื่อเจิงควมม้าไปที่หน้าขบวนตรวจดูสภาพการเดินทาง เด็กหญิงที่นามว่าไซ้อวีนเออร์ผู้นั้นนั่งอยู่ในรถม้าด้วยอารมณ์โกรธเกรี้ยว "พี่รองพี่ดูพี่สามสิ...ถ้าพี่ใหญ่อยู่ที่ดีสิ เรื่องเล็กแค่นี้พี่สามยังทำให้ข้าไม่ได้เลย"

พี่รองที่นั่งอยู่ข้างกายนางพูดอย่างจริงจังว่า "ออกนอกบ้านหาเรื่องให้หน่อยสักหน่อย พี่ว่าคุณชายผู้นั้นไม่เหมือนชาวบ้านทั่วไป พวกเราระวังไว้สักหน่อยดีกว่า ไปถึงตำบลสี่ผาพี่ใหญ่จะมารับพวกเรา ถึงตอนนั้น

เจ้าอยากได้ก็ไปบอกเขาก็แล้วกัน"

ระหว่างที่สองพี่น้องกำลังพูดคุยกัน อยู่ดีๆ รถม้าก็ลดความเร็วลง

"เกิดอะไรขึ้น" ไชอวินเออร์ยื่นหน้าออกไปมองข้างนอก

มีคนงานในขบวนด้านนอกพูดว่า "ข้างหน้ามีขบวนรถอีกหนึ่งขบวน

พวกเขาหยุดอยู่ข้างทาง เหมือนกำลังรอใครอยู่ขอรับ"

ผ่านไปครู่หนึ่งรถม้าก็เดินทางต่อไป ไชอวินเออร์จึงไม่ได้สนใจอะไร

ตกเย็นอีกครั้ง ขบวนสินค้าพักผ่อนในโรงเตี๊ยม นางกับพี่รองกระโดด

ลงจากรถม้ามายืดเส้นยืดสาย

"พี่รอง พี่บุดูสิ คุณชายคนผู้นั้นเดินทางมาทางเดียวกับพวกเรา
ด้วย" อยู่ดีๆ ไชอวินเออร์ก็ตะโกนขึ้นมา

รถม้าหลายคันนั้นเข้าไปในโรงเตี๊ยม มีคุณชายผู้หนึ่งเดินลงมาจาก
บนรถม้า เขาคือเจ้าของ 'แมวดำ'

"เอ? แมวของเขาล่ะ" ไชอวินเออร์เบิกตาโต มองหาไปทั่ว

คุณชายผู้นั้นเข้าโรงเตี๊ยมไปแล้ว แต่ครั้งนี้ในอ้อมกอดของเขาไม่ได้
อุ้มลูกแมวสีดำตัวนั้นเอาไว้

ไชอวินเออร์ลากตัวพี่รองของนาง ทั้งสองยืนอยู่หน้าประตูโรงเตี๊ยม
มองมาทางนี้

ในตอนนี้อะก็เห็นคุณชายผู้นั้นหมุนตัวกลับไปอุ้มหญิงสาวผู้หนึ่ง
ลงจากรถ จากนั้นพานางมาทางประตูโรงเตี๊ยม

ตอนหลบลี้นั้นเห็นไชอวินเออร์ก็ตกใจ ปฏิกริยาแรกก็คือซบเข้าไป
ข้างกายซิงไม่เหยียน เป็นเด็กหญิงผู้หนึ่งที่คิดจะซื้อเข้าไปเป็นสัตว์เลี้ยง
หี ผันไปเถอะ ข้าไม่ไปอยู่กับเจ้าหรอก

"มองอะไรนะ" ซิงโมเหียนเอ่ยถาม

หุเสียนันรีบวิ่งสายตากลับมา "ไม่มีอะไร" นางคว่ำแขนเสื้อของเขาไว้แน่น ทั้งสองคนไม่สนใจพวกไซอวินเออร์สองพี่น้องและเดินเข้าไปในโรงเตี๊ยม

ไซอวินเออร์สูดจุก "หอมจัง"

"อะไรหอม" พี่รองของนางเอ่ยถาม

"หญิงสาวผู้นั้น...กลิ่นหอมบนตัวนางเหมือนแมตัวนั้นเลย"

"อย่าก่อเรื่อง พวกเรารีบเข้าไปเถอะ ไม่อย่างนั้นพี่สามของเจ้าจะโมโหอีก" ผู้เป็นพี่รองเอ่ยเร่งน้องสาวตนเอง นางดูเหน็ดเหนื่อยอย่างเห็นได้ชัด ไม่มีแกลใจไปสังเกตเรื่องเหล่านั้น

ไซอวินเออร์เดินไป สายตากลับจับจ้องไปยังซิงโมเหียนกับหุเสียนันที่อยู่ข้างหน้า

"กลิ่นหอมนี้ข้าจำไม่ผิดแน่นอน บนตัวลูกแมตัวเมื่อคืนก็มีกลิ่นนี้ หอมฟุ้ง ยังมีอีกนะ พี่รอง พี่ได้สังเกตหรือไม่ บนคอของนางก็ใส่ปลอกคอสีทองนั้นเช่นกัน เหมือนกับบนตัวแมตัวนั้นเลย..."

นางพูดไปเรื่อย ๆ พี่รองที่อยู่ข้างกายไม่มีแกลใจจะฟังต่อไปแล้ว "พี่เหนื่อยแล้ว เจ้าก็รีบพักเถอะ"

ไซอวินเออร์มองดูหุเสียนันกับซิงโมเหียนเดินขึ้นชั้นบน ทั้งสองเข้าไปในห้องห้องหนึ่ง

"เจ้าลองไปสอบถามดูซิ ถามว่าหญิงสาวผู้นั้นเป็นใคร" นางเรียกสาวใช้ข้างกายมาสั่งให้ไปสอบถาม

โรงเตี๊ยมแห่งนี้เดิมทีก็ไม่ใหญ่อยู่แล้ว ไม่นานสาวใช้ก็กลับมา

"ฝ่ายนั้นก็จะไปตำบลสี่ผ้างเช่นกัน ได้ยินว่าจะเดินทางไปพึ่งพา
ญาติเจ้าค่ะ"

โซอวินเออร์ใบปาก "อะไรกัน คิดว่าพวกเขาจะมีฐานะอะไรสูงนัก
ที่แท้ก็ไปพึ่งพาญาติ พวกเขาเป็นพ่อค้าเหมือนกันหรือ"

"ไม่ทราบเจ้าค่ะ บ่าวของคุณชายผู้นั้นแต่ละคนเข้าหายากมาก"
สาวใช้มีสีหน้าลำบากใจ

"หญิงสาวที่อยู่ข้างกายคุณชายผู้นั้นเป็นใคร" โซอวินเออร์เอ่ยถาม
"บ่าวได้ยินพวกเขาเรียกนางว่าฮูยิน..."

ฮูยิน? นางเป็นภรรยาของคุณชายคนนั้นหรือ นางอายุน้อยเช่นนั้น
ดูแล้วไม่มีความสุขแม้แต่น้อย คงจะเป็นของเล่นเท่านั้น มีน้ำเล้าบนคอ
ของนางจึงใส่ปลอกคอตองเหมือนแมวตัวนั้น

วันต่อมา ขบวนสินค้าของคฤหาสน์สกุลโซ่กับขบวนของซิงโม่เหียน
ออกเดินทางพร้อมกัน

"เห็นที่พวกเราคงมีวาสนาต่อกันจริงๆ" โซ่ซื่อเจิงมองดูทางภูเขาที่
ยิ่งเดินยิ่งแคบตรงหน้าแล้วพูดว่า "ได้ยินว่าทางข้างหน้าไม่ค่อยเรียบ
ถ้าพวกเจ้ากลัวก็ตามหลังขบวนสินค้าของพวกเราได้"

คำพูดนี้พูดกับเสวียนอวี่ แต่ฟังคำพูดนี้แล้วเสวียนอวี่กลับไม่
ปฏิบัติใดๆแม้แต่น้อย ไม่เพียงแต่เขา แม้แต่บ่าวข้างกายของเขาเหล่านั้น
ก็ทำหน้าบึ้งตึง รวากับใครยืมเงินแล้วไม่คืนอย่างไรอย่างนั้น

"ไม่รู้จักความหวังดีเสียเลย" โซ่ซื่อเจิงแค้นเสียดสยบนเสนา

ขบวนรถเข้าสู่ทางภูเขา ดันไม้รอบข้างค่อยๆ เพิ่มมากขึ้น สายตา

ถูกบดบัง แม้แต่คนงานในขบวนสินค้าก็เริ่มเคร่งเครียดขึ้น แต่ละคนชักดาบออกมา

"พี่ใหญ่คงจะนำคนมารอรับพวกเราที่ปากทางภูเขาด่านหน้า" ไซซ็อเจิงพูดปลอบใจทุกคน "ทุกคนรีบเดินทางกันสักหน่อย รอข้ามทางภูเขานี้ไปก็ปลอดภัยแล้ว"

ทุกคนตอบรับพร้อมกัน

ในตอนนี้องมีเสียงผิวปากแหลมเล็กดังขึ้นกลางป่าข้างหน้า คนในขบวนสินค้าระวังตัวขึ้นมาทันที

"คุณชายสาม รับผิดชอบหน้าสิขารับ!" มีคนตะโกนขึ้น

ไซซ็อเจิงควมม้าไปข้างหน้าขบวนสินค้า เห็นมีคนกลุ่มหนึ่งพุ่งออกมาจากในป่า แต่ละคนมือถือดาบยาว เข้ามาขวางตรงทางเล็กกลางเขาที่เดิมที่ก็ไม่วางอยู่แล้ว พอซ่อนตากวาดมองไปก็พบว่าอีกฝ่ายอย่างน้อยก็มีกันน้อยกว่าคน

ไซซ็อเจิงดึงเชือกบังคับม้าอย่างแรง "เร็วเข้า รีบถอย!"

คนที่ตามในขบวนสินค้ายังมีคนคุ้มกันที่พวกเขาจ้างมาอีกสิบกว่าคน แต่เห็นจำนวนโจรที่มาตรงหน้าแล้วพวกเขาก็หน้าซีด แต่ละคนอยู่บนหลังม้าตัวโง่งน ทำอะไรไม่ถูก

ไซซ็อเจิงรีบถอยไปอยู่ด้านหลังขบวน ในรถม้าพี่น้องทั้งสองของเขาตกใจกลัวขดตัวแน่น

"ทำอะไรได้ ทำอย่างไรกันดี!"

"พวกเขาจะฆ่าคนหรือไม่"

ในขณะที่ขบวนสินค้าของสกุลไซวุ่นวายนี้เอง ขบวนของชิงไม่เหวี่ยง

ก็ค่อยๆ เคลื่อนขึ้นหน้า ผ่านขบวนรถของพวกไซซื่อเฉิงไป และเคลื่อนตรง
เข้าหากลุ่มโจรที่มาขวางทางเหล่านั้น

306

โจรร้อยกว่าคนขวางทางเอาไว้ แต่ละคนมือถือดาบยาวสูงกว่าตัวคน
ไอสังหารสูงเทียมฟ้า

ขบวนของชิงโมเหียนเคลื่อนผ่านขบวนสินค้าของไช่ซือเจิง จนกระทั่ง
มีระยะห่างจากกลุ่มโจรไม่ถึงห้าสิบก้าวจึงได้หยุดลง

พวกไช่ซือเจิงต่างคนต่างยื่นหน้าออกมาจากที่ซ่อนตัว

"พี่สาม คุณชายผู้นั้นคิดจะทำอะไรหรือ"

ไช่ซือเจิงหน้าชิดสายหน้า "ใครจะไปรู้ อาจจะอยากจ่ายเงินซื้อทาง
กระมัง"

บางครั้งขอเพียงให้เงินผ่านทางที่มากพอ คนป่าเถื่อนเหล่านี้ก็จะ
ไว้ชีวิตพวกเขา

แต่ที่นี้ใกล้กับตำบลสี่ฝางมาก ก่อนมาพี่ใหญ่ของพวกเขาเคย
ส่งจดหมายมาฉบับหนึ่ง บอกว่าที่นี่มีหมู่บ้านสามแห่ง คนของหมู่บ้าน

สองในสามนี้ชอบปล้นเลี้ยงชีพ พูดคุยด้วยยากมาก ดังนั้นระหว่างทางให้
พวกเขาระวังตัวด้วย

คิดไม่ถึงว่าจะเจอปัญหายุ่งยากจริงๆ

เสวียนอวี่ควมม้ามาตรงหน้า พูดเสียงดังว่า "พวกข้าเดินทางผ่าน
ทางนี้ไม่คิดจะฆ่าคน ขอทุกท่านรีบหลีกทางไปด้วย"

ได้ฟังคำพูดนี้แล้ว โจรเหล่านั้นก็งยหน้าหัวเราะเสียงดัง

"ที่พวกเราต้องการคือของมีค่า ขอเพียงพวกเจ้าทิ้งของกับสตรีไว้
หัวหน้านำหมู่บ้านพวกเราจะพิจารณาเรื่องไว้ชีวิตพวกเจ้า" พูดพลาง
โจรคนหนึ่งก็ยื่นหน้ามองสำรวจในรถม้าที่อยู่ข้างหลัง

"บนรถมีสตรีมาด้วยหรือไม่ พาออกมาให้พวกเราดูสักหน่อยสิ ถ้า
หน้าตาสะสวย พวกเราลงมือเบาสักหน่อย จะได้ไม่ทำให้สาวงามตกใจ"

เพิ่งสิ้นเสียงพูดของคนผู้นั้นก็มีเสียงพูดราบเรียบของชายหนุ่ม
ดังออกมาจากในรถม้าข้างหลัง "เสวียนอวี่ เสวียนนั้หลับแล้ว ให้เหล่าพี่น้อง
ลงมือให้เรียบร้อย อย่าเสียงดังเกินไป"

เสวียนอวี่แววตาเย็นเยือก พูดเสียงเข้มว่า "รับบัญชา"

กลุ่มโจรตรงหน้าพากันมองหน้ากัน ช่างอวดดีเหลือเกิน พวกเขา
เพิ่งเจอพ่อค้าที่กำลังเลิบบ้านเช่นนี้เป็นครั้งแรก ไม่เพียงไม่กลัวพวกเขา
ยังพูดจาอุกอาจเช่นนี้อีกด้วย

เสวียนอวี่ชักกระบี่ข้างเอวออกมาอย่างช้าๆ แล้วสั่งคนได้บังคับบัญชา
"เหลือสิบคนไว้คุ้มกันรถม้า คนอื่นที่เหลือลงมือให้รวดเร็ว สุหนินกำลังจับอยู่
อย่าส่งเสียงดังให้นางตื่น"

พวกโจรพากันหัวเราะร่วน "พวกเรา ก็อยากเห็นสุหนินของพวกเจ้า"

ดูว่านางจะปรนนิบัติคนเป็นหรือไม่ ถ้าไม่ได้รับความชอบจากหัวหน้าหมู่บ้าน เกรงว่าคงต้องตกมาเป็นของพวกเราพี่น้องแล้ว..."

ยังไม่ทันสิ้นเสียงพูด กระป๋ายวในมือเสวียนอวี่ก็ตวัดอย่างรวดเร็ว ราวอสรพิษ เขาทั้งม้าแล้วทะยานเข้าไปในกลุ่มโจรทันที

ผู้กล้าตายคนอื่นๆ ที่อยู่ข้างหลังเขาก็ตามติดไปด้วย

โจรจำนวนไม่น้อยยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นยังไม่รู้ตัว พวกเสวียนอวี่ก็ลอยผ่านตัวพวกเขาราวลมพัดไปแล้ว จุดที่คมกระป๋ายวผ่านล้วนพุ่งไปยังข้อมือที่ถืออาวุธของพวกเขาทั้งสิ้น

คนที่ฝึกวรยุทธ์ให้ความสำคัญกับเส้นเอ็นและกระดูกมาก พวกเสวียนอวี่ไม่ฆ่าคนโดยตรง แต่ตัดเส้นเอ็นที่ข้อมือของพวกเขา เลือดจะไม่ไหลออกมามาก ดังนั้นไม่มีอันตรายถึงชีวิต

แต่หลังจากถูกตัดเส้นเอ็น ต่อให้บาดเจ็บภายนอกหายเป็นปกติ วันหน้ามือของพวกเขา也不可能จับอาวุธได้อีกแล้ว พุด่ง่ายๆ ก็คือกลายเป็นคนพิการ

"รีบ...รีบฆ่าพวกเขาเสีย!"

ในที่สุดก็มีคนเห็นว่าสถานการณ์ไม่ดี ตะโกนออกมาอยากจะได้ตอบ แต่พวกเสวียนอวี่เคลื่อนไหวเร็วเกินไป รวากับหมาป่าบุกเข้าฝูงแกะ ในกลุ่มโจรมีเสียงร้องโหยหวนขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ทันใดนั้นเสวียนอวี่ก็ตวัดกระบี่ พันคนผู้หนึ่งล้มลงบนพื้นทันที

"คนที่ไม่อยากตายหุบปากเสีย ไม่อย่างนั้นครั้งนี้ที่พันจะเป็นหัวแล้ว"

ทุกคนรวมถึงคนคุ้มกันขบวนสินค้าของไซซือเจิงเหล่านั้ล้วนปิดปากเงียบ

ภาพเหตุการณ์นี้น่ากลัวเหลือเกิน พวกโจรที่ยังอวดเก่งเมื่อครู่ ตอนนี้
ล้วนกุมขม่อมือของตนเอง เจ็บปวดทรมานจนเหงื่อไหลท่วม แต่กลับไม่มีใคร
กล้าส่งเสียง

โลกนี้ยังมีความยุติธรรมอยู่หรือไม่ เจ็บเจียนตายยังไม่ให้ส่งเสียงร้อง
"พวกเจ้าเป็นคนจากหมู่บ้านใด" เสวียนอวี๋มองทุกคนโดยรอบ

"จาก...หมู่บ้านหงฉี" "ไม่รู้ว่ามีใครตอบเสียงเบา

เสวียนอวี๋เห็นโจรทั้งหมดถูกกำราบแล้ว จึงได้เดินกลับมาที่หน้ารถม้า
และประสานมือพูดว่า "เก็บกวาดสะอาดแล้ว เดินทางได้แล้วขอรับ"

"อืม" บรรทมม้าแม้แต่ฝ่าม่านก็ไม่ถูกพลิกเปิด ชายหนุ่มในรถพูด
เสียงเรียบว่า "ไปกันเถอะ"

เสวียนอวี๋ให้คนได้บังคับบัญชาเคลื่อนรถม้าไปข้างหน้าช้าๆ

พวกโจรที่ถูกตัดเอ็นข้อมือเหล่านั้นเบิกตาโตอ้าปากค้างมองดูรถม้า
สามคันเคลื่อนผ่านข้างกายพวกเขาไป พวกเสวียนอวี๋เองก็ขึ้นม้า ตามรถม้า
ข้างหน้าไป

"ปล่อยพวกเขาไปเช่นนี้เลยหรือ" หนึ่งในกลุ่มโจรตะโกนขึ้น ถือดาบยาว
ขยับไปทางรถม้า

ผู้กล้าตายสองข้างรถม้าฟันดาบยาวนั้นตกลงอย่างง่ายดาย

เสวียนอวี๋ยกมือขัดของบางอย่างออกมา ปักเข้าตรงหน้าผากของ
คนผู้นั้น เลือดสายหนึ่งไหลลงมา ก่อนที่ร่างของเขาจะล้มลงกองอยู่ตรงนั้น

เสวียนอวี๋บ่ปาก "นายพวกข้าเห็นว่าหากฆ่าคนเสี่ยงจะดังเกินไป
รบกวนความสงบของสุหยิน พวกเจ้าโชคดีแล้วยังไม่รู้บุญคุณ ช่างโง่เขลา
เสียจริง"

คำพูดนี้พูดออกไป โจรทั้งหมดก็มีสีหน้าเปลี่ยนไป คุณชายในรถข้างหน้าเป็นใครกันแน่ จึงได้หยิ่งผยองเช่นนี้

ไซ้ชื่อเจ็งเห็นรถม้าของพวกชิงโมเหี้ยนกำลังจะจากไปก็รีบดึงสติคืนมา เร่งคนงานขบวนสินค้าว่า "รีบตามไป! รีบตามรถข้างหน้าไป!"

เหล่าคนงานไม่กล้าชักช้า เคลื่อนรถม้าตามขบวนของชิงโมเหี้ยนไปอย่างรวดเร็วราวกับติดปีกบิน

เสวียนอวีหันมามองไซ้ชื่อเจ็งจากที่ไกลแวบหนึ่ง

สื่อต้าเทียนยื่นหน้าออกมาจากในรถม้า ผ่อนลมหายใจยาว "คิดไม่ถึงว่าจะเป็นคนของหมู่บ้านหงฉี"

"เจ้ารู้จักพวกเขาหรือ" เสวียนอวีถาม

"แน่นอน ข้าอยู่ที่ตำบลสื่อฝางไม่มีใครไม่รู้จัก ไม่มีเรื่องอะไรที่ข้าสื่อต้าเทียนไม่รู้"

สีหน้าเอือมระอาปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเสวียนอวีทันที

ยามที่สื่อต้าเทียนจะพูดจาโอ้อวด แม้แต่สวรรค์ก็ยังอุดปากเขาไว้ไม่ได้เลย

พูดถึงเรื่องหมู่บ้านหงฉี สื่อต้าเทียนเรียกได้ว่าพูดเป็นน้ำไหลไฟดับเลยทีเดียว "เมื่อก่อนหัวหน้าหมู่บ้านพวกเขามาจากลวี่หลิน ถึงแม้จะทำการค้าเก็บสมุนไพรรออยู่บ้าง แต่สิ่งที่ทำมากที่สุดก็คือการปล้น แม้แต่คนเก็บสมุนไพรรในตำบลก็มักจะถูกพวกเขาปล้นบ่อยครั้ง แต่กับคนในตำบลพวกเขาจะเอาแค่ของมีค่า ไม่ทำร้ายชีวิต แต่ขบวนสินค้านอกพื้นที่ก็พูดยาก"

สื่อต้าเทียนพรั่นพุดเรื่องของหมู่บ้านหงฉีให้เสวียนอวีฟังตลอดทาง

ซึ่งไม่เหยียนนั่งอยู่ในรถม้าก็พอรู้เรื่องราวคร่าวๆ

ยามนี้เองหูลีเยวนันที่นอนหนุนคอกของเขายับตัว ทันใดนั้นก็ล้มตาคืน หูลีของนางไวต่อเสียงมาก "ข้างหน้ามีเสียงฝีเท้าม้า"

"เสวียนอวี" ซึ่งไม่เหยียนตะโกนออกไปนอกรถทันที "หยุดรถ ส่งคนไปดูข้างหน้าว่ามีเหตุการณ์อะไร"

เสวียนอวีส่งคนไปแล้ว ขบวนของพวกเขาก็หยุดลงข้างทางชั่วคราว ไซซือเจิงที่ตามอยู่ข้างหลังรู้สึกลำบากใจ "พวกเราต้องเดินตามหลังขบวนพวกเขาตลอดหรือ"

ไซซือเจิงรู้สึกอับอายอยู่บ้าง ก่อนหน้านั้นเขาพูดจาไม่ค่อยดีอย่างนั้น คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายมีคนไม่มาก แต่ทุกคนกลับมีฝีมือไม่ธรรมดา

จู่ๆ ก็มีคนในขบวนพุดกล่อมขึ้นว่า "คุณชายสาม เทียบกับศักดิ์ศรีแล้ว รักษาชีวิตไว้สำคัญกว่าขอรับ"

ไซซือเจิงคิดสักครู่ รู้สึกว่ามีเหตุผล กำลังเตรียมสั่งให้ขบวนสินค้าหยุดตรงข้างทาง ข้างหน้าก็มีคนวิ่งมาพุดอย่างตื่นเต้นยินดีว่า "คุณชายสาม คุณชายใหญ่ส่งคนมารับพวกเราแล้วขอรับ!"

ไซซือเจิงคงตาเปล่าประกายทันที

สองพี่น้องในรถม้าก็ดีใจจนพลิกม่านรถม้ามองออกมาข้างนอก เมื่อครู่พวกนางตกใจไม่น้อย หากจะพุดถึงวรุณท์ พี่ใหญ่ของพวกนางแกร่งกว่าสักหน่อย ดังนั้นได้ยินว่าพี่ใหญ่มารับพวกนาง หัวใจของทุกคนก็วางลงได้สักที

มองดูขบวนคนที่เดินมาตามทางเล็กที่ไกลออกไป คนที่เป็นผู้นำก็คือพี่ใหญ่ของพวกพี่น้องสกุลไซ้จริง ๆ

• น้ำมันสัต์ว์เล้งงของตาลตันลี 4

ไซ้ซื่อเจิงลงจากม้า แม้แต่อีกสองพี่น้องก็ลงจากกรมม้าด้วย เตรียมรอ
พี่ใหญ่เข้ามาทักทาย

ยามนี้เองไซ้อวินเออร์ก็เอ่ยถามขึ้นด้วยความสงสัย "เอ้? เหตุใด
พี่ใหญ่จึงไปที่หน้ารถม้าคุณชายผู้นั้นก่อน พี่ใหญ่รู้จักคุณชายผู้นั้นหรือ"

307

ผ่านไปนานพวกไซชื่อเจิงก็ยังไม่เห็นไซอี่หมิงพีใหญ่ของพวกเขา
เสียที

ไซชื่อเจิงทนไม่ไหว จึงมาหยุดอยู่ตรงหน้ารถม้าของพวกเขาซึ่งไม่เหยียน
เขาได้ยินเสียงพูดอ่อนน้อมของพีใหญ่ดังมาจากในรถรางๆ

"ครั้งนี้โชคดีที่มีคุณชายซิง..."

ไซชื่อเจิงหัวใจระตุก ที่แท้คุณชายคนนี้แซ่ 'ซิง'

เขาเป็นอยู่ตรงนั้นสักครู่ ม่านรถก็ถูกพลิกเปิดขึ้น ไซอี่หมิงเดินออกมา
ชั่วขณะที่ม่านรถม้าเปิดขึ้นนั้น เขาเห็นคุณชายซิงนั่งอยู่ในรถม้า
ก้มหน้าลงมองไปยังหญิงสาวที่แอบอิงข้างกายเขา ทั้งสองคนเหมือนกำลัง
พูดคุยกันอยู่ สิ่งที่แสดงบนใบหน้าคุณชายอ่อนโยนเหนือความคาดหมาย
ไม่ใช่ท่าทางเย็นชาที่มีให้พวกเขาเป็นปกติ

เขากำลังมองเหม่อ ไซอี่หมิงก็เรียกชื่อของเขา "ชื่อเจิง พวกเรา

ไปคุยกันทางนั้นเถอะ"

พอกลับไปในขบวนสินค้าสกุลไช่แล้ว ไช้อวินเออร์กับพี่สาวนางก็เข้ามาทักทาย

"พี่ใหญ่ พี่มาเสียที"

"ข้าคิดว่าจะไม่ได้เจอหน้าพี่ใหญ่อีกแล้ว" ไช้อวินเออร์กระตุกแขนเสื้อของไช้อ๋หมิงแล้วร้องไห้

"อวินเออร์ เฉินอิง ไม่ได้บาดเจ็บอะไรหรือไม่" ไช้อ๋หมิงถามด้วยความเป็นห่วง

ไช่ฉินอิงเป็นคุณหนูรองของสกุลไช่ ส่วนไช้อวินเออร์เป็นลูกสาวคนเล็กของสกุลไช่ ดังนั้นพี่ชายพี่สาวจึงรักนางมาก แต่ด้วยเหตุนี้นางจึงกลายเป็นคนที่มีนิสัยดื้อรั้นเอาแต่ใจ

ทุกคนพูดคุยกันสักครู่ ไช้อ๋หมิงก็ถามไช่ซือเฉิงว่า "พวกเจ้ารู้จักคุณชายชิงได้อย่างไร"

ไช่ซือเฉิงจึงเล่าเรื่องที่น้องเล็กหมายตาแมวดำตัวหนึ่งที่อีกฝ่ายเลี้ยงเอาไว้

ไช้อ๋หมิงถอนหายใจ "วันหน้าไม่มีอะไรอย่าไปหาเรื่องคุณชายชิงอีก"

"เขาเป็นใครกันแน่" ไช่ซือเฉิงเบิกตาโตอย่างไม่อยากเชื่อ

"เจ้าอย่าเพิ่งสนใจว่าเขาเป็นใคร เจ้าแค่รู้ไว้ว่าไม่มีอะไรอย่าไปรบกวนเขาก็พอ"

ไช้อ๋หมิงไม่อธิบายอีก เพียงเร่งจัดขบวนสินค้าแล้วเดินทางต่อไปทันที

ขบวนของชิงไม่เหี้ยนเดินทางตามหลังมา

ตอนฟ้าใกล้มืด ในที่สุดทุกคนก็ออกจากทางเดินเล็กบนเขาไปถึง
ตำบลสี่ผงา

"คุณชายชิง ถ้าไม่รังเกียจไปพักผ่อนที่คฤหาสน์ของพวกเราดีหรือไม่"
โช้อหิงมิงเสนอขึ้น

หฺรูเสี่ยวนัณลอมมองชิงไม่เหยียนฐานะของพวกเราโช้อหิงมิงไม่รู้เลย
เห็นที่โช้อหิงมิงคงไม่รู้เช่นกันว่าจวนท่านหญิงหิงเยวี่คือจวนของนาง

ชิงไม่เหยียนสังเกตเห็นสายตาของนางที่มองมา จึงลुบหัวนางด้วย
สีหน้าดังเดิม "ก็ดี ปรบกวณคุณชายไ้แล้ว"

ชิงไม่เหยียนกลับรับปาก หฺรูเสี่ยวนัณแปลกใจอย่างมาก

ขบวนคนเดินเข้าไปในตำบลสี่ผงา หฺรูเสี่ยวนัณถามเขาเสียงเบาว่า
"เหตุใดท่านจึงรับปากว่าจะอยู่ที่คฤหาสน์ของพวกเรา"

"ฮูหยินพิษไม่อยู่แล้ว อำนาจใหญ่ทุกอย่างในตำบลสี่ผงาถูกล้างไฟ
ใหม่หมด เจ้าคิดว่าพวกเขาจะฟังคำของท่านหญิงหิงเยวี่อย่างเจ้าหรือ"

หฺรูเสี่ยวนัณตกตะลึง

ตำบลสี่ผงาตอนนี้เป็นเขตพื้นที่ของนาง ดังนั้นอยู่ที่นี้นางควรจะเป็น
คนที่มีอำนาจใหญ่สุด

แต่คนที่นี้ปาเถื่อนไร้เหตุผล จะยอมฟังนางแต่โดยดีได้อย่างไร ดีไม่ดี
อาจจะมีคนรวมอำนาจมาทำร้ายนางก็ได้ พอดคิดถึงตรงนี้แล้วนางก็ขยับ
เข้าไปข้างกายชิงไม่เหยียน ไม่สนอะไรทั้งนั้น อย่างไรก็ตามเสียขอเพียงนางอยู่
ใกล้เขาก็เพียงพอ

โช้อหิงมิงนำพวกชิงไม่เหยียนไปที่คฤหาสน์สกุลไช้

"จากกันครั้งก่อน ไม่ได้พบหน้ากันเกือบครึ่งปีแล้ว รอพຽ່นี้ข้าต้อง

จัดโต๊ะดื่มสุรากับคุณชายชิงสักสองจอก" ไช้อี้หมีงนำทางอย่างแข็งขัน
เชิญพวกชิงไม่เหยียนเข้าไปในคุกหาสน์

ไช้อี้หมีงเฝ้ากับพี่รองของนางเดินตามหลังเข้าคุกหาสน์ไป

ไช้อี้หมีงเฝ้าพูดเสียงเบาว่า "พี่รอง ข้ารู้สึกว่าคุณชายชิงผู้นี้มีปัญหา
หญิงผู้นั้นก็ไม่เหมือนฮุยฮินของเขา"

"ไม่ใช่ฮุยฮินแล้วเป็นอะไร"

"เหมือนเป็นสัตว์เลี้ยงของเขา" ไช้อี้หมีงครุ่นคิด "เหมือนแมวดำ
ตัวนั้น นางอาจจะเป็นเพียงสัตว์เลี้ยงของเขา"

"อย่าพูดเหลวไหล รีบกลับไปพักผ่อนเถอะ" ไช้เฉินอิงพูดเร่ง

ไช้อี้หมีงเฝ้าไม่ได้รีบร้อนเดินไป แต่แอบอยู่ตรงระเบียงทางเดิน
ลอบมองหูเสียนัน

ชิงไม่เหยียนกับหูเสียนันถูกไช้อี้หมีงเชิญเข้าไปในห้องชั้นเลิศ
ต้อนรับในฐานะแขกทรงเกียรติ

ไช้อี้หมีงเฝ้าจบนไช้อี้หมีงออกมาจากห้องพักแขกก็เดินเข้าไปหาเขา
"พี่ใหญ่ ที่คุกหาสน์เรามีกัณฐาแมวหรือไม่"

ไช้อี้หมีงตกตะลึง ดึกอย่างนี้แล้ว น้องเล็กของเขาไม่ไปพักผ่อน
แต่กลับมากอกกัณฐาแมวจากเขาหรือ

"พรงี้ไม่ค่อยคุยกันเถอะ" ไช้อี้หมีงพูดปิด

"ไม่เอา ข้าจะเอาตอนนี่" ไช้อี้หมีงเฝ้าถูกเอาใจมาจนเคยตัว ไม่ได้
ตามที่หวังจะไม่ยอมเลิกรา

ไช้อี้หมีงจบนปัญญา จำต้องเรียกพ่อบ้านของคุกหาสน์มา ใช้ไปที่
ห้องคลังใหญ่ที่เก็บยา หากกัณฐาแมวมาให้นาง

"เจ้าจะเอาสิ่งนี้ไปทำอะไรกัน" ไช้อี้หึงสงสัย
 ไช้อวินเออร์หัวเราะคิกคัก "ต้องได้ใช้ประโยชน์อยู่แล้ว พี่ใหญ่
 ไม่ต้องสนใจหรอก ข้าจะกลับห้องก่อน"

เช้าวันต่อมา ไช้อวินเออร์วิ่งมาที่ห้องพักแขก
 "นางมาทำอะไร" หลูเสี่ยวนัณญูปากเอ่ยถาม
 ซึ่งไม่เหยียนถูกไช้อี้หึงเชิญไปแต่เช้า หากอยากรู้สภาพการณ์ของ
 ตำบลสื่อผางให้รวดเร็ว วิธีที่ดีที่สุดก็คือปลอมตัวเป็นพ่อค้าแล้วเข้าไป
 ปะปนอยู่ในกลุ่มคนที่มาหาซื้อของ

เขาจะไปติดต่อกับผู้คนมากมายหลายตา จึงพานางไปด้วยไม่ได้
 ดังนั้นจึงปล่อยนางไว้ที่คฤหาสน์สกุลไช้ผู้เดียว

"ข้าไม่รับแขก" หลูเสี่ยวนัณญูให้คนไปปฏิเสธคำขอของไช้อวินเออร์
 ไช้อวินเออร์คิดไม่ถึงว่าตนเองจะเจอเรื่องยาก นางอาศัยฐานะเจ้าบ้าน
 มาเยี่ยมเยียนแขก อีกฝ่ายกลับไม่ยอมเฝ้าหน้า ไหล่นางกลับไป ทำเช่นนั้น
 ไม่มีมารยาทเกินไปแล้ว

"เหตุใดนางจึงไม่พบ นี่เป็นห้องพักแขกของคฤหาสน์พวกเรา ไม่ใช่
 เรือนพักของนางสักหน่อย ไร้เหตุผลเกินไปแล้ว!" ไช้อวินเออร์วิยวายนขึ้น
 ข้างนอก ทะเลาะกับผู้กล้าตายที่ซึ่งไม่เหยียนทิ้งไว้ให้เหล่านั้น

ผู้กล้าตายยอมไม่สนใจนาง แต่ยังเป็นเช่นนั้นไช้อวินเออร์กียังโกรธ
 สุดท้ายโกรธจนร้องให้ออกมาและวิ่งไปฟ้องไช้อี้หึงกับไช้อ้อเจิง

ไช้อี้หึงไม่อยู่ไช้อ้อเจิงเห็นน้องเล็กที่ร้องไห้จนหน้ามอมแมมก็รู้สึก
 กลุ้มใจ

คุณชายซึ่งผู้นี้กับสูหยินของเขาเย่อหยิ่งเกินไปแล้ว พักอยู่คุณหาสน์
ผู้อื่นแท้ๆ ยังกล้าปฏิเสธน้องสาวของพวกเขา กันนางไว้นอกประตูอีก

ไช้ซือเจิ้งนำน้องสาวไปที่ห้องพักแขกด้วยตนเอง ทว่าหุริเยว่นัน
ก็ยังคงไม่ยอมพบแขก

ไช้ซือเจิ้งโมโหแล้ว "พวกเราแค่ทำหน้าที่ของเจ้าบ้านที่ดี สูหยิน
ของพวกเขาไร้เหตุผลเกินไปแล้ว"

ผู้กล้าตายสิบคนในลานเรือนมองไช้ซือเจิ้งด้วยสีหน้าเรียบเฉย
ฟังเขาต่ออยู่นานโดยไม่มีการตอบสนองใดๆ เลย

"ก่อนคุณชายของพวกเขาออกไปมีคำสั่งว่าสูหยินห้ามพบแขกตาม
อำเภอใจ หวังว่าคุณชายไช้จะเข้าใจ"

ไช้ฮวี่นเอ๋อร์แอบตกใจ "สูหยินของพวกเขาเจ้าเชื่อฟังคำคุณชายซึ่ง
ขนาดนี้เสียหรือ"

ผู้กล้าตายพูดว่า "คำพูดของคุณชาย ย่อมต้องเชื่อฟังอยู่แล้ว"

ไช้ฮวี่นเอ๋อร์แอบกระตุกชายเสื้อของไช้ซือเจิ้ง ทั้งสองคนเดินออกไป
จากเรือนพัก

"พี่สาม ขำรู้สึกว่าคุณชายซึ่งผู้นี้แปลกๆ อยู่บ้าง"

"ทำไมหรือ"

"ข้าคิดว่า...นางอาจจะเป็นปีศาจ"

ไช้ซือเจิ้งตกใจ "น้อง...น้องเล็ก เจ้าอย่าพูดล้อเล่น บนโลกนี้มีปีศาจ
เสียที่ได้กัน"

ไช้ฮวี่นเอ๋อร์พูดอย่างจริงจังว่า "กลืนบนตัวนางเหมือนแมวดำตัวนั้นเลย
แม้แต่ปลอกคอบนคอก็เหมือนกัน และตั้งแต่นางปรากฏตัว ข้าก็ไม่เคยเห็น

แมวดำตัวนั้นอีกเลย ข้าคิดว่านางอาจจะเป็นปีศาจแมวดำ"

ไซซื่อเจิงส่ายหน้า ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ทำใจเชื่อเรื่องนี้ไม่ลง

"ข้ามีวิธีพิสูจน์ว่านางเป็นปีศาจหรือไม่" ไซอวี่นเอร์ขยับไปข้างหู
ของไซซื่อเจิงแล้วกระซิบพูด

308

ตอนชิงโมเหียนกลับมาฟ้ามืดแล้ว มีคนเล่าเรื่องโช่ววินเอ๋อร์มาในวันนี้ให้เขาฟัง ชิงโมเหียนเพียงแค่พยักหน้าแล้วหมุนตัวเข้าห้องไป

เสวียนอวี๋ตามตัวสื่อต้าเทียนมา ชิงโมเหียนพูดคุยกับพวกเขาในห้อง หูเสวียนันว่างจนเบื่อ แต่เรื่องที่พวกเขาพูดคุยกันนางไม่สนใจแม้แต่หน่อย

สื่อต้าเทียนคุ้นเคยกับตำบลสื่อฝางมาก เขาช่วยจัดระเบียบอำนาจใหญ่ต่างๆ ภายในตำบลให้ชิงโมเหียนได้อย่างรวดเร็ว

หูเสวียนันอยู่ในห้องยิ่งอยู่ยิ่งง่วง จึงออกไปเดินสูดอากาศก่อน

มีสาวใช้สกุลไช่คนหนึ่งเดินผ่านลานเรือน มือถือถาดใบหนึ่ง บนนั้นมีกาน้ำชากับถ้วยชา ตอนที่เดินผ่าน หูเสวียนันได้กลิ่นหอมจางๆ กลิ่นหนึ่งกลิ่นนี้นั้น...

นางควบคุมตนเองไม่อยู่อยากจะขยับเข้าไปข้างกายสาวใช้ผู้นั้น

สาวใช้ผลักเปิดประตูเดินเข้าไป เอน้ำชาไปให้พวกซิงโมเหยียน
หูลีเยว้นหันหัวคลอน พยายามสะกดความตื่นเต้นอย่างประหลาด
ในใจเอาไว้

นี่มันอะไรกัน...กลิ่นหอมแบบนี้ช่างคุ้นเคย นางตบแก้มของตนเอง
จริงสิ นี่คือกัญชาแมว!

ในขณะที่นางจำกลืนนี้ได้ ร่างกายก็เริ่มเปลี่ยนแปลงอย่างควบคุม
ไม่ได้

ทนไม่ไหวแล้ว กลืนนี่...

ตรงระยะเปี่ยงทางเดินมืดครึ้ม นางกลายร่างเป็นชะมดเตี๊ด มุดออกมา
จากเสื้อของนาง แล้วกระโดดขึ้นบนชายคาเรือนอย่างควบคุมไม่อยู่ เดินบน
ชายคาเรือนตามกลิ่นนั้นไป เดินเลี้ยวไปเลี้ยวมาและเข้าใกล้กลิ่นของ
กัญชาแมวมากขึ้นทุกที นางสูดกลิ่นหอมที่ทำให้นางหลงใหลนั้นอย่างแรง
ในสมองเลอะเลือนไปทันใด

"จับได้แล้ว!" เสียงร้องดีใจของโชววินเอ๋อร์ดังขึ้นข้างหู

หูลีเยว้นใช้สติสุดท้ายที่มีเยยหน้าขึ้นมองไปโดยรอบ สาวใช้ที่บนตัว
มีกลิ่นกัญชาแมวผู้นั้นยืนอยู่ข้างหลังโชววินเอ๋อร์

โชววินเอ๋อร์ยื่นมือไปจับหูลีเยว้นเอาไว้ "คราวนี้เจ้าไม่มีทางหนีได้
อีกแล้วสินะ" นางยิ้มอย่างได้ใจ รับถุงเหอบปามาจากมือสาวใช้ แล้วผูกไว้
บนคอของหูลีเยว้น

กลิ่นของกัญชาแมวกระจายออกมาจากถุงเหอบปมาเป็นระลอก
หูลีเยว้นถูกกลิ่นนี้ทำให้หลงใหลจนมามาย

"พวกเรากลับกันเถอะ พรุ่งนี้คุณชายซิงจะมาหาฮูหยินของเขาเอง"

ไซฮวีนเออร์พูตอย่างได้ใจ

หฐเสียนนั้ในตอณนี้ไม่มีแรงขดัขึ้นแม้แต่น้อย กลิ่นหอมของกัญชาแมว ทำให้นางถอนตัวไม่ขึ้น ถึงแม้นางจะรู้ว่าสถานการณ์ไม่ดี แต่กลับไม่อาจควบคุมสัญชาตญาณของสัตว์ได้

ซิงไม่เหียน...ซิงไม่เหียน...

นางใช้สติสุดท้ายเรียกชื่อของเขา แต่สิ่งที่คนอื่นได้ยิน นี่เป็นเพียงเสียงครางอ่อนแรงที่สัตว์เปล่งออกมาเท่านั้น

ไซฮวีนเออร์นำหฐเสียนนั้กลับไปเที่เรือนพักของตนเอง

"พี่สาม พี่ตุล ซ้าจับมันได้แล้ว" ไซฮวีนเออร์อุ้มแมวดำในอ้อมกอด ขึ้นมาไห้ไซฮวีนเจิงดูอย่างภูมิใจ

"มัน...มันคือฮูยินของคุณชายซิงจริงหรือ" ไซฮวีนเจิงยังคงไม่ยอมเชื่อว่าบนโลกนี้จะมปีศาจอยู่

ไซฮวีนเออร์ฉีกยิ้ม "มันอยู่ที่ซ้า พี่ไปดูที่เรือนพักของคุณชายซิงได้ว่าฮูยินของเขายังอยู่หรือไม่"

ไซฮวีนเจิงหน้าซัดขาว เอาแต่ส่ายหน้า "ซ่างเถอะ แมวดำตัวนี้ดูไม่เป็นมงคล เจ้ารีบทิ้งมันไปดีกว่า ไม่ต้องสนใจว่ามันเป็นปีศาจหรือไม่ ไม่เกี่ยวกับพวกเรา"

"พี่สามโง่จริง!" ไซฮวีนเออร์พูตอย่างไม่พอใจ "เป็นปีศาจแล้วอย่างไร ซ้าจะเอาปีศาจสักตัวมาเป็นสัตว์เลี้ยง คุณชายซิงต้องรู้ถึงโฉมหน้าที่แท้จริงของมันเช่นกันกระมัง ดังนั้นจึงเก็บมันไว้ซ้างกาย ในเมื่อเขายังเลี้ยงมันได้ แล้วเหตุใดซ้าจะเลี้ยงไม่ได้"

"แต่ว่า...มันเป็นของคุณชายซิง เจ้าขโมยมันมาเช่นนี้..."

"มันมาหาข้าเอง" ไช่ฮวีนเออร์ยิ้มสดใส่ดูบนสีดาของหูลูเสี่ยวนันเล่น
"อย่างไรเสียมันอยู่ที่นี้คุณชายซิงก็หามันไม่เจอ ข้าแค่ขังมันไว้ไม่กี่วัน รอให้
พี่ใหญ่ส่งคุณชายซิงกลับไปแล้ว ถึงตอนนั้นแมวด่วนนี้ยอมเป็นของข้า"

ไช่ฮวีนเออร์จึงยื่นมองแมวดำในอ้อมกอดของน้องเล็กก็ยิ่งรู้สึกกลัว
พูดกำชับนางไม่กี่ประโยคก็เดินจากไปก่อน

ไช่ฮวีนเออร์ได้ตัวหูลูเสี่ยวนันมาแล้วก็เบิกบานใจมาก

"บนตัวแมวด่วนนี้หอมมาก มีน้ำละคุณชายซิงจึงชอบอุ้มมันตลอด"
ไช่ฮวีนเออร์พูดอย่างภูมิใจว่า "วันหน้ามันก็เป็นของข้าแล้ว!"

ไช่ฮวีนเออร์กำลังอุ้มหูลูเสี่ยวนันเข้าไปเล่นในห้องก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้น
นอกประตู ไช่ฮวีนเออร์ตกใจรีบซ่อนตัวหูลูเสี่ยวนันไว้บนเตียง

ประตูเปิดออก คนที่เข้ามาคือไช่เจินอิง

"พี่รอง?" ไช่ฮวีนเออร์โผล่อก "ดีกันอย่างนี้แล้ว พี่รองมาทำอะไรหรือ"

ไช่เจินอิงไม่ได้ตอบนาง แต่มองไปทั่วห้อง "แมวล่ะ"

"อะไรนะ" ไช่ฮวีนเออร์แก้งทำ้งนง กว่านางจะได้สัตว์เลี้ยงที่สุดยอด
ตัวนี้มาไม่ยากนัก ไม่มีทางให้พี่รองของนางเห็นเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นพี่สาว
ผู้นี้คงจะอบรมนางอีกแน่นอน

"แมวดำอยู่ที่ใด" ท่าทีของไช่เจินอิงดูแข็งกร้าวอยู่บ้าง

ไช่ฮวีนเออร์ขวางหน้าเตียงไว้ "พี่รองพูดอะไร มีแมวดำมาจากที่ใด"

หูลูเสี่ยวนันถูกยัดใส่ใต้ผ้าห่ม แทบจะหายใจไม่ออกแล้ว นางจึง
พยายามดิ้นรน

ผ้าห่มขยับ ไช่เจินอิงจึงเดินไปผลักตัวไช่ฮวีนเออร์ออกแล้วพลิกเปิด
ผ้าห่ม

หุสเสียนันโผล่หัวออกมา แต่เพราะกัญชาแมวผูกติดบนคอของนาง
ดังนั้นนางจึงไม่ค่อยมีสติอยู่ตลอดเวลา

ไซ่เฉินอิงยื่นมือไปจับตัวหุสเสียนันขึ้นมา

ไซ่ฮวี่นเอ๋อตกใจหน้าถอดสี "พี่รอง พี่จะทำอะไร"

ไซ่เฉินอิงไม่สนใจนาง อุ้มหุสเสียนันเดินออกไปข้างนอก

"พี่รอง!" ไซ่ฮวี่นเอ๋อกระซอกซายเสื้อของไซ่เฉินอิงไว้นั่น "พี่รอง
อย่าเพิ่งรีบร้อนสิ พี่ฟังข้าพูดก่อน แมวดำตัวนี้...มัน...มันเป็นปีศาจ"

ไซ่เฉินอิงหันมามองนาง สองพี่น้องอยู่ใกล้กันมาก ไซ่ฮวี่นเอ๋อสังเกต
เห็นว่าดวงตาของอีกฝ่ายเย็นชาไร้แวว

"พี่รอง พี่เป็นอะไรไป" ไซ่ฮวี่นเอ๋อถามอย่างแปลกใจ นางยื่นมือไปดึง
แขนเสื้อของไซ่เฉินอิง แต่นิ้วมือกลับแตะถูกเส้นใยบางเส้นหนึ่ง

เอ? ไซ่ฮวี่นเอ๋อก็ลงมือไปตามมือ

มือของไซ่เฉินอิงโผล่ออกมาจากใต้แขนเสื้อ นิ้วมือทั้งห้าล้วนผูกด้วย
ด้ายบาง เมื่อครุ่นหาคางไม่ได้บังเอิญแตะโดน เส้นใยบางนั้นไม่มีทางเห็น
ได้เลย

"พี่รอง มือของพี่เป็นอะไร" เพิ่งสิ้นเสียงพูดของไซ่ฮวี่นเอ๋อ ไซ่เฉินอิง
ก็ยกแขนเสื้อขึ้น สะบัดตัวนางไปด้านหลัง แล้วอุ้มหุสเสียนันก้าวยาวออก
นอกประตูไป

"พี่รอง!" โชคดีที่ในห้องมีสาวใช้อยู่ พวกนางประคองไซ่ฮวี่นเอ๋อเอาไว้
นางจึงไม่หกล้ม

ตอนไซ่ฮวี่นเอ๋อรีบไล่ตามออกไป ไซ่เฉินอิงเดินไปถึงกลางลานเรือนแล้ว

"พี่รอง ข้าก่อน!" ในตอนที่ไซ่ฮวี่นเอ๋อเดินออกจากกระเบื้องทางเดิน

ก็เห็นบนพื้นมีเงาดำสะท้อนอยู่ นั่นเป็นเงาบนชายคาเรือนด้านหลังของนาง พอหันหน้าไปโซอวินเออร์ก็เบิกตาโต

บนชายคาเรือนด้านหลังของนางมีเงาคนสี่ดำทຸດนั่งอยู่ สองมือประสานกัน หว่างกลางสืบนี้นั้นมีเส้นใยบางจำนวนมากโผล่ให้เห็น เขาทຸດนั่งอยู่ตรงนั้น เหมือนแมงมุมตัวหนึ่งเกาะอยู่กลางใยของตนเอง

แสงจันทร์สาดส่องกระทบด้านหลังคนผู้นั้น ใบหน้าของอีกฝ่ายซ่อนอยู่ใต้เงามืด

"แม่นางน้อย ลำบากเจ้าแล้ว" คนผู้นั้นแสร้งยิ้ม เผยให้เห็นฟันขาว มุมปากโค้งฉีกยาวไปถึงแก้ม

โซอวินเออร์ตาลอยขึ้นด้านบน ตกใจหมดสติล้มลงกับพื้น

309

ตอนที่ไช้อวินเออร์ฟื้นขึ้นมา พบว่าพี่ใหญ่กับพี่สามลื้อนล้อมอยู่ข้างเตียงนาง

"พี่ใหญ่..." ไช้อวินเออร์ร้องไห้โฮออกมา "พี่ใหญ่ มีผี มีผี!"

"ผีอะไร" ไช้อหึงประหลาดใจ "เจ้ากับเงินอิงหมดสติอยู่กลางลานเรือนเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ แมวดำของคุณชายซึ่งถูกเจ้าจับไปไช้หรือไม่"

ไช้อวินเออร์ตัวแข็งทื่อ ลอบชำเลืองมองไช้ซือเจิง

ไช้ซือเจิงหันหน้าหนีอย่างลำบากใจ ไช้อวินเออร์พูดอย่างไม่สบอารมณ์ "พี่สาม พี่ไม่มีคุณธรรมเสียเลย!"

ไม่รอให้ไช้ซือเจิงเอ่ยปากอธิบาย ไช้อหึงก็พูดอย่างโมโหว่า "นี่มันเวลาใดแล้ว เจ้ายังพูดเช่นนั้นอีก เจ้าดูซิว่าตนเองทำอะไรลงไป พี่เตือนเจ้าไว้แต่แรกแล้วว่าไม่ให้พวกเจ้าไปหาเรื่องคุณชายชิง!"

ไช้อวินเออร์เห็นพี่ใหญ่โมโหก็รู้สึกกลัว นางห่อไหล่เอ่ยตอบได้ว่า

"แมวดำตัวนั้นวิ่งมาหาข้าเอง... ข้าไม่ได้ทำอะไรเลย..."

ไช้อึ้งหึงถึงตายอย่างโกรธเกรี้ยว "ถ้าไม่ใช่เพราะคุณชายชิงตามหาแมวของเขาไปทั่ว พวกเราคงไม่พบเจ้ากับเงินอิงหมดสต็อกอยู่กลางลานเรือนแล้วแมวดำตัวนั้นล่ะ"

"แมว... แมวอยู่ที่ฟ็อง"

"ทางที่ดีเจ้าพูดความจริงมาดีกว่า" ไช้อึ้งหึงพูดเตือน "ตอนที่พี่กับซือเจิ้งมาตามหา ไม่เห็นแมวอะไรเลย"

"จริงๆ นะ แมวดำอยู่ที่ฟ็องจริงๆ... จริงสิ ตรงลานเรือนยังมีสาวใช้อยู่ด้วย ถ้าพี่ใหญ่ไม่เชื่อลองถามพวกนางได้"

"สาวใช้เหล่านั้น ถูกคนฆ่าตายหมดแล้ว" ไช้อึ้งหึงพูดเสียงเบา

ไช้อึ้งวินเออร์ตกตะลึง "ตายแล้วหรือ!"

ไช้อึ้งหึงพยักหน้าด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "น้องเล็ก เจ้าอย่าก่อเรื่องอีกเลย รีบพูดความจริงมาเถอะ มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ แมวดำตัวนั้นฆ่าคนใช้หรือไม่"

ไช้อึ้งหึงคิดไม่ถึงว่าน้องสามของตนเองจะถามออกมาเช่นนี้ จึงมองเขาอย่างตกใจ

ไช้อึ้งวินเออร์ปิดหน้า "ข้าไม่รู้ ไม่รู้ บนหลังคาเรือนมีผี ข้าเห็นเขาแวบเดียวก็เป็นลมไป"

ไช้อึ้งหึงกับไช้อึ้งเจิ้งมองหน้ากัน

"ส่งคนไปตรวจดูบนหลังคาเรือนเถอะ" ไช้อึ้งหึงสั่งให้คนไปตรวจดูที่เรือนพักของไช้อึ้งวินเออร์

"สาวใช้เหล่านั้นตายได้อย่างไร" ไช้อึ้งวินเออร์ถามอย่างหวาดกลัว

นางไม่กล้าคิดเลยว่าแมวดำนั่นฆ่าคนได้จริง แต่เรื่องนี้ก็พูดยาก ใครให้มันเป็นปี่สาจเล่า อาจเป็นเพราะนางจับมันไว้ พอมันโมโห...

ไซ้อ๋หมิงไม่ได้ตอบคำถามของนาง แต่ลุกขึ้นยืน "เรื่องเหล่านี้เจ้าไม่ต้องถามแล้ว พักผ่อนให้ดี พี่จะไปดูฟีรองของเจ้าสักหน่อย"

ไซ้อ๋หมิงออกไปก่อน ไซอวินเออร์จึงรีบดึงชายเสื้อไซ้อ๋เจิงเอาไว้ "พี่สาม พี่บอกข้าที ใครเป็นคนฆ่าสาวไซ้เหล่านั่นกันแน่"

ไซ้อ๋เจิงลังเลใจ ก่อนจะพูดเสียงเบาว่า "พี่ก็ไม่ว่าใครเป็นคนลงมือ ตอนพวกเราชุดไปถึงบนมือฟีรองของเจ้าเต็มไปด้วยเลือด" พูดจบเขาก็กระซอกชายเสื้อออกจากมือของนางแล้วหมุนตัวเดินออกไป

ไซอวินเออร์ตกตะลึงเหมือนคนไร้สติ *ที่พี่สามพูดหมายความว่า... คนที่ฆ่าคนคือฟีรองของข้าหรือ นี่จะเป็นไปได้ยังไงกัน!*

ไซ้อ๋เจิงออกนอกประตูมาก็เห็นไซ้อ๋หมิงยืนอยู่ตรงระเบียงทางเดิน กำลังสั่งการบ่าวไพร่

"พี่ใหญ่" ไซ้อ๋เจิงเดินไปหา "ฟีรองยังไม่ฟื้นอีกหรือ"

"ยัง" ไซ้อ๋หมิงขมวดคิ้ว "เจ้าบอกความจริงพี่มา เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับน้องเล็กจริงหรือ"

"ไม่เกี่ยวแน่นอน" ไซ้อ๋เจิงยัดคอเช็ดหน้าอย่างร้อนตัว "แมวดำวิ่งมาที่เรือนพักของน้องเล็กเอง...นางบอกกับข้าเช่นนี้..."

ไซ้อ๋หมิงแค้นเสียงสลดเย็นชา "พวกเจ้าตามใจนางเข้าไปเถอะ ข้าเร่งต้องมีสักวันที่นางจะก่อเรื่องใหญ่ขึ้นมา"

ไซ้อ๋เจิงพูดอย่างไม่ยอมแพ้ "พี่เป็นพี่ใหญ่พวกเรา เหตุใดพี่จึงไม่เชื่อพื่อน้องตนเอง แต่กลับไปเชื่อคนนอก"

ไช้อี้หมิงซ็อนตามองน้องสามแวนหนึ่ง ในดวงตาเต็มไปด้วยความ
หดหู่

ในตอนนี้องบ่าวคนหนึ่งก็เข้ามาที่ลานเรือนพร้อมเอ่ยรายงาน
ไช้อี้หมิง "คุณชายชิงมาแล้วขอรับ บอกว่าอยากจะพบคุณหนูรอง"

ไช้อี้หมิงพูดอย่างโมโห "พี่รองข้ายังไม่พินเลย จะพบคนนอกได้
อย่างไร!"

บ่าวพูดว่า "คุณชายชิงพาท่านหมอคนหนึ่งมาด้วยขอรับ"

ไช้อี้หมิงได้ฟังแล้วก็รีบพูดว่า "รีบเชิญเข้ามา"

ไช้อี้หมิงพูดอย่างไม่พอใจ "พี่ใหญ่เชื่อใจคุณชายชิงเพียงนี้เชียวหรือ"

"ไม่อย่างนั้นให้เชื่อใจพวกเจ้าหรือ" ไช้อี้หมิงถลึงตาใส่เขาแวนหนึ่ง
"พี่เคยเตือนพวกเจ้าแล้ว อย่าก่อเรื่องให้พี่ ที่ตำบลสี่ผงนี้ไม่เหมือนที่อื่น
เจ้าคิดว่าพี่ทำการค้าที่ตำบลสี่ผงง่ายมากหรือ ตอนแรกถ้าไม่ได้ความ
ช่วยเหลือจากคุณชายชิง สกุลไช้ของพวกเราไม่มีทางปักหลักที่นี่ได้เลย!"

ไช้อี้หมิงสะบัดแขนเสื้ออย่างโมโหและหมุนตัวเดินจากไป

ไช้อี้หมิงยืนอยู่ตรงนั้น ใบหน้าแดงก่ำ เขารู้สึกว่าคำพูดของพี่ใหญ่นี้
เป็นการเตือนเขาว่าอย่าล้ำเส้น อยากให้เขารู้สถานะของตนเองอย่าง
ชัดเจน...คุณชายสามสกุลไช้ เขาไม่มีทางเหนือกว่าพี่ใหญ่ไปได้

"ถ้าไม่ใช่ท่านพ่อลำเอียงเข้าข้างพี่ใหญ่ ข้าต้องทำได้ดีกว่าพี่แน่นอน"
ไช้อี้หมิงขบกราม พูดประโยคนี้ออกมาอย่างเคืองชุ่น

ไช้อี้หมิงนำชิงโมเหยียนกับฉางเฮินเข้าประตู่มา

ไช้อี้หมิงยังไม่พิน ผ้ามันเตี๋ยถูกปล่อยลง สาวใช้สองคนในห้อง

ปรนนิบัติอย่างหวาดกลัว คนหนึ่งยกอ่างน้ำ อีกคนใช้ผ้าเช็ดคราบเลือดบนนิ้วของไช้เงินอิงที่หมดสติอยู่

จึงไม่เหยียนมองดูน้ำเลือดในอ่างแวบหนึ่ง ก่อนจะส่งเสียงเรียก "นางเฮิน"

นางเฮินรับคำแล้วเดินไปตรงหน้ามาน ตรวจดูนิ้วมือของไช้เงินอิงอย่างละเอียด

ไช้ฮึงฮึงยืนสะกดลมหายใจอยู่ตรงนั้น

ไช้เงินอิงยังไม่ได้ออกเรือน ตามหลักแล้วไม่ควรนำคนนอกอย่าง จึงไม่เหยียนเข้ามาในห้องนอนของนาง แต่ตอนนี้เกิดเรื่องถึงชีวิตคนทางฝ่ายคุณชายจึงเองก็มีแมวดำที่สำคัญมากหายไป ไช้ฮึงฮึงจึงจำต้องยกเว้นเป็นกรณีพิเศษ

"คุณชายมาดูนี่สิ" นางเฮินพูด

จึงไม่เหยียนขยับเข้าไปใกล้

นางเฮินดึงเส้นใยบางเส้นหนึ่งออกมาจากบนนิ้วก้อยของไช้เงินอิง "คุณชายดูของสิ่งนี้"

จึงไม่เหยียนรับเส้นใยบางไป ไช้ฮึงฮึงขยับเข้ามาดูเช่นกัน เส้นใยบางนั้นเป็นแบบกึ่งโปร่งใส ถ้าไม่เข้าไปดูใกล้ๆ ไม่มีทางเห็นได้เลย

จึงไม่เหยียนออกแรงกระชากเส้นใยบาง ไช้ฮึงฮึงพูดอย่างตกใจ "เป็นเส้นใยที่เหนียวมาก"

เส้นใยนั้นไม่ยอมขาด

"พวกท่านดูนิ้วมือคุณหนูรองสิ เล็บเสียหาย เห็นได้ชัดว่าเกิดจากการใช้แรงมากเกินไป" นางเฮินพูดเสียงเบา "สาวใช้ที่ตายไปเหล่านั้น"

ข้าตรววจดูแล้ว พวกนางล้วนตายเพราะหลอดลมฉีกขาด และดูจากบาดแผล แล้ว เห็นชัดว่าถูกนิ้วมือฉีกขาด"

ไช้อี้หมีงขนลุก ใช้นิ้วมือฉีกคอหอยของคน ต้องใช้แรงมากเพียงใดกัน

ไช้เงินอิงเป็นสตรีผู้หนึ่ง ไม่เคยฝึกวรยุทธ์มาก่อน

"เป็นไปได้หรือไม่ว่า...จะเข้าใจผิดไป" ไช้อี้หมีงพูดเสียงสั่น

ชิงโม้เหยียนกำเส้นใยเส้นนั้นไว้ในมือแน่น "ไม่ผิดแน่นอน คนถูก
น้องรองของเจ้าฆ่าตายจริงๆ แต่ว่านางถูกคนควบคุม"

"เป็นใครกัน" ไช้อี้หมีงถาม

"นักหุนเวท" ชิงโม้เหยียนเม้มริมฝีปากแน่น เค้นสามคำออกมาจากปาก

ไช้อี้หมีงงุนงง "นั่นคือใครหรือ"

"นักโทษคนสำคัญที่ศาลด้าหลี่ตามจับอยู่"

ไช้อี้หมีงสูดหายใจเข้าอย่างตกใจ

"อีกทั้ง...คนที่เคยถูกนักหุนเวทควบคุม จะไม่มีทางฟื้นขึ้นมาอีก"

ฉางเฮินพูดเสริมอย่างสนใจหนึ่งประโยค "ต่อให้ฟื้นขึ้นมา ก็จะกลายเป็น
คนเสียสติ ทางที่ดีคุณชายไช้ควรเตรียมใจไว้สักนิด"

310

จึงไม่เหียนกลับถึงเรือนพักก็นำเสวียนอวี่ สือต้าเทียน กับฉางเฮิน
เข้าห้อง

"เรื่องของตำบลสือฝางช่วงนี้มอบให้เป็นหน้าที่ของสือต้าเทียน"
จึงไม่เหียนพูดอย่างจริงจัง

เสวียนอวี่ตกใจ "แบบนี้จะได้ยังไง เธอเป็นคนไม่สุขุม จะทำเรื่องพัง
ได้นะขอรับ"

ได้ยินคำพูดนี้แล้วสือต้าเทียนรู้สึกไม่ยอมแพ้ "ข้าไม่สุขุมอย่างไร
ก็แค่เพราะกลางคืนนอนหลับไม่ระวังตัวเจ้า เจ้าก็เจ็บแค้นฝังใจ ขอบอก
เจ้านะ อยู่ที่ตำบลสือฝางเรื่องอื่นไม่กล้าพูด แต่ความสามารถในการพูด
ยุแยง พูดเรื่องเกินจริงนี้มีแน่นอน!"

ฉางเฮินที่นั่งอยู่ตรงข้ามเบิกตาโต นี่มันเรื่องอะไรกัน สองคนนี้มี
ความสัมพันธ์ลึกซึ้งกันหรือ

ซิงโม้เหยียนกุ่มขมับ สีหน้าดูเคร่งเครียดอยู่บ้าง
เสวียนอวี่ร้อนใจ "ใส่หัวไปเลย! ทับตัวข้าอะไร เจ้าพุดอะไรให้ชัดเจน
สักหน่อย!"

"ก็แค่ไม่ระวังไปนอนบนตัวเจ้าอย่างไรเล่า เป็นบุรุษด้วยกัน เรื่องนี้
ก็ใส่ใจด้วยหรือ" สือต้าเทียนแค้นเสียงสบลเย็นชา

เสวียนอวี่โกรธจนตัวสั่น หากไม่ใช่อยู่ต่อหน้าซิงโม้เหยียน เขาอยาก
จะโยนสือต้าเทียนออกไปเลยจริงๆ

ซิงโม้เหยียนสีหน้าเคร่งยิ่งขึ้น ฉางเฮินเห็นว่าสถานการณ์ไม่สู้ดี
จึงกระแอมสองที "คุณชายคิดจะเตรียมการในตำบลสือฝางนี้อย่างไร"

"ให้สือต้าเทียนไปปล่อยข่าวลือ บอกว่าท่านหญิงหมิงเยี่ยมาที่
ตำบลนี้แล้ว ไม่ช้าจะลงมือจัดการกับหมู่บ้านหงฉีก่อน อันดับต่อไปก็คือ
อำนาจอื่นๆ ในตำบล"

ฉางเฮินตกใจ "ท่านคิดจะทำให้ทุกคนปั่นป่วนหรือ"

หากคนของหมู่บ้านหงฉีได้ยินข่าวนี้ต้องมีความเคลื่อนไหวแน่นอน
เพราะก่อนหน้านี้สองฝ่ายประมือกันพวกเขาล้วนพ่ายให้กับคนใต้บังคับบัญชา
ของเสวียนอวี่ ย่อมต้องเกิดความหวั่นเกรงกับสิ่งนี้บ้าง ต้องคอยจับตาดู
พวกเขาเข้าตำบลสือฝางแล้วเข้าพักในคฤหาสน์สกุลไซ่

"แต่ถ้าทำเช่นนี้ ทางคุณชายใหญ่ไซ่จะเป็นอันตรายได้" ฉางเฮินพูด
อย่างลั้งเล "เขายังมีน้องสาวอีกสองคนอยู่ในคฤหาสน์"

ในดวงตาซิงโม้เหยียนมีประกายคมกริบแวบผ่าน "ไม่ลวงเกินข้า ข้าก็
ไม่ลวงเกินใคร ในเมื่อน้องสาวเขาคิดไม่ซื่อก่อน ข้ายอมไม่เกรงใจอยู่แล้ว"

ฉางเฮินถอนหายใจไร้เสียง คิดจะพูดเหตุผลกับรองตุลาการศาลต้าหลี่

เป็นเรื่องยาก ในความคิดของเขา ขอเพียงบรรลุลจุดประสงค์ได้ เขาจะใช้ประโยชน์จากทุกอย่าง ไม่เว้นแม้แต่ตัวเขาเอง

"ทางด้านนักหุ่นเวทจะทำอย่างไร เสียเวลานันต้องถูกจับไปแน่นอน"

จึงไม่เหยียนพนคำออกมาหนึ่งคำ "รอ"

"รอถึงเมื่อใด" นางเฮินถาม

"รอนักหุ่นเวทมาหาข้า" จึงไม่เหยียนพูดเสียงเบา "เพราะในตัวข้ามีสิ่งที่เขาต้องการ"

หัวใจของเขา หัวใจที่เคยมีจอมกู่อยู่ สำหรับนักหุ่นเวทแล้ว เป็น การมีอยู่ที่มีแรงดึงดูดใจมากที่สุด ได้หัวใจของเขา นักหุ่นเวทก็สามารถ สร้างหุ่นมนุษย์ที่มีพลังแข็งแกร่งกว่าเดิมได้ แต่เขาไม่เข้าใจว่าก่อนหน้านี้ นักหุ่นเวทหนีไปแล้วไม่ใช่หรือ เขารู้ร่องรอยการเดินทางของพวกเขา ได้อย่างไร หรือมีคนแจ้งข่าวให้แก่อีกฝ่าย

หรือเบื้องหลังนักหุ่นเวทจะมีอำนาจที่แข็งแกร่งยิ่งกว่า...

วันต่อมา ร่างกายของไซอูวินเออร์ไม่เป็นไรแล้ว จึงรีบไปดูอาการ ฟีรอนของนาง

ไซอูฉิงจึงกำลังเดินออกไปพร้อมกับท่านหมอดคนหนึ่ง ตอนที่เห็นนาง ก็ขมวดคิ้ว "เจ้ามาทำอะไรที่นี่"

"มาเยี่ยมฟีรอน" ไซอูวินเออร์พูดอย่างรู้สึกผิด "ฟีรอนฟื้นหรือยัง"

"ยัง" ไซอูฉิงถอนหายใจ "ได้ยินพี่ใหญ่บอกว่านางอาจจะไม่ฟื้น ขึ้นมาอีก ต่อให้ฟื้นขึ้นมาก็คลายเป็นคนเสียสติ"

"อะไรนะ!" ไซอูวินเออร์ตกตะลึง "เป็นเช่นนั้นได้อย่างไร"

ไซซื่อเจิงมองหน้าน้องเล็กของตนเอง สีหน้าดูเคร่งเครียด "ทั้งหมดเป็นเพราะเจ้า วันหน้าอยู่สงบเสงี่ยมในเรือนชั้นในอย่าวิ่งส่งเดชอีก"

"เหตุใดจึงเป็นเพราะข้าล่ะ" ไซอวีนเออร์ตะโกนพูด "พี่รองคงถูกผีสิงแน่นอน เป็นเพราะปีศาจแมวดำตัวนั้นนำมา พี่กับพี่ใหญ่ไม่ไปคิดบัญชีกับคุณชายชิง กลับมาโมโหใส่ข้า!"

"แต่ท่านหมอล่าหานั้นมาดูอาการแล้วล้วนจนปัญญา ไม่มีใครดูออกว่าเหตุใดเจินอิงจึงหมดสติไม่ยอมฟื้น" ไซซื่อเจิงไม่มั่นใจเช่นกันว่าทุกอย่างเกิดขึ้นได้อย่างไรกันแน่ เรื่องนักหุนเวทชิงไม่เหยียนพูดกับไซอวีนหิงเท่านั้น ไซอวีนหิงปิดเรื่องเงียบมาก แม้แต่พี่น้องของเขาก็ไม่ยอมบอก

ไซอวีนเออร์ตามไซซื่อเจิงเข้าไปในห้องนอนของพี่รอง ภายในห้องมีสาวใช้เฝ้าอยู่สองคน บรรยาการดูอึมครึมอย่างเห็นได้ชัด

ไซอวีนเออร์พลิกเปิดม่านอยากจะไปดูอาการพี่รอง

ทันใดนั้นก็มียี่มือคู่หนึ่งยื่นออกมาจากม่าน ปีบคอกของนางไว้พอดี

ไซอวีนเออร์ตกใจจนอยากจะกรี๊ดร้อง แต่สองมือนั้นมีพลังมากเกินไป ปีบจนนางส่งเสียงไม่ออกแม้แต่บ่อย เจ้าของสองมือนั้นคือพี่รองของนาง ไซเจินอิง นางเบิกตาโต ในดวงตาเต็มไปด้วยสีเลือด

"บอกร่องตุลาการศาลต้าหลี่ อยากได้ยอดดวงใจของเขา ก็มาหาข้าเอง"

ไซอวีนเออร์หายใจไม่ออก มือที่จับม่านสั่นไม่หยุด

เพราะเป็นห้องนอนของสตรี ดังนั้นไซซื่อเจิงจึงไม่กล้าเข้าใกล้มากนัก สาวใช้สองคนนั้นก็ถอยไปตรงประตู ไม่มีใครสังเกตเห็นเรื่องที่เกิดขึ้นหลังม่านนั้น

ไซ้เงินอิงดิงสองแขน ดิงตัวไซ้อวินเออร์มาตรงหน้าตนเอง ใบหน้าทั้งสองคนชนกัน

"ให้เขามาหาข้าที่สุสานโบราณ ได้ยินหรือไม่"

ไซ้เงินอิงปล่อยสองมือทันใด ไซ้อวินเออร์ตะโกนร้องลั่นบนพื้น

"ผี! ช่วยด้วย..." นางตะโกนขึ้นแล้ววิ่งออกไปที่ประตู "ผีรอกถูกผีเข้า!"

ไซ้ซือเจิ้งเห็นนางท่าทางเหมือนคนเสียสติจะวิ่งออกนอกประตูไป จึงอุกตัวนางเอาไว้ "อวินเออร์ เจ้าเป็นอะไรไป"

"ผี มีผี!"

ภายในห้องวุ่นวายไปทั่ว สาวใช้ตกใจจนตัวสั่น เดินเข้าไปดูอาการของคุณหนูรอกอย่างระวังตัว แต่เห็นนางยังคงหลับตานิ่งไม่ขยับ

"คุณหนูรอกยังไม่ฟื้นเจ้าคะ" สาวใช้พูด

ไซ้อวินเออร์จับแขนของไซ้ซือเจิ้งเขย่าราวกับเป็นคนเสียสติ "เมื่อครู่ผีรอกปีบคอข้า พี่สามคูสิ พี่คูสิ!"

ไซ้ซือเจิ้งก้มลงดู เห็นบนคอน้องเล็กมีรอยนิ้วถูกบีบมาจริง "นี่เงินอิงเป็นคนปีบหรือ"

ไซ้อวินเออร์ร้องให้พยับหน้า "เมื่อครู่นางฟื้นขึ้นมาแล้วปีบคอข้าแทบตาย ยังให้ข้าบอกอะไร... รongตุลาการศาลต้าหลี่... ให้เขาไปที่สุสานโบราณอะไรนั่น..."

"เมื่อครู่เจ้าว่าอะไรนะ"

ยามนี้เองเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นข้างหลังในทันใด

ไซ้ซือเจิ้งกับน้องเล็กมองไปทางประตู เห็นเพียงไซ้อ๋หมิงพี่ใหญ่ของ

พวกเขายืนอยู่ตรงนั้น

"อวินเออร์เมื่อครู่พูดอะไรนะ"

"พี่รองถูกผีสิง!" ไชอวินเออร์ตะโกนตอบ

"เจ้าเล่าเรื่องเมื่อครู่อีกรอบซิ" ไชอหึงสีหน้าเคร่งเครียด

ไชอวินเออร์ไม่กล้าโต้แย้ง จำต้องเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ออกมาอย่างเชื่องช้า สุดท้ายก็ร้องไห้แล้วพูดว่า "...เมื่อครู่พี่รองฟื้นขึ้นมาจริงๆ นางถูกผีสิง คิดจะบีบคอข้าให้ตาย พี่ใหญ่ ชักกลัว..."

ไชอหึงไม่สนใจสายตาโศกเศร้าของน้องเล็กของเขาแม้แต่หน่อย สั่งให้สาวใช้ในเรือนดูแลไชเจินอิงที่หมดสติยังไม่ฟื้นให้ดี แล้วหมุนตัวรีบเดินจากไปทันที

"พี่ใหญ่เป็นอะไรไป เมื่อก่อนเขารักข้ากับพี่รองที่สุด" ไชอวินเออร์แววตาเต็มไปด้วยความสงสัย เมื่อก่อนนางบาดเจ็บแค่ปลายนิ้ว พี่ใหญ่ก็จะปลอบใจนางอยู่นาน เหตุใดครั้งนี้นางมาที่ตำบลสี่ผ้าง เหมือนทุกอย่างจะผิดปกติไปหมด

"รองตุลาการศาลต้าหลี่หรือ" ไชซื่อเจิงก้มหน้าลงมองน้องสาวตนเอง ส่วนลึกในดวงตาฉายแววประหลาดออกมา "เจ้ามั่นใจหรือว่าไม่ได้ฟังผิด"

311

พวกเสวียนอวี้อ้วนมารวมตัวกันที่ระเบียบทางเดินนอกประตู แต่ละคนมีท่าทางเป็นกังวล

นับจากไซ้อี้หมิงกลับไป ซิงโมเหยียนก็ขังตนเองอยู่ในห้อง เพราะไม่วางใจเสวียนอวี้อ้วนแอบสอดส่อง กลับเห็นซิงโมเหยียนก้มหน้าเขียนอะไรบางอย่างอยู่ตลอดเวลา

"คุณชายใหญ่ไซ้อี้บอกว่านักหุ่นเวทอยากให้ชื่อจื่อไปตามลำพัง นี่เห็นได้ว่าเป็นการขุดหลุมพรางให้คนกระโดดลงไปไม่ใช่หรือ" เสวียนอวี้อ้วนมีมือสองข้างไม่หยุด "ชื่อจื่อคงไม่รับปาก..."

ฉางเฮินนั่งอยู่ตรงระเบียบทางเดิน พูดยตอบเขาเสียงเบา "เจ้าคิดว่าสำหรับชื่อจื่อแล้ว เสวียนอวี้อ้วนสำคัญ หรือว่าความปลอดภัยของตนเองสำคัญกว่ากันล่ะ"

เสวียนอวี้อ้วนไม่ออกไปในทันใด ความรักที่ชื่อจื่อมีต่ออีกฝ่ายพวกเขา

"ไม่ได้ พวกเราต้องเกลี้ยกล่อมเชื้อจืด อยากรู้จะให้ตกหลุมพราง
ของนักหุ่นเวทไม่ได้" เสวียนอวี๊ดตัดสินใจเด็ดขาด

"เจ้านี้ใช้ไม่ได้เลย" เสวียนอวี่ถลึงตาใส่สื่อต้าเทียนแวบหนึ่ง
สื่อต้าเทียนไม่คิดเช่นนั้น "ข้าใช้ไม่ได้ แต่ชื่อจื่อคิดว่าข้ามีประโยชน์
เท่านั้นก็พอแล้ว"

"ข้าทำไมหรือ"

ในตอนนี้องเสียงของชิงโม่เหียนก็ดังออกมาจากในห้อง "พวกเจ้าเข้ามาให้หมด"

จึงไม่เหียนนั่งอยู่หลังโต๊ะ พิจารณายหลายฉบับไว้อย่างดี แล้วแยกใส่ซองพร้อมประทับตราปิดผนึก

"ถ้าครั้งนี้ข้ากลับมามีไม่ได้ เจ้าก็น่าจดหมายนี้มอบให้ตุลาการใหญ่ ศาลต่ำหฺล ในคุกใหญ่ยังมีนักโทษสำคัญอีกสิบสองคน ถ้ายังสอบสวนไม่ได้ความอีกก็ฆ่าพวกเขาได้เลย ยังมีอีกหนึ่งฉบับ..."

ชิงไม่เหยียนหยิบจดหมายอีกหนึ่งฉบับมอบให้กับมือเสวียนอวี่ "ที่นำกับของพระราชทานทั้งหมดที่เป็นชื่อข้าล้วนมีบันทึกรายการเอาไว้ ฉบับหนึ่ง บันทึกรายการอยู่ที่กุ้เขียนเซิง ถ้าข้ากลับมาไม่ได้ เจ้าก็ไปหา กู้เขียนเซิง หาทางมอบบันทึกฉบับนั้นให้ถึงพระหัตถ์ฮ่องเต้"

ของเหล่านั้นในเมื่อเป็นสิ่งที่ฮ่องเต้พระราชทานให้ สุดท้ายแล้วเขา ต้องคืนให้กับฮ่องเต้ ต่อให้ต้องเผาทั้ง ทำลายทิ้ง เขาก็ไม่ยอมให้ของนั้น ตกไปอยู่ในมือท่านโหวกับคุณชายรอง

เสวียนอวี่รับจดหมายทั้งสองฉบับมา ตกใจจนพูดอะไรไม่ออก ความหมายของชิงไม่เหยียนชัดเจนอย่างมาก เขากำลังสั่งเสียอยู่ "ชื่อ... ชื่อจื่อ..."

ชิงไม่เหยียนโบกมือ "ข้าก็แค่ป้องกันเอาไว้ก่อน"

นักหุ่นเวทร้ายกาจเพียงใด พวกเขาล้วนเคยเห็นมาแล้ว เขาสร้าง เทพสังหารเขียนซางขึ้นมา แค้นมนุษย์ตัวเดียวก็ทำให้พวกเขาทำอะไร ไม่ถูกแล้ว แทบจะตายภายใต้เงื้อมมือของเขา

ครั้งนี้นักหุ่นเวทบอกให้ชิงไม่เหยียนไปคนเดียว ต้องมีความมั่นใจ เต็มเปี่ยมแน่นอน

"ชื่อจื่อ แค່ท่านพูดประโยคเดียว เหล่าพี่น้องของข้าไม่ใช่คนรักตัว กลัวตายอยู่แล้ว!" เสวียนอวี่ตาแดงขึ้นมา "ท่านพูดมาเถอะขอรับ จะทำ อย่างไร พวกเราจะไปช่วยคุณหนูหูกกลับมาให้ได้!"

ชิงไม่เหยียนส่ายหน้า

"ชื่อจื่อ!" เสวียนอวี่ร้อนใจ

"ไม่ต้องพูดอีกแล้ว ข้าตัดสินใจแล้ว" ชิงไม่เหยียนพูดเสียงเรียบ

เสวียนอวี่ยังคิดจะพูดยับยั้ง แต่ฉางเฮินพูดขึ้นทันใดว่า "ในเมื่อชื่อจื่อ
ตัดสินใจแล้ว พวกเราก็ทำหน้าที่ของตนเองไปเถอะ"

เสวียนอวี่ในใจยังไม่ยอม

จึงไม่เหยียนหันไปทางฉางเฮิน "คติครอบครัวของเจ้าถ้าสืบต่อไปไม่ได้
เจ้าก็ไปจากศาลต้าหลี่เสีย หันไปให้ไกล"

ฉางเฮินยิ้มเศร้า "ให้ไกล... ข้าตัวคนเดียวจะไปไหนได้"

"ที่ใดก็ได้ ขอเพียงยังมีชีวิตอยู่ก็มีโอกาสแก้แค้นได้เสมอ" จึงไม่เหยียน
กำชับทุกอย่างเสร็จแล้ว กำลังจะให้พวกเสวียนอวี่ออกไป ผู้กล้าตายที่เฝ้า
นอกประตูก็ส่งเสียงเข้ามาด้านใน

"คุณชาย คุณชายสามเฒ่าขอพบขอรับ"

ทุกคนตะลึงพร้อมกัน ในเวลานี้ไซ้ซือเจิงมาทำอะไร

จึงไม่เหยียนมองไปนอกหน้าต่างแวบหนึ่ง ตอนนี้อาติดยี่ไถ่จะลับ
ขอบฟ้าแล้ว ชั้นเมฆทางตะวันตกเริ่มมีแสงสีส้มแดงให้เห็น แสงนั้นย่อม
ลายฉลุบนหน้าต่างเกิดเป็นแสงสิ่งดงาม

"เชิญเข้ามา" จึงไม่เหยียนนั่งเสียบไปชั่วครู่ก่อนจะพูดขึ้น

เขาเชิญไซ้ซือเจิงเข้ามา แต่กลับไม่ได้ให้พวกเสวียนอวี่ออกไป ตอน
ไซ้ซือเจิงเข้ามาเห็นคนมากมายเช่นนี้ก็ตะลึงไปเช่นกัน แต่เขาปรับสภาพ
อารมณ์ได้อย่างรวดเร็ว ก้าวยาวขึ้นหน้า พลิกชายเสื้อคลุมแล้วคุกเข่าลง
พวกเสวียนอวี่พากันตกตะลึง

"ข้าไซ้ซือเจิงคารวะรองตุลาการ" ไซ้ซือเจิงพูดเสียงเข้ม

ภายในห้องเสียบสนธิไปทันที

ฐานะของจึงไม่เหยียนยังไม่ได้เปิดเผยอย่างเป็นทางการ แม้แต่

ไซ้อี้หมิงก็เพียงแค่ได้ข่าวมาเท่านั้น แต่ด้วยนิสัยของไซ้อี้หมิงเป็นคน
ระมัดระวังมาก ดังนั้นเขาไม่มีทางพูดเรื่องของชิงโมเหียนออกไปแน่นอน
ก็หมายความว่าคุณชายสามไซ้อี้หมิงไม่รู้ว่าจะไปได้อินฐานะของชิงโมเหียน
มาจากที่ใด

ชิงโมเหียนยังคงนิ่งเงียบ ทั้งไม่ได้เชิญให้คุณชายสามไซ้อี้หมิงขึ้น
และไม่ได้เอ่ยปากพูดอะไร

ไซ้อี้หมิงจึงจำต้องคุกเข่าอยู่ตรงนั้น ก้มหน้าลงด้วยท่าที่นอบน้อม

ชิงโมเหียนมองออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง แสงอาทิตย์ที่เหลือ
เลื่อนรางลง

"เชิญลุกขึ้นเถอะ"

"ขอบคุณรองตุลาการ" ไซ้อี้หมิงลุกขึ้น วางมือลงยืนนิ่งพลางโค้งตัว
เล็กน้อย จะเหลือความเป็นพ่อค้าชาญฉลาดได้อย่างไร

ทุกคนพากันคิดระแวง คนที่สามารถยึดได้หุดได้เช่นนี้ เก่งว่าเขา
คงมีจุดประสงค์อย่างอื่นแน่นอน

ชิงโมเหียนมองหน้าเขา สีหน้าเย็นชา เขาไม่พูดจา ไซ้อี้หมิงก็
ไม่กล้าเอ่ยปาก

ชิงโมเหียนยิ้มเย็นชา แล้วสั่งเสวียนอวี่ขึ้นว่า "ส่งแขก"

ไซ้อี้หมิงเงยหน้าขึ้นมา สีหน้าฉายความตกใจอย่างยิ่ง

ชิงโมเหียนเชิญเขาเข้ามา เห็นได้ว่าคงจะสงสัยในการมาของเขา
อยู่หลายส่วน แท้จริงแล้วเขาไม่มั่นใจฐานะของชิงโมเหียนเต็มที่ ดังนั้น
จึงได้ลองมาเสียดู หากฐานะแท้จริงของชิงโมเหียนคือรองตุลาการ
ศาลต้าหลี่จริง เช่นนั้นเขาก็สามารถมาพื้พังได้ แสดงความเป็นมิตรต่อ

ชิงโมเหี้ยน ถึงตอนนั้นอยู่ในสกุลไซ่ต้องกลัวอีกหรือว่าจะไม่มีส่วนของเขา ต่อให้เป็นพี่ใหญ่ของเขาก็ไม่สามารถกดหัวเขาได้อีกแล้ว

ความเจียบของชิงโมเหี้ยนเท่ากับเขายอมรับฐานะนี้แล้ว

ไซ่ซือเจิ้งเดิมที่คิดจะทำตัวลึกลับน่าค้นหา ทำให้ชิงโมเหี้ยนเกิดความสนใจในตัวเขา บิบบให้อีกฝ่ายเอ่ยปากก่อน จะได้บรรลุจุดประสงค์ของตนเอง เขาคิดไม่ถึงว่าชิงโมเหี้ยนจะเปลี่ยนสีหน้าก็เปลี่ยนทันที และไม่สนใจเขาเลย

ไซ่ซือเจิ้งรู้สึกไม่อยากเชื่อ จนกระทั่งถูกเสวียนอวี่ไล่ออกมาด้วยสีหน้าเย็นชา เขาจึงรู้ว่าตนเองคิดผิด

ดวงตาของชิงโมเหี้ยนตาขาวดำแยกชัดเจน สองประกายราวดวงดาวกลางท้องฟ้ายามค่ำ ทว่าประกายแสงนี้กลับไม่มีความอบอุ่น แม้แต่น้อย เย็นชาจนฉายแววไร้หัวใจและไร้ความรู้สึก ชิงโมเหี้ยนไม่ใช่คนที่ใครจะบีบบังคับได้ง่ายๆ เลย

ไซ่ซือเจิ้งหัวใจระตุก ขาอ่อน หลุดลงคุกเข่าต่อหน้าชิงโมเหี้ยน

"ข้ายินดีรับใช้ได้เท่า เรื่องใดที่สามารถใช้งานข้าได้ ขอให้ทำสั่งการมาได้เลย"

เสวียนอวี่มองไปทางชิงโมเหี้ยนอย่างตกใจ ไม่มีใครคิดว่าไซ่ซือเจิ้งจะมาขอพึ่งพิงชิงโมเหี้ยนในเวลานี้

"เจ้าอยากได้อะไร" ชิงโมเหี้ยนเอ่ยถามซ้ำๆ

ไม่มีใครยอมคุกเข่าให้ผู้อื่นโดยไร้สาเหตุ อำนาจ เงินทอง เป็นสองสิ่งที่คนทั่วไปในโลกต้องการค้นหา

"ข้ายินดีรับใช้ได้เท่า ขอเพียงวันข้างหน้าสามารถสืบทอดตำแหน่ง

สำคัญในตระกูล เพิ่มเกียรติยศให้ตระกูลได้"

ได้ฟังคำพูดนี้แล้วทุกคนในห้องพากันชำเลื่องตามอง พุดเสียน่าฟัง
เพิ่มเกียรติยศอะไร แท้จริงแล้วสิ่งที่เขาอยากได้ก็คือตำแหน่งผู้นำสกุลไช
เท่านั้นเอง

ชิงโมเหียนยืนขึ้นช้าๆ เดินผ่านข้างกายไชชื้อเจิง แล้วก้าวออกนอก
ประตูไป

ไชชื้อเจิงคุกเข่าอยู่ตรงนั้น แผ่นหลังเต็มไปด้วยเหงื่อ

นี่มันเรื่องอะไรกัน รองตุลาการไม่ยอมใช้งานเขา หรือว่าไม่เชื่อใน
ความภักดีของเขากันแน่

"สื่อต้าเทียน" เสียงพุดเรียบเฉยของชิงโมเหียนดังมาจากนอกประตู
"เรื่องของตำบลสื่อฝางก็มอบให้เจ้าแล้ว มีเรื่องยุ่งยากอะไรก็มาหา
คุณชายสามไชก็แล้วกัน"

สื่อต้าเทียนรับคำมองหน้าไชชื้อเจิงด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม แล้วพุดกับ
ไชชื้อเจิงว่า "คุณชายสามไช วันหน้าพวกเราต้องคอยดูแลกันให้มากแล้วนะ"

ไชชื้อเจิงแม้จะถูกคนอย่างสื่อต้าเทียน แต่ในเมื่อรองตุลาการจัดวาง
งานเช่นนี้ ต้องมีเหตุผลของเขาแน่นอน

จากนั้นชิงโมเหียนก็ออกจากคฤหาสน์สกุลไช เดินทางไปที่สุสาน
โบราณภายใต้การคุ้มกันของพวกเสวียนอวี่

312

สุสานโบราณ ตำบลสี่อผาง
หูลีเยวณันลืมตาขึ้น รู้สึกว่าในหัวเหมือนเต็มไปด้วยน้ำ มึนงงไปหมด
ผิดปกติไปทั่วร่าง
ที่นี้คือที่ใด
นางขยับตัว กำลังจะยืดแขนขา แต่นางกลับพบว่าตัวเองยังอยู่ใน
ร่างชะมดเช็ด มีหนำซ้ำอุ้งเท้าทั้งสี่ยังถูกมัดเอาไว้
เดรัจฉาน! ทำแบบนี้กับชะมดเช็ดตัวเล็กน่ารักบ้องแบ๊วได้อย่างไร
รีบปล่อยข้าเดี๋ยวนี้ละ!
นางพยายามดิ้นรน
แกรกๆ...
เสียงเล็กๆ ดังขึ้นข้างกาย แหมงมูมไม้ตัวหนึ่งคลานมา บนขาเรียวยาว
มีใบมีดแหลมคมติดอยู่

ชนหลังคอกของหูลูเสียวนันลุกต้งชันขึ้นมาทันที
แมงมุมไม้ของนักหุ่นเวท! เจ้าสิ่งนี้มาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร!
"เจ้าตื่นแล้วหรือ เช่นนั้นเจ้าก็ควรจะคืนของของข้าให้ข้าได้แล้วสิ"
เสียงทุ้มต่ำของนักหุ่นเวทต้งชันเหนือหัว

หูลูเสียวนันเงยหน้ามองไปอย่างยากลำบาก นางจึงพบว่าตัวเองอยู่
ในสุสานโบราณ นักหุ่นเวทนั่งอยู่บนแท่นหยกที่อยู่ไม่ไกลจากนาง
เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร เจ้าจะทำอะไรข้า..."จี้ดๆ!" คำถามทุกอย่าง
หลังออกจากปากกลับเป็นเสียงร้องของชะมดเห็ด

หูลูเสียวนันนอนลงบนพื้นอีกครั้งอย่างจนปัญญา แลปลิ้นออกมา
เลียปาก นางกำลังประเมินเชือกที่มัดอุ้งเท้าทั้งสี่ของนางไว้ใช้พนักของนาง
น่าจะกัดมันขาดได้กระมัง

"เป็นเพราะเจ้ากินยาลูกกลอนรวมวิญญูณของหุ่นมนุษย์ลงไปจน
เปลี่ยนร่างเป็นคนได้สินะ" นักหุ่นเวทพูดพลางหยอกเย้าแมงมุมไม้ตัวเล็ก
ข้างกาย "มียาลูกกลอนรวมวิญญูณแล้ว พวกลูกๆ ที่น่ารักของข้าก็จะมี
พลังอำนาจมากยิ่งขึ้น เจ้าว่าใช่หรือไม่"

ใช่บ้าบออะไร!

หูลูเสียวนันแยกเขี้ยวเล็ก คำรามใส่ นักหุ่นเวท
"ถ้าเจ้าไม่มียาลูกกลอนรวมวิญญูณ ชาตินี้คงจะเป็นเพียงชะมดเห็ด
ตัวหนึ่งกระมัง แบบนี้เจ้าจะได้ไม่สร้างคามยุ่งยากให้ข้า" พูดแล้วนักหุ่นเวท
ก็โยนแมงมุมไม้สองตัวในมือมาที่นาง

แมงมุมไม้หลายตัวคลานมาข้างกายนาง รวมตัวเป็นภาพประหลาด
รอบกายนาง

หูลีเยวนันรู้สึกเพียงว่ามีพลังงานที่ไร้รูปลักษณะกลุ่มหนึ่งหลุดกระซากไอร้อนในร่างกายของนางออกไป

"จืดๆ!" นางพยายามขัดขึ้นอย่างสุดกำลังเพื่อสลัดให้หลุดจากการกระซากของพลังงานกลุ่มนั้น แต่พลังงานกลุ่มนั้นแรงกล้ำมาก การต่อต้านของนางไม่มีประโยชน์แม้แต่บ่อย

แสงขาวสว่างจ้าที่เกิดจากยาลูกกลอนรวมวิญญานออกมาจากปากของนาง สิ่งที่มาตามก็คือความอ่อนแออย่างไร้สาเหตุ หูลีเยวนันรู้สึกว่าตนเองเหมือนสุนัขตัวหนึ่ง นอนอยู่ตรงนั้นไม่มีแรงแม้แต่จะยกหัวขึ้น

ไม่มียาลูกกลอนรวมวิญญานแล้ว นางไม่สามารถกลายร่างเป็นคนได้อีกแล้วใช่หรือไม่

หากชิงไม่เหียนรู้ต้องโกรธแน่นนอนกระมัง... ข้าไม่อาจแต่งงานกับเขาได้อีกแล้ว... ใครจะแต่งชะมดเข็ดตัวหนึ่งมาเป็นภรรยา เธอจะ... น่าฆ่าเสียจริง

นักหุ่นเวทไม่สนใจหูลีเยวนัน เก็บยาลูกกลอนรวมวิญญานกลับมาแล้วโยนสองเม็ดให้แก่แมงมุมไม้

แมงมุมไม้กลืนยาลูกกลอนรวมวิญญานลงไป เพียงชั่วครู่แมงมุมไม้รูปร่างธรรมดาสองตัวก็ขยายใหญ่ขึ้น ร่างกายเปลี่ยนเป็นมีขนาดสูงกว่านักหุ่นเวทเสียอีก

"เจ้าไม่คิดว่าสิ่งเหล่านี้มีศรัทธามากหรือ" นักหุ่นเวทชื่นชมผลงานของตนเองอย่างหลงใหล "พวกนี้เป็นผลผลิตจากคนโง่เขลาเหล่านั้น ตอนพวกเขามีชีวิตอยู่ก็ไม่มีประโยชน์อะไร มีเพียงตายแล้วจึงใช้ประโยชน์ได้อย่างสมบูรณ์แบบ"

หรุเสียวนันเปิดเปลือกตา กลอกตาเยาะเย้ยใส่นักหุ่นเวท คนบ้าเช่นนี้
นางได้ประจักษ์อย่างชัดแจ้งอีกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นนักหุ่นเวทในโลกนี้ก็ดี
หรือในโลกที่นางอยู่นั้นก็ดี นักหุ่นเวทแทบทั้งหมดล้วนเป็นคนบ้า พวกเขา
เอาชีวิตคนอื่นมาล้อเล่นเพื่อให้ได้มาซึ่งพลังอำนาจยิ่งใหญ๋

"อีกครู่รองตุลาการศาลต่ำหีจะมาช่วยเจ้าแล้ว เจ้าว่าพอเขาพบว่า
เจ้ากลายเป็นคนไม่ได้อีกแล้ว เขามีท่าทางเป็นอย่างไร" นักหุ่นเวทลอบ
ปลายคางตนเอง บนใบหน้าของเขาสวมหน้ากากไม้ไผ่อันหนึ่ง มุมปาก
ยกโค้งขึ้นฉีกไปถึงแก้ม

ซิงโมเหียยนจะมาช่วยข้าหรือ หรุเสียวนันชนลูกชู้ นางจำได้แล้ว
ก่อนหน้านี้ตอนอยู่คฤหาสน์สกุลไชนางถูกกลืนกัญชาแมวหลอกล่อมา
กลายเป็นซะมัดเซ็ด ออกมาจากข้างกายซิงโมเหียยน จากนั้น...จากนั้น...
นางพยายามสะบัดหัวตนเอง เรื่องราวหลังจากนั้นนางจำไม่ได้เลย แต่เทียบกับ
อันตรายที่นางกำลังเผชิญหน้าอยู่ตอนนี้ นางเป็นห่วงซิงโมเหียยน
ยิ่งกว่า

เขาคงไม่มาช่วยข้าจริงๆ กระมัง เขาจะเอาชนะนักหุ่นเวทได้อย่างไร
นักหุ่นเวททั้งเจ้าเล่ห์และวิปริต ยังมีแมงมุมไม้ที่นำกลัวเหล่านี้อีก...

หรุเสียวนаныังคิดยิ่งกลัว อ้าปากกัดเชือกที่มัดอุ้งเท้านางเอาไว้

ในขณะเดียวกัน ที่นอกสุสานโบราณ

ตอนที่พวกซิงโมเหียยนรุดมาถึง ท้องฟ้าก็มีดสนิทแล้ว

"อีกครู่ตอนข้าเข้าไปพวกเจ้าก็รออยู่ข้างนอก ถ้าก่อนฟ้าสว่างข้ายังไม่
ออกมา พวกเจ้าก็กลับไป เรื่องที่เหลือก็ทำตามที่เราสั่งไว้ก่อนหน้านี้"

ชิงโมเหียนมาถึงหน้าป้ายสุสาน แล้วเปิดทางเข้าสุสานโบราณ

"ชื่อจื่อ ท่านเข้าไปคนเดียวไม่ได้..." เสวียนอวี่ยังคงคิดจะลองพูด
เกลี้ยกล่อมชิงโมเหียน

ชิงโมเหียนไม่พูดอะไร เดินเข้าไปในสุสานโบราณเพียงคนเดียว
ทันที ทว่าเขาเดินไปเพียงไม่กี่ก้าว พวกเสวียนอวี่ก็ตามเข้ามา

"ออกไป" ชิงโมเหียนสั่ง

"ชื่อจื่อ พวกเราเข้าไปกับท่าน ถึงเวลาจะไม่สร้างความยุ่งยากให้
ท่านแน่นอน..." เสวียนอวี่กำลังพูดอยู่ ก็เห็นชิงโมเหียนมีสีหน้าเปลี่ยน
ไป ใช้มือหนึ่งคว้าคอเสื้อเขาแล้วดึงไปด้านหลัง

ทุกคนได้ยินเสียงดัง แฉกมู่มไม้ตัวหนึ่งตกลงมาจากข้างบนสุสาน
และตกลงบนตำแหน่งที่เสวียนอวี่ยืนอยู่เมื่อครู่พอดี

"เป็นนักหุนเวท!" ทุกคนหน้าเปลี่ยนสีพร้อมกัน

ในตอนนั้นเสวียนอวี่จึงรู้สึกกลัวขึ้นมา เมื่อครู่หากไม่ใช่ชื่อจื่อดึงตัวเขา
ได้ทันเวลา แฉกมู่มไม้ตัวนั้นคงตกลงบนตัวเขาไปแล้ว

ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ที่ว่าการชุมนุมเทียน เพราะแฉกมู่มไม้แบบนี้ ตอนนั้น
คนของพวกเขา ยังมีคนของที่ว่าการชุมนุมเทียนตายไปไม่รู้เท่าใด

"ชื่อ...ชื่อจื่อ..."

"พวกเจ้าออกไปให้หมด" ชิงโมเหียนชักกระบี่ออกมา ฟันแฉกมู่มไม้
หักในหนึ่งกระบี่

"แต่ท่านใช้กำลังภายในไม่ได้" ไปคนเดียวอันตรายเกินไป

ชิงโมเหียนเงยหน้าขึ้นมองโดยรอบ ทันใดนั้นก็ชี้ไปยังจุดหนึ่ง
"ตรงนั้น..."

"อะไรหรือขอรับ" ทุกคนเงยหน้ามองไปตามนิ้วชี้พร้อมกัน
"ที่นั่นมีซ่อนอยู่หนึ่งตัว ทางนั้นก็มี ตรงสุดทางเลี้ยวของสุสานยังมี
อีกสองตัว..." ซึ่งไม่เหยียนชี้ไปรอบด้านอย่างง่ายดาย แต่พวกเสวียนอ้วน
อยู่นาน กลับไม่เห็นอะไรเลย

"...เหตุใดพวกเราจึงมองไม่เห็นเลย..."

"ดังนั้นข้าจึงให้พวกเจ้าออกไป เพราะพวกเจ้าทำได้แค่นำความยุ่งยาก
มาให้ข้าเท่านั้น" ซึ่งไม่เหยียนพลิกกระบี่อย่างหนึ่งทะนง และก้าวยาวตาม
ทางเดินของสุสานเดินลึกเข้าไปข้างใน

เหตุที่เขาสามารถเห็นหลุมพรางเหล่านี้ได้เพราะเขาได้เปิดดวงตาทิพย์
แล้ว ถึงแม้จะเทียบเจ้าตัวเล็กไม่ได้ แต่ก็เพียงพอจะทำให้เขาเห็นตัวตน
ของศัตรูในเขตอันตรายได้ทันเวลา และในมือเขายังมียาลูกกลอน
เม็ดสุดท้ายเหลืออยู่ ยาที่หลังจากกินแล้วสามารถใช้กำลังภายในได้
ในระยะเวลานั้นๆ แม้จะมีเพียงหนึ่งเม็ด ขอเพียงใช้อย่างเหมาะสม
ก็พอจะทำให้เขาช่วยหูเสวียนนั้นได้แล้ว

หากจะพูดว่านี่เป็นหลุมพรางที่นักหุนเวทสร้างไว้ เช่นนั้นเขาก็ต้อง
แสดงเป็นเหยื่อที่เข้ามาในหลุมพรางให้ดี ขอเพียงมีโอกาสเพียงนิด เขา
จะเปลี่ยนจากการเป็นเหยื่อมาเป็นผู้ล่าทันที!

313

ภายในสุสานโบราณ

หุริเสียวนันพยายามกัดเชือกที่มัดอุ้งเท้าของนาง เพราะมัดแน่นเกินไป
นางจึงกัดขบบนอุ้งเท้าของตนเองไปด้วย มันคือการถอนขนทั้งเป็น รู้สึก
เจ็บเป็นพิเศษ หุริเสียวนันแลบลิ้นคายขนในปากออกมา

"รองตุลาการมาเร็วกว่าที่คาดไว้นะ" อยู่ดีๆ นักหุ่นเวทก็ปรบมือ ขณะ
เดียวกันก็ยื่นขึ้น

หุริเสียวนันเอี้ยวตัวมองไป เห็นตรงทางเข้าสู่สานปรากฏเงาร่าง
ที่คุ้นเคยร่างหนึ่ง

ชิงโมเหียน? เป็นท่านจริงหรือ

"จืดๆ!" รีบหนีไป ท่านมาทำอะไร ท่านสู้นักหุ่นเวทไม่ได้หรอก!

เสียงร้องของหุริเสียวนันทังก้องอยู่ในสุสาน เสียงดังเสียดหูอย่างมาก

ชิงโมเหียนเดินออกมาจากความมืด มองไปยังหุริเสียวนันที่ถูกมัด

เหมือนชนมจ้างอยู่บนพื้น หัวคิ้วก็ขมวดขึ้นเล็กน้อย

"เห็นทีครั้งนี้เหยื่อที่ข้าเลือกจะถูกใจท่านมาก" นักหุ่นเวทหัวเราะขึ้นพลางเอ่ย "แต่ที่ท่านมาเข้าไปหนึ่งก้าว ชะมัดเช็ดตัวนี่...ไม่สามารถกลายเป็นคนได้อีกแล้ว"

เขาโน้มตัวลงยกตัวหูลีเยว่นั่นขึ้นมา ลูบขนของนางเบาๆ ต่อหน้าจึงไม่เหยียน

หูลีเยว่นั่นชนลุกไปทั่วตัว เจ้าคนวิปริต อย่าแตะต้องข้า!

พอหันหน้าไปคิดจะกัดเขา ก็ปรากฏว่าถูกนักหุ่นเวทกำราบได้อย่างง่ายดาย ปีบเล่นได้คางของนางอย่างอุกอาจ

"สายตาของรองตุลาการน่ากลัวเหลือเกิน" นักหุ่นเวทดึงหูของหูลีเยว่นั่น "เขาคงไม่ได้คิดจะฆ่าข้าใช่หรือไม่"

พูดเป็นเล่น แม้แต่ข้ายังอยากจะฆ่าเจ้าเลย หูลีเยว่นั่นกัดฟันดังกรอๆ นางไม่กล้ำองหน้าจึงไม่เหยียน

"ปล่อยนาง" เสียงพูดเบาๆ ของเขาลอยเข้ามาในหูของนาง ก่อนที่จึงไม่เหยียนจะพลิกกระบี่ตั้งขึ้นและเดินเข้ามา

อย่าเข้ามานะ คนโง่ ที่นี้มีหูลุมพราง! หูลีเยว่นั่นร้อนใจมาก อยากจะพูดเตือนเขา แต่กลับพูดภาษาคนออกมาไม่ได้ ทำได้เพียงส่งเสียงร้อง "จี้ดๆ"

อยู่ดีๆ นักหุ่นเวทก็โยนหูลีเยว่นั่นที่อยู่ในมือออกไป

จึงไม่เหยียนโน้มตัวไปรับ แต่หางตากลับเห็นแมงมุมไม้ตัวใหญ่สองตัวทิ้งตัวลงมาจากข้างบนสุสาน

ระวัง! หูลีเยว่นั่นเบิกตาโต

เวลาเหมือนช้าลงอย่างฉับพลัน ทุกอย่างตรงหน้ากลายเป็นภาพเคลื่อนไหวช้าๆ ปลายกระเป๋าชิงโม่เหียนตัดผ่านเชือกที่มัดนางเอาไว้ จากนั้นกระโดดถอยหลัง หลบการจู่โจมของแมงมุมไม้สองตัวนั้น

สี่เท้าของหูลีเยว้นันเป็นอิสระ ช่วงเวลาที่ลึงสู่พื้น ทางด้านชิงโม่เหียนก็หลบการจู่โจมของแมงมุมไม้ไปได้อีกครั้ง

หูลีเยว้นันหุ้ตั้งขึ้นอย่างตื่นตระหนก นางอยากเข้าไปช่วยเขา แต่นางในตอนนี้อยู่เปลี่ยนร่างเป็นคนไม่ได้ ไม่มีสองมือนางก็ทำมูทะระไม่ได้ และไม่สามารถเรียกเจ้าหมาโง่กับเซียนซางออกมาได้เช่นกัน

แต่ว่า...ต่อให้นางเปลี่ยนร่างเป็นคนได้ก็ไม่กล้าเรียกเซียนซางออกมา

หากนักหุนเวทสามารถกำราบเซียนซางได้ ความยุ่งยากของพวกเขาจะยิ่งมากขึ้น

ชิงโม่เหียนหลบการจู่โจมของแมงมุมไม้หลายครั้ง ทันใดนั้นก็หันมาตะโกนบอกนางว่า "รีบหนีไป!"

หูลีเยว้นันถูกเขาตะคอกใส่จนตัวสั่น หันมองไปตรงทางเข้าสู่สานโบราณ พวกเสวียนอวี่คงจะอยู่ข้างนอกกระมัง พวกเขาไม่มีทางปล่อยให้ชิงโม่เหียนเข้ามาคนเดียวแน่นอน และดูจากฝีมือของชิงโม่เหียนเมื่อครู่นี้เห็นได้ว่าเขาใช้กำลังภายในเขาต้องกินยาลูกกลอนที่นางทำขึ้นนั้นแน่นอน ดังนั้นจึงใช้กำลังภายในได้ชั่วคราว

นางจะเพิ่มความยุ่งยากให้เขาอีกไม่ได้ พอคิดถึงตรงนี้นางก็ติดตัวขึ้นมา พุ่งไปยังทางเข้าสู่สาน

ในตอนนี้นางใกล้จะไปถึงทางเข้าสู่สาน นางเห็นลำแสงสีเงินหลายลำปรากฏขึ้นตรงหน้า นางกระโดดถอยตัว ร่างกายแสดงความอ่อนตัวที่เป็น

เอกลักษณ์ของสัตว์จำพวกแมวได้อย่างชัดเจน นางกระโดดไปด้านข้าง หลบหลีกลำแสงสีเงินหลายลำนั้น

ทางเข้าสู่สานญักโยสีเงินบางๆ ปิดเอาไว้แล้ว

นางลองใช้กรงเล็บข่วนโยสีเงินเส้นหนึ่ง เกิดเสียงดังตึงปลายเล็บ ของนางถูกตัดออกไปส่วนหนึ่ง

แย่แล้ว เป็นเส้นใยที่คมเหลือเกิน! นางกระโดดถอยหลังห่างออกมา ขนทั่วตัวพองขึ้นด้วยความตกใจ โชคดีที่เมื่อครู่นางหลบได้เร็ว ไม่เช่นนั้น คงถูกตัดเป็นเนื้อชะมดเช็ดไปแล้ว

เสียงครืนๆ ดังขึ้นด้านหลัง หูเสี้ยนนั้นหันหน้าไปมองก็เห็นแมงมุมไม้ ตัวใหญ่สองตัวถูกชิงโมเหี้ยนตัดเป็นชิ้น ขาวยาวที่ถูกตัดขาดตกลงบนพื้น ยังกระตุกไม่หยุด เหมือนยังมีชีวิตอยู่กระนั้น

ดวงตาของหูเสี้ยนนั้นจับจ้องที่ตัวแมงมุมไม้ ร่างกายแข็งแกร่ง ทำท่า เตรียมพร้อมกระโจนได้ทุกเมื่อ

นางเห็นยาลูกกลอนรวมวิญญูณแล้ว ยาลูกกลอนรวมวิญญูณที่ถูกนักหุนเวทเอากลับไปเมื่อครู่ เพราะแมงมุมไม้ถูกชิงโมเหี้ยนฆ่า ดังนั้น ยาลูกกลอนรวมวิญญูณจึงตกออกมาอีกครั้ง ขอเพียงกินพวกมันแล้ว นางก็สามารถเปลี่ยนเป็นคนได้อีกครั้ง

ยาลูกกลอนรวมวิญญูณที่เปล่งแสงสีขาวตกลงบนพื้น แล้วตั้งขึ้นมา ลอยตรงไปที่นักหุนเวท

หูเสี้ยนนั้นกระโจนออกไปโดยไม่ลังเล ในช่วงเวลานี้นางลึ้มนึกถึง อันตรายไปแล้ว ในสมองของนางคิดเพียงจะแย่งของสิ่งนั้นกลับมา ไม่เช่นนั้น ครั้งชีวิตหลังของนางคงเป็นได้แค่สัตว์ตัวหนึ่งเท่านั้นจริงๆ

การเคลื่อนไหวอย่างฉับพลันของนางเหนือความคาดหมายของ
ชิงไม่เหยียน หลังจากเขาตัดขาแมงมุมไปแล้วเตรียมจะถอยหนี ก็ต้อง
ตกใจที่เห็นหูลีเยว่นั่นกระโจนเข้าหานักหุ่นเวท

"กลับมา!" ชิงไม่เหยียนตะโกน

ทว่าช้าเกินไปแล้ว หูลีเยว่นั่นกระโจนไปกลางอากาศ ยาลูกกลอน
รวมวิญญานลอยผ่านอุ้งเท้าของนาง ถูนักหุ่นเวทจับไว้ในอุ้งมือ
หูลีเยว่นั่นตกใจอย่างมาก

หลังจากนักหุ่นเวทเก็บยาลูกกลอนรวมวิญญานกลับไปก้นมือมา
ที่นาง ไยสีเงินหลายเส้นพุ่งออกมาจะพันตัวของนาง

จบกัน!

นี่เป็นคำเดียวที่แวบเข้ามาในหัวของนาง ไยสีเงินนั้นแหลมคมเพียงใด
นางรู้เป็นอย่างดี หากถูกมันพันตัว ร่างกายก็จะถูกตัดเป็นชิ้นในทันที

"คนโง่" ท่ามกลางความสิ้นหวัง นางได้ยินเสียงที่คุ้นหูเสียงหนึ่ง มีคน
จับขาหลังของนางเอาไว้ กระซอกนางออกจากข้างกายนักหุ่นเวท

ชิงไม่เหยียนหรือ

หูลีเยว่นั่นหมุนตัวกลางอากาศ ลงสู่พื้นได้อย่างงดงาม

"ดีมาก ครั้งนี้ในที่สุดก็จับท่านได้แล้ว รองตุลาการ" นักหุ่นเวทฉีกยิ้ม
ยื่นมือออกมา ไยสีเงินจะพุ่งมาพันตัวชิงไม่เหยียน หูลีเยว่นั่นเบิกตาโต
มีท่าทางสิ้นหวังอย่างยิ่ง

สองแขนของชิงไม่เหยียนถูกไยสีเงินพันไว้ไม่กล้าขยับอีกแม้แต่ข้อ

"ถ้าขยับจะขาดได้นะ" นักหุ่นเวทฉีกปากยิ้ม จากนั้นขยับเข้ามา
กระแทกกระป๋าวในมือชิงไม่เหยียน กระป๋าวตกกลิ้งไปบนพื้นเสียงดัง

ฟังชัด

"เวลาคงพอสมควรแล้วกระมัง ถ้าใช้กำลังภายในอีก พิษภัยในร่างของท่านก็จะกำเริบ ถึงตอนนั้นจะเจ็บมากกว่านี้นะ"

ชิงโมเหียนยืนนิ่งไม่ขยับ อีกฝ่ายพูดไม่ผิด เวลาออกฤทธิ์ของยาหมดแล้วจริงๆ เขาใช้กำลังภายในต่อไปไม่ได้แล้ว

"น่าเสียดายจริง พวกท่านขาดไปก้าวเดียว" นักหุนเวทมองสำรวจ 'เหยื่อ' ตรงหน้าอย่างพึงพอใจ "ถ้าไม่ใช่ชะมดเช็ดตัวนั้นร้อนใจจะมาแย่งยาลูกกลอนรวมวิญญานของข้า ท่านก็ต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ข้าพูดได้เพียงว่า...รองตุลาการ ท่านโง่เขลาเกินไป เพื่อสัตว์ที่โง่แสนโง่ตัวหนึ่งแล้ว ต้องเอาชีวิตตนเองมาทิ้ง 'ไม่คุ้มค่าเลยจริงๆ'"

ได้ฟังคำพูดนี้แล้ว หลูเสี่ยวนันทกัมหนาลง นักหุนเวทพูดไม่ผิด ทั้งหมดเป็นความผิดของนาง นางลงมือบ่มบ่ามเพราะร้อนใจอยากจะเปลี่ยนร่างเป็นคน

แต่คำตอบของชิงโมเหียนทำให้นางงวยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง

"ต่อให้นางโง่เพียงใดก็เป็นของของข้า ไม่ต้องให้เจ้ามาพูดมาก อยากฆ่าก็ฆ่า จะพูดอะไรมากมายนักหนา"

314

นักหุ่นเวทคิดไม่ถึงว่าชิงโม้เหียนจะพูดประโยคนี้ออกมา
"รองตุลาการเป็นเช่นนี้ก็ดูมีอำนาจมาก" นักหุ่นเวทหัวเราะพลางยื่นมือ
มาไว้ตรงแผ่นอกชิงโม้เหียนแล้วซัดลงไปหนึ่งที่

ชิงโม้เหียนตัวงอทันที เขาไออย่างแรงแล้วฟันของเหลวสีแดงออกมา
"ข้าเกลียดเหยื่อที่ปากมาก" นักหุ่นเวทพูดอย่างได้ใจ ขณะเดียวกัน
ก็มองสำรวจแขนของชิงโม้เหียนที่ค่อยๆ ถูกใยสีเงินกรีดเป็นแผลเพราะ
การขยับตัว "ถ้าท่านยังขยับต่อไป คงได้เสียแขนไปก่อนแน่นอน"

ชิงโม้เหียนเงยหน้าขึ้น ฟันน้ำลายใส่หน้าของนักหุ่นเวท
บนหน้ากากไม่มีน้ำลายปนเลือดติดอยู่ ร่างของนักหุ่นเวทแข็งทื่อไป
เล็กน้อย

ชิงโม้เหียนยกมูมปากยิ้ม "จะเอาอีกข้างด้วยหรือไม่"

นักหุ่นเวทตัวสั่น ทันใดนั้นก็ตัวดื้อมือ ใยสีเงินที่พันแขนชิงโม้เหียน

เอาไว้ถูกตึงกลับไป

หูลีเยวนันรู้สึกราวกับหัวใจถูกบีบรัด

โอกาสดี! ขอเพียงไม่มีอำนาจของใยสีเงินมาคุกคาม ชิงโม่เหียน
ก็มีโอกาสหนีออกไปได้แล้ว

แต่ยังไม่รอให้ชิงโม่เหียนมีโอกาสเคลื่อนไหวก้าวต่อไป นักหุ่นเวท
ก็ลงมืออีกครั้ง จู่โจมไปที่ส่วนท้องของชิงโม่เหียนอย่างแรง ชัดเขาหงาย
ล้มไปด้านหลัง

"จี้ดๆ!" หูลีเยวนันร้องแล้ววิ่งเข้าไปหา ก่อนจะวิ่งวนรอบตัวชิงโม่เหียน
นางอยากจะทำอะไรแต่กลับไม่มีมือ นางอยากช่วยแต่กลับไม่อาจทำ
อะไรได้

"หัวใจที่เต็มไปด้วยพิษงู มีมันแล้ว ข้าก็สามารถสร้างหุ่นมนุษย์ที่
ร้ายกาจกว่าเขียนชางได้แล้ว" นักหุ่นเวทขยับเข้ามาใกล้ข้าๆ

"จี้ดๆ!" หูลีเยวนันพองขน ถ้าเจ้าเข้ามาอีก ข้าจะไม่เกรงใจแล้วนะ!
อึ้งเท่าทั้งสี่แนบพื้น นางพองขนทั้งตัว เหมือนสัตว์ตัวเล็กที่บ้าคลั่ง
ตัวหนึ่ง

แต่ว่าการปกป้องชิงโม่เหียนของนางในคราวนี้ไม่อาจสร้างความ
หวาดหวั่นอะไรให้อีกฝ่ายได้เลยแม้แต่น้อย

ใครจะกลัวแค่ชะมดเช็ดตัวเดียว ต่อให้ดุเพียงใด นางก็เป็นแค
สัตว์เล็กตัวหนึ่ง ไม่สำคัญอะไร

นักหุ่นเวทยกมือขึ้นมา เหมือนเตรียมจะจัดการนางก่อน

ถึงตอนนี้หูลีเยวนันจึงสังเกตเห็นว่ามือของเขาก็ประกอบจากไม้
เช่นกัน หรือว่าร่างในตอนนี้เป็นตัวแทนเช่นกัน

ในหัวหูลีเยวนั้นคิดทบทวนอย่างรวดเร็ว ในเมื่อเป็นตัวแทน เช่นนั้น เขาก็ไม่สามารถแสดงพลังทั้งหมดในตัวออกมาได้ และหากเป็นหุ่นมนุษย์ ตัวแทน ในร่างของเขาก็ต้องมียาลูกกลอนรวมวิญญาณหนึ่งเม็ดเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นหุ่นมนุษย์ที่ร้ายกาจเพียงใด ขอเพียงไม่มียาลูกกลอนรวมวิญญาณ เช่นนั้นร่างกายของเขาก็เป็นเพียงหุ่นมนุษย์ที่ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

หูลีเยวนั้นบดฟันเล็ก ดวงตาเปล่งประกาย ปัญหาในตอนนี้เป็นนางจะทำอย่างไรจึงจะเอายาลูกกลอนรวมวิญญาณในตัวของอีกฝ่ายออกมาได้

"ถ้าไม่อยากตายก็ไล่หัวไปให้ไกล อีกครู่ค่อยมาจัดการเจ้า" นักหุ่นเวทมองนางอย่างเยาะหยัน

หูลีเยวนั้นลั่นเลเพียงชั่วครู่ก็มีเสียงอ่อนแรงของซิงโม่เหียนดังมาจากข้างหลัง "หลบไป อย่ามาขวาง"

นางสายทางเศร้าสลด ในเวลาเช่นนั้นนางช่วยอะไรไม่ได้เลยจริงหรือนางไม่ยอม

นักหุ่นเวทโน้มตัวลงมา ย่อตัวนั่งข้างกายซิงโม่เหียน

"กระตุกหักแล้วหรือ เห็นทีคงขยับตัวไม่ได้แล้วกระมัง" นักหุ่นเวทพูดอย่างสบายใจ ขณะเดียวกันก็ยื่นมือไปจับปลายคางของซิงโม่เหียน บังคับให้เขาเงยหน้าขึ้นมา "ก่อนที่จะข้าจะเอาหัวใจของเจ้าไป เจ้าอย่าเพิ่งตายไปเช่นนั้นนะ ไม่อย่างนั้นจะเป็นความเสียหายของข้า"

นักหุ่นเวทยกมือเปล่าขึ้นมา ทันใดนั้นมือไม้ก็หดเข้าไปในแขนเสื้อ ตีตมิดลั่นแหล่คมออกมาเล่มหนึ่ง

"น่าเสียดายเหลือเกิน ข้ายังไม่ทันจัดวางค่ายกล ท่านจึงไม่ได้ร่วม

ชื่นชมความสนุกพร้อมกับข้า"ปลายมีดสั้นกรีดไปบนแผ่นอกของชิงโมเหียน

"เพราะก่อนที่ข้าจะกรีดเปิดแผ่นอกของท่าน ท่านจะเห็นหนอนกู่

กัดกินทะลุร่างของท่านออกมา ท่านไม่อยากเห็นด้วยตาสักหน่อยหรือว่า

มันหน้าตาเป็นอย่างไร"

หนอนกู่หรือ

หรุเสียวนันคิดถึงเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ทันที จอมกู่ในหัวใจ

ของชิงโมเหียนไม่ได้อยู่ตรงนั้นแล้ว

เพราะตอนที่นักหุนเวทพบกับชิงโมเหียน ไม่ได้สนใจการมีตัวตน

อยู่ของนางเลย ดังนั้นนางจึงแอบอ้อมไปข้างหลังชิงโมเหียน

เป็นไปตามที่นางคิดไว้ทุกอย่าง มือที่อยู่ข้างหลังตัวชิงโมเหียน

กำลังแอบกระซอกคล้ายผ้าพันแผลบนแขนซ้ายของเขา สิ่งที่ชอบอยู่ใน

ผ้าพันแผลก็คือจอมกู่ในตัวของเขา

ปลายมีดสั้นของนักหุนเวทวาดอาคมบนแผ่นอกของชิงโมเหียน

หรุเสียวนันสังเกตเห็นผ้าพันแผลบนแขนซ้ายของชิงโมเหียนมีการขยับ

รุนแรง เหมือนมีสิ่งมีชีวิตอะไรบางอย่างกำลังพยายามดิ้นให้หลุดจาก

พันธนาการ และเตรียมจะพุ่งออกมาอย่างไรอย่างนั้น

ชิงโมเหียนยังพยายามกระซอกผ้าพันแผลของเขา เพราะพันแน่น

เกินไป ร่างกายของเขาก็ใช้แรงมากไม่ได้อีก ดังนั้นจึงคลายออกได้ยาก

หรุเสียวนันขยับเข้าไปอย่างไม่ลังเล ใช้ฟันกัดผ้าพันแผลส่วนหนึ่ง

และพยายามออกแรงกระซอกโดยไม่ทำให้นักหุนเวทสงสัย

นักหุนเวทในตอนนี้วาดอาคมเสร็จแล้วก็เก็บมีดสั้นแล้วถอยหลังไป

หนึ่งก้าว เหมือนกำลังชื่นชมผลงานของตนเอง

"รองตุลาการ พวกเรามาเริ่มกันเถอะ เชื่อว่าท่านเองก็รอไม่ไหวแล้ว
เช่นกันกระมัง" นักหุ่นเวทขับเคลื่อนอาคม

รอยเลือดบริเวณที่ถูกกรีดเป็นรอยอาคมบนแผ่นอกของซิงโม่เหยียน
เปล่งแสงขึ้นมา

ในช่วงเวลาสำคัญนี้เอง หรุเสียวนันก็กัดผ้าพันแผลบนแขนซ้ายของ
ซิงโม่เหยียนขาดลงได้ในที่สุด จอมกู่ได้ฉิวหนังกำลังเคลื่อนไหวอย่างแรง
หรุเสียวนันตกใจถอยออกห่าง

"เอว?" นักหุ่นเวทยืนอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่งก่อนจะส่งเสียงออกมาด้วยความ
สงสัย

แผ่นอกของซิงโม่เหยียนไม่ได้รับความเสียหายเลย นอกจาก
รอยอาคมมีการเปล่งแสงแล้ว ก็ไม่มีความเปลี่ยนแปลงอื่นใด

"เป็นเช่นนี้ได้อย่างไร..." เขาโน้มตัวลง เตรียมจะตรวจดูรอยอาคม
ที่เขากรีดสลักลงไปอีกครั้ง ในตอนนี้เอง เขารู้สึกว่ามีบางสิ่งป็นขึ้นท่าของเขา
พอก้มลงดูก็เห็นแมงป่องรูปร่างประหลาดตัวหนึ่งกำลังคลานขึ้นขาของเขา
และยังคลานสูงขึ้นมาเรื่อยๆ

เขาสะบัดแขนเสื้อ ปิดแมงป่องตัวนั้นออก แต่มันอาศัยตอนที่เขา
สะบัดแขนเสื้อ ใช้เข็มปลายหางเกาะข้อมือของเขาเอาไว้ แล้วปีนขึ้นไป
บนแขนของเขาทันที

"นี่มันอะไรกัน!" นักหุ่นเวทยื่นมือเตรียมจะจับลงไปบนตัวแมงป่อง
ทว่าการเคลื่อนไหวของแมงป่องรวดเร็วว่าเขา มันยกปลายหางขึ้นและ
แทงปลายหางเข้าไปในแขนของเขา เลือดที่มีสีจางๆ ไหลออกมา

"นี่มัน..." นักหุ่นเวทตะลึงอยู่ตรงนั้น เขาจับจ้องแมงป่องบนแขนตัวนั้น

ไม่กล้าเชื่อสายตาของตัวเองเลยว่าเจ้าสิ่งนี้จะทำร้ายเขา!

หฐเสี้ยนนั้นก็มองตาค้างเช่นกัน ไม่เสียทีที่เป็นจอมกู่ร้ายกาจจริงๆ...
แต่ว่ามันตัวเล็กเหลือเกิน มีขนาดไม่ถึงฝ่ามือ จะเอาชนะคู่ต่อสู้ได้อย่างไร
หฐเสี้ยนกำลังจ้องแมงป่องตัวนั้นอยู่ อยู่ดีๆ ก็รู้สึกว่ามีเนื้อไ้ได้รับ
ไออุ่นบางอย่าง ที่แท้ซึ่งไม่เหยียนอุ้มนางเอาไว้แล้วถอยหลังออกมาอย่าง
ยากลำบาก

"จี้ตๆ!" ท่านยังไหวใช้หรือไม่ หฐเสี้ยนนั้นแลบลิ้นเลียหน้าของเขา

"ข้า...รู้สึกไม่ดีเลย" ซึ่งไม่เหยียนพึมพำ

คิดไม่ถึงว่าเขาจะฟังภาษาสัตว์ของนางเข้าใจด้วย

"การควบคุมจอมกู่...มันเป็นความรู้สึกแบบนี้เองหรือ" เขาเบิกตาจ้อง
ไปทางนักหุ่นเวท ดวงตาฉายสีเลือดรากับมีสายฟ้าจำนวนมากแล่นผ่าน
หฐเสี้ยนนั้นตกใจจนทำอะไรไม่ถูก

เขาเป็นอะไรไป หรือเขาทำเป็นเองโดยไม่ต้องมีใครสอน เขาเรียนรู้
ที่จะควบคุมจอมกู่ได้เอง

พอหันไปมองคุณนักหุ่นเวทที่อยู่ตรงหน้าอีกครั้ง หฐเสี้ยนนั้นก็ต้อง
ตกใจ แมงป่องที่ขนาดเท่าฝ่ามือเมื่อครู่ ในตอนนี้ขยายใหญ่ขึ้นจนมีขนาด
พอๆ กับลูกวัวไปแล้ว นางปากอ้าตาค้างอยู่เป็นนาน

นี่...นี่ไม่ใช่เรื่องจริงใช่หรือไม่ นางยกอุ้งเท้าขึ้น ตบที่หน้าผากของ
ตัวเองอย่างแรง

เจ็บ นี่เป็นเรื่องจริงไม่ใช่ความฝัน

315

นักหุ่นเวทมองดูแมงป่องยักษ์ตรงหน้าและตะลึงไปชั่วครู่ แต่ไม่ซ้าก็
กลับมาทำที่เป็นปกติ

"น่าสนใจ ช้ายอมรับว่าตอนแรกข้าประเมินท่านต่ำไปรองตุลาการ"
นักหุ่นเวทยกมือสองข้างขึ้นมา โยบางสีเงินจำนวนมากพุ่งออกมาจากใน
แขนเสื้อของเขา พันตัวจ่อมกู่เอาไว้แน่นหนา

หูลูเสียวนนขยับชิดข้างกายซิงไม่เหียนอย่างตื่นตระหนก ขาทั้งสี่
สั่นเทาไม่หยุด นางไม่รู้ว่าหากจ่อมกู่พ่ายแพ้พวกเขาจะเป็นอย่างไร

หากซิงไม่เหียนลูกนักหุ่นเวทฆ่าตาย นางจะทำอย่างไร หนีไปหรือ
อยู่ข้างกายเขาต่อไป...

ยังไม่รอให้นางมีโอกาสคิดเรื่องนี้ให้กระจ่าง ลมแรงวูบหนึ่งก็ปะทะ
เข้ามาตรงหน้า ขนของนางถูกลมพัดจนลูไปข้างหลังจนหมด แม้แต่ปาก
ก็ถูกลมแรงนี้พัดเสียจนเปลี่ยนรูปร่าง

นี่...นี่มันเรื่องบ้าอะไร...

ชิงโมเหี้ยนเถี่ยตัวมาบังลมแรงให้นาง นางได้ยินเพียงเสียงเสื่อคลุม
ของเขาถูกลมพัด

ลมที่แรงกล้า ลมที่เย็นเยือก รวากับสิ่งไร้ชีวิตกลับมาจากขุนนรก
กระจายไอลิ้นที่ทำให้คนตัวสั่นเทาทั้งที่ไม่หนาวได้

นางยื่นหัวออกมาจากอ้อมอกของชิงโมเหี้ยน จอมกู่ยืนอยู่ตรงหน้า
ในท่วงท่าคุกคาม ด้วยรูปลักษณะภายนอกของแมงป่อง ช่วงขาใหญ่ยาว
ส่วนปลายหางแมงป่องมีลักษณะเป็นหางงู พวกมันกำลังพันอยู่บนตัว
ของนักหุนเวท ส่วนที่อยู่ข้างหลังนักหุนเวทคือหางแมงป่องแหลมคมของ
มันซึ่งโบกไปมาเบาๆ ปลายหางปลั่งประกายสีม่วง...

นี่ก็คือ...จอมกู่หรือ

หฺรูเสี้ยนนัตเตลิ่งมอง เป็นจอมกู่ที่น่ากลัวจริงๆ แค่เห็นปลายหางที่
ปลั่งประกายสีม่วงนั้น นางก็สามารถคิดภาพได้แล้วว่าทุกครั้งทีพิษกู่
กำเริบ มันเป็นความเจ็บปวดที่ยากจะทนรับไหวเพียงใด

หลายปีมานี้ชิงโมเหี้ยนกลับอดทนมาได้

ร่างกายของจอมกู่แผ่กระจายไอลิ้นม่วงดำออกมา

เป็นไอปีศาจ!

หฺรูเสี้ยนนัตร่องจี้ดๆ สองที ทันใดนั้นก็คิดว่าตอนนี้นางพูดเป็น
ภาษาสัตว์ ชิงโมเหี้ยนฟังไม่เข้าใจหรอก

นักหุนเวทมองไอลิ้นเงินที่หล่นกระจายบนพื้น เรื่องราวเหนือความ
คาดหมายของเขา เส้นใยของนักหุนเวทที่แหลมคมไม่เคยผิดพลาดมาก่อน
เหตุใดจึงทำอะไรปีศาจที่อยู่ตรงหน้าไม่ได้

ขาวยาวของแมงป่องย่ำลงบนพื้นเกิดเสียงดังครืดๆ

หูเลี้ยวนั้นสะกดอาการสั่นเทาของร่างกายตัวเองไม่อยู่ ต่อให้นางรู้ว่าจอมกู่ตัวนี้เป็นของชิงโม้เหี้ยน แต่สัญชาตญาณของนักเวทย์ฝังอยู่ในใจของนาง เมื่อเผชิญกับไอปีศาจรุนแรงเช่นนี้ นางถึงขั้นเกิดความรู้สึกเหมือนอยากจะหนีขึ้นมาเลยทีเดียวนะ แรงกดดันหนักอึ้งกดลงมาจากรอบด้าน

"น่าข้า" นักหุ่นเวทสบถคำพูดเย็นชาออกมาจากปาก "ปีศาจระดับนี้จะทำให้ข้าเกิดความหวาดกลัวได้อย่างไร ข้าเพียงแต่รู้สึกประหลาดใจเหตุใดมันจึงไม่ได้คลานออกมาจากในหัวใจของท่าน..."

นักหุ่นเวทมองมาทางชิงโม้เหี้ยน

ชิงโม้เหี้ยนนอนตะแคงอยู่บนพื้น เหมือนจะหมดสติไปแล้ว แต่ดวงตาของเขายังเบิกโพลงอยู่ในดวงตาเต็มไปด้วยสีเลือด เขามองไปทางจอมกู่

ในตอนนี้อาพทุกอย่างในสายตาของเขาว่างเปล่า บิดเบี้ยวเหมือนภาพลวงตา ทำให้เขาน้ำมีดตาลาย

การควบคุมจอมกู่ยากมากจริงๆ ถึงแม้เขาจะไม่เคยเรียนรู้มาก่อน แต่เพราะก่อนหน้านี้เคยลองมาแล้วครั้งหนึ่ง ดังนั้นครั้งนี้เขาจึงดูสงบนิ่งมาก

เพราะเขาไม่มีทางเลือก ในสถานการณ์เช่นนี้ หากเขาไม่ตายก็เป็นผู้ที่ตาย หากเขาตายแล้ว เจ้าตัวเล็กจะอย่างไร ต่อให้นางกลายเป็นคนไม่ได้อีกแล้ว เขาก็จะไม่ปล่อยมือเด็ดขาด ต่อให้ไปถึงนรก เขาก็ไม่ยอมให้เจ้าตัวเล็กของเขาไปเข้าอ้อมกอดของผู้อื่น กลายเป็นสัตว์เลี้ยวของผู้อื่น หรือไปประจบเอาใจผู้อื่นอย่างเด็ดขาด

ชิงโม้เหี้ยนที่อยู่ในความเงิบดูไปแล้วแม้จะทุกข์ทรมานอยู่บ้าง แต่

ให้ความรู้สึกละเอียดอย่างมากร โดยเฉพาะดวงตาสีเลือดคูนัน รวากับ
หยกเลือดชั้นดี สองประกายวาววับ

นักหุ่นवेशะบัดแซนเสื้ออีกครั้ง โยสีเงินจำนวนมากพุ่งออกมาจาก
ใต้แขนเสื้อของเขา พันก้ามใหญ่ทั้งคู่ของจอมกู่เอาไว้ "ของแบบนี้ทำอะไร
ข้าไม่ได้หรอก..."

เสียงสวดดังขึ้นหนึ่งครั้ง แสงสีม่วงลำหนึ่งแวบผ่านกลางหน้าผาก
ของเขา

นักหุ่นเวทย์ไม่ทันรู้ตัว หน้ากากบนใบหน้าของเขาก็แตกเป็นสองส่วน
ข้างหลังหน้ากากเผยให้เห็นใบหน้านากลับใบหน้าหนึ่ง

ใบหน้านั้นไม่มีอะไรแปลกประหลาด หากเดินเจอกันบนถนน หูเสียวั้น
ไม่มีทางเชื่อว่าคนตรงหน้าก็คือนักหุ่นเวท

นักหุ่นเวทเอามือปิดหน้าตนเอง "กล้า...กล้าจะต้องใบหน้าของข้า
หรือ!" ใบหน้าของเขาบิดเบี้ยวด้วยความโกรธ "ท่านกล้าจะต้องใบหน้า
ของข้าหรือ"

สีเลือดในดวงตาของชิงไม่เหี่ยยนเข้มขึ้นเล็กน้อย ทันใดนั้นจอมกู่
ก็ยกปลายหางขึ้น แล้วแทงลงไปตักนักหุ่นเวท

นักหุ่นเวทยกแซนเสื้อขึ้น โอมรณะกับไอปีศาจปะทะกันกลางอากาศ
อย่างรุนแรง และระเบิดอยู่ภายในสุสานโบราณ

หูเสียวั้นถูกแรงอัดนี้พัดกระเด็นไป

"จืดๆๆ..." นางลงพินด้วยสีเทา กรงเล็บพยายามเกาะพัน

"รีบหนีไป"

นางได้ยินเสียงของชิงไม่เหี่ยยนรางๆ เสียงนั้นผสานเสียงลม พัง

ไม่ชัดเจนนัก ทว่าครั้งนี้ตอนที่นางถูกลมพัดซึ่งโม้เหยียนก็ไม่ได้ยื่นมือมาช่วยนาง และไม่ได้ช่วยบังไเอ่ยนที่ปะทะเข้ามาเป็นระลอกนั้น ช่วงขณะที่ถูกลมหอบ นางมองเห็นดวงตาสีเลือดของซึ่งโม้เหยียนที่มองมาที่นาง

ริมฝีปากเผยขึ้น ฟันคำออกมาอีกครั้งอย่างไร้เสียง "รีบหนีไป..."

ลมที่หมุนขึ้นมาพัดใบสีเงินที่ปิดทางเข้าสู่สานเปิดออก หรุเสียวนันเหมือนขนมเปียะใส่เนื้อที่ถูกลมหอบเข้าไปกระแทกเข้ากับส่วนบนของสุสาน

"จี้ด!" นางเจ็บจนต้องร้องออกมา

หรุเสียวนันหมุนตัวเปลี่ยนเป็นท่าสี่เท้าลงพื้น คราวนี้นางลงสู่พื้นได้อย่างมั่นคง นางอยู่ในพื้นที่ปลอดภัยแล้ว ทางหนึ่งทะลุไปยังทางออกสุสาน อีกทางหนึ่งสามารถกลับไปข้างกายซึ่งโม้เหยียนได้

จะหนีไปหรือกลับไป...นางลังเลใจขึ้นมา ซึ่งโม้เหยียนมาช่วยนางนางจะทิ้งเขาไว้ผู้เดียวแล้วหนีไปได้อย่างไร

นางเพิ่งจะหมุนตัววิ่งกลับไปได้สองก้าว ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงร้องประหลาดที่ทำให้ชนลุกชูตั้งมาจากในสุสาน

ขาของหรุเสียวนันที่ก้าวออกไปหยุดนิ่งอยู่กับที่ สภาพนางในตอนนั้นต่อให้กลับไปแล้วจะทำอะไรได้ นางช่วยอะไรไม่ได้และรังแต่จะเป็นภาระของเขา

มีจอมกู่อยู่ เขาคงไม่เป็นไรกระมัง

หรุเสียวนันกัดฟันแล้วหมุนตัวกลับทันที ต้องเชื่อใจเขา นอกจากนี้แล้วนางไม่มีวิธีอื่นเลย จำต้องเลือกที่จะเชื่อใจเขา นางก้าวเท้าวิ่งไปยังทางออกสุสานโบราณ ดวงตาสีเขียวสุกใสเต็มไปด้วยม่านน้ำตา

ชิงโมเหี้ยยน ต้องกลับมาให้ได้นะ ไม่อย่างนั้นข้าจะไม่อภัยให้ท่าน
ไปชั่วชีวิต!

ภายนอกสุสานโบราณ

พวกเสวียนอวีร์จอนทน์ไม่ไหวอยู่แล้ว แต่มีคำสั่งของชิงโมเหี้ยยน
พวกเขาไม่มีใครกล้าบุกเข้าไปในสุสานโบราณตามอำเภอใจ

ระหว่างที่ยืนอยู่ตรงทางเข้าสุสาน เสวียนอวีร์สามารถได้ยินเสียง
แปลกประหลาดดังออกมาจากในสุสานโบราณได้รางๆ ไม่รู้ว่าชื่อคือเป็น
อย่างไรบ้าง หากุณหนูหนูเจอหรือยัง เสวียนอวีร์กำลังเป็นห่วง ทันใดนั้น
ก็เห็นแสงสีเขียวสุกใสคู่หนึ่งปรากฏในส่วนลึกของสุสาน

"เอ?" พอดูอย่างละเอียด แสงนั้นกำลังวิ่งอย่างรวดเร็วมาทางเขา

"นั่นคืออะไร" คนอื่นๆ ก็เห็นแสงประหลาดนี้เช่นกัน

เสวียนอวีร์เลื่อนมือไปที่ด้ามกระบี่ข้างเอว

"จืดๆ!" เสียงร้องของชะมดเซ็ดดังขึ้นตรงทางเดินในสุสาน

316

หูลีเยวนั้นวิ่งออกมาจากทางเดินสู่ลาน เห็นพวกเสวียนอวี่แล้วจึง
พอโล่งอกได้บ้าง

ผู้กล้าตายข้างกายเสวียนอวี่เหล่านั้ันพูดอย่างประหลาดใจว่า "นี่คือ
ชะมดเข็ดที่ชื่อจื่อเลียงไว้ไม่ใช่หรือ มันมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรกัน"

เสวียนอวี่จับต้นคอตนเองอย่างล่งเลใจ ที่นั่นนอกจากเขาแล้ว คนอื่น
ล้วนไม่รู้ฐานะแท้จริงของหูลีเยวนั้น

"ชื่อจื่อมาช่วยคุณหนูหูลีไว้ไม่ใช่หรือ เหตุใดจึงไม่เห็นนางออกมา"

"แมวตัวนี้อาจจะรู้อะไรก็ได้ ลองถามมันดูสิ..." ไม่รู้ว่าใครเสนอ
ความคิดนี้ขึ้นมา

หูลีเยวนั้นเฝ้าอึ้งทำกุ่มหน้าผาก อยากจะฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่พวกเขา
พูดจริงๆ

"ช่างเถอะๆ แมวตัวหนึ่งจะเข้าใจอะไร" เสวียนอวี่พูดกลับเกลื่อน

"ในเมื่อมันออกมาแล้ว คิดว่าซื้อจ้อคงจะได้เปรียบ การต่อสู้ด้านในน่าจะใกล้จบแล้ว"

หฐเสียนันทรุดนั่งอยู่ตรงทางเข้าสุสาน ดวงตาสีเขียวจ้องเข้าไปในสุสานไม่กะพริบ นางเชื่อว่าซิงไม่เหยียนต้องกลับมาแน่นอน

หลังจากนั้นไม่นานตามทางเดินสุสานที่มีดมิดก็มีเสียงดังครี๊ดๆ ลอยมา เหมือนมีอะไรบางอย่างกำลังเคลื่อนเข้ามาใกล้

พวกเสวียนอวี่ระว่างตัวเพิ่มขึ้น หฐเสียนันก็เืองตัวขึ้นเช่นกัน

เสียงนั้นใกล้เข้ามาทุกทีๆ หฐเสียนันค่อยๆ ก้าวถอยหลัง

ท่ามกลางสายตาของทุกคนที่จับจ้อง มีแมงป่องยักษ์ตัวหนึ่งคลานออกมาตามทางเดินสุสาน...และแมงป่องตัวนี้ยังมีรูปร่างประหลาดอีกด้วย ปลายหางมีลักษณะเหมือนหางงู

"นี่...นี่มันสัตว์ประหลาดอะไรกัน!"

พวกเสวียนอวี่ชักกระบี่ออกมาตามสัญชาตญาณ

"จี้ดๆ!" หฐเสียนันกระโดดมาขวางตรงหน้าแมงป่องอย่างไม่ลังเล

"จี้ดๆๆ!" พวกเจ้าทำร้ายมันไม่ได้นะ มันคือจอมกู่ของซิงไม่เหยียน!

ถึงแม้เสวียนอวี่จะไม่เข้าใจคำพูดของนาง แต่เห็นท่าทางที่นางขัดขวางอย่างร้อนใจก็พอเดาอะไรออกได้บ้าง

"ทุกคนอย่าเพิ่งขยับ" เสวียนอวี่สั่ง

ทุกคนไม่เข้าใจ แต่กลับไม่มีใครกล้าขัดคำสั่งของเสวียนอวี่ ในกลุ่มของพวกเขาเสวียนอวี่มีอำนาจและมีพอสสมควร

จอมกู่ยกขาขวาใหญ่ขึ้น คลานมาหยุดตรงหน้าหฐเสียนัน ก้มลงมองนาง เทียบกับมันแล้วหฐเสียนันยังมีขนาดไม่เท่ากับลูกตาของมัน

เลยด้วยซ้ำ

ทันใดนั้นทางงูตรงส่วนปลายหางจอมกู่ก็ยื่นมา

"ระวัง!" เสวียนอวี่ร้องเตือน

หูลี่เยว่ฉวนถูกไอปีศาจบนตัวจอมกู่บีบรัดจนชนลูกไปทั้งตัว แต่นางกลับไม่ถอยหนี นางรู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้มาร้าย

จอมกู่ออกมาแล้ว นั่นแสดงว่าชิงโมเหยียนไม่เป็นไรแล้วกระมัง

หูลี่เยว่ฉวนมองไปข้างหลังจอมกู่พบว่ากลับไม่เห็นเงาร่างของชิงโมเหยียน
เอ๊ะ? เหตุใดเขาจึงไม่ได้ตามออกมาด้วย... บาดเจ็บหนักเกินไปหรือไม่...

ในช่วงที่นางคิดไปต่างๆ นานา โอง หางงูของจอมกู่ก็ยื่นมาตรงหน้านาง
หางที่ม้วนเอาไว้คลายออก... เผยให้เห็นยาลูกกลอนรวมวิญญูณสองเม็ด
ที่อยู่ข้างใน

นี่คือ...

หูลี่เยว่ฉวนดวงตาเปล่งประกาย ขณะที่หางงูของจอมกู่ยื่นเข้ามา
ยาลูกกลอนรวมวิญญูณก็เปล่งแสงขาวเหมือนกำลังจะหลอมหายไป

หูลี่เยว่ฉวนจะยอมพลาดโอกาสนี้ได้อย่างไร นางกระโดดลอยตัว
ตัวดั่งเท้าตบแสงสีขาวนั้นตกลงพื้น

"ฟ้าดินสรรพสิ่ง สิ่งชั่วร้ายจงสลาย... ทวยเทพแปดทิศผู้ทรงฤทธิ์ ให้ข้า
เป็นอิสระ..."

แสงขาวถูกนางกินลงท้องแล้ว เพียงพริบตาไอร้อนกลุ่มหนึ่งก็ไหลวน
ไปทั่วร่าง

ให้ตายเถอะ ต้องทนเจ็บปวดอีกครั้งหนึ่งหรือ

นางคิดถึงภาพเหตุการณ์ครั้งแรกตอนที่กินยาลูกกลอนรวมวิญญูณนี้

ตอนนั้นนางทรมานไปหลายวัน เตี้ยวหนาวเตี้ยวร้อน นอนหมดสติไปหลายวันอีกด้วย คงไม่ใช่ต้องเป็นแบบนี้บ่อยครั้งกระมัง

ความรู้สึกเจ็บแบบเสียดแทงพุ่งภายในร่างกายทันที นางส่งเสียงร้องออกมาอย่างห้ามไม่อยู่

พวกเสวียนอวีทำอะไรไม่ถูก

ในตอนนี้องไม่รู้ใครพูดออกมาว่า "ชื่อจื่อ?"

พวกเสวียนอวีมองไปที่เห็นเงาร่างคนคนหนึ่งค่อยๆ เดินออกมาจากทางเข้าสู่สาน หายใจหอบแผ่วเบา บนเสื้อคลุมเต็มไปด้วยรอยกรีดขาด "ชื่อจื่อ!"

"ท่านไม่เป็นไรใช่ไหม..." พวกเสวียนอวีกำลังจะขยับเข้าไป อยู่ดีๆ จอมกู่ยักษ์ก็เกิดเปลี่ยนแปลง ร่างนั้นหดลงทันใด สุดท้ายกลายเป็นแมงป่องตัวเล็กๆ คลานตามพื้นไปทางซึ่งไม่เหยียน

จึงไม่เหยียนจึงมองจอมกู่อย่างเงิบๆ แค่เพียงกระบี่เดียวฆ่าแมงป่องตัวนี้ให้ตาย เขาก็สามารถหลุดพ้นความทุกข์จากพิษกู่ได้แล้ว

มันคลานมาที่ข้างเท้าของเขา จากนั้นปีนขึ้นหน้าเท้าของเขา ปีนขึ้นไปตามขา ถึงแม้เขาจะไม่มีแรง แต่ขอเพียงเขาออกคำสั่ง พวกเสวียนอวีก็จะจัดการแทนเขาเอง ฆ่าจอมกู่ให้ตาย!

แมงป่องคลานขึ้นเสื้อของเขา ปลายหางเกี่ยวไปบนเสื้อของเขา สุดท้ายเกาะไปบนข้อมือซ้ายของเขา

"ชื่อจื่อ..." เสวียนอวีสอบถามอย่างอ่อนแรง เขาติดตามข้างกาย จึงไม่เหยียนนานที่สุด ดังนั้นจึงสังเกตเห็นเป็นคนแรก แมงป่องตัวนี้คือจอมกู่ในร่างของชื่อจื่ออย่างแน่นอน

ซิงโม้เหียนแม่มริมฝีปากแน่น ยังคงนั่งเสียบดั้งเดิม เขาไม่ได้สั่งให้ เสวียนอวี่ฆ่าจอมกู่ แต่มองดูมันคลานกลับไปบนแขนซ้ายของเขาและมุด เข้าไปในร่างกายของเขาอีกครั้ง

สิ่งที่เขากังวลที่สุดก็คือจอมกู่จะมุดกลับไปที่หัวใจของเขาอีก แต่สิ่งที่ ทำให้เขาแปลกใจก็คือจอมกู่หยุดอยู่ตรงหน้าแขนข้างซ้ายของเขา ใน ตำแหน่งที่มันเคยอยู่มาก่อนเท่านั้น

ผ่านผิวหนังกัน เขาเห็นการมีตัวตนของมันได้ เหมือนเป็นรอยสัก รอยหนึ่ง

เมื่อจอมกู่เข้าสู่ร่างกายของเขา ซิงโม้เหียนก็รู้สึกโล่งอก พิษกู่แม้จะ น่ากลัว แต่สิ่งที่เขากลัวยิ่งกว่าคือการเสียพลังอำนาจ

นับจากที่เขาเปิดดวงตาพิภพ โลกในสายตาของเขาดูอันตรายน่า น่าขวัญ มีเพียงมีพลังอำนาจแข็งแกร่งเท่านั้นเขาจึงจะสามารถคุมครอง ทุกสิ่งที่เขาอยากคุมครองได้

"เจ้าตัวเล็ก..." เขาโน้มตัวลง เหมือนอยากจะไปสัมผัสตัวหูลูเสียนัน ที่ขดตัวเป็นก้อนกลม

หูลูเสียนันกำลังถูกยาลูกกลอนรวมวิญญูณทรมานจนสติฟุ้งซ่าน ทันใดนั้นตรงหน้าก็ปรากฏใบหน้าน่ากลัวใบหนึ่งขึ้นมา ดวงตาสีเลือด แผลงความบ้าคลั่งและไร้ความรู้สึกกำลังโน้มลงมองมาที่นาง รวากับเตรียม จะให้นางยอมรับการตัดสินจากโชคชะตา

อย่า...อย่าฆ่าข้า...หูลูเสียนันตกใจจนขนคอลุก หดตัวหลบมือของ คนผู้นั้นที่ยื่นมา

มือของซิงโม้เหียนที่ยื่นไปหยุดลงกลางอากาศ อยู่ห่างจากตัวนาง

เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

"จี้ต๊...!" เสียงครางไร้ทางสู้ ชะมัดเซ็ดสีดำตื่นกลัว อยากจะขยับหนี
ในดวงตาเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

"เจ้าตัวเล็ก...นี่ข้าเอง..." ชิงโมเหียนพูดเสียงเบา ลองใช้เสียงของ
เขาเรียกสติของนางและลองยื่นมือไปแตะตัวนางอีกครั้ง

หูเสียนันส่งเสียงครางแหลมออกมา ถึงแม้เสียงนั้นพวกเสียนอว์
ได้ยินแล้วก็ยังเป็นเพียงเสียงเบาอ่อนแรง แต่หูของชิงโมเหียนฟังแล้วกลับ
เหมือนฟ้าผ่าผ่าน่ากลัวอย่างยิ่ง เขาดึงมือกลับทันที

หูเสียนันมองไม่เห็นดวงตาสีเลือดที่ขยับไหวตรงหน้าอีก จึงค่อยๆ
กลับมาสงบนิ่งดังเดิม สะลึมสะลือขดตัวเป็นก้อนกลมและสติหลุดลอย
ไปจนสิ้น

ครั้งนี้ยาลูกกลอนรวมวิญญาณผสานเข้ากับหูเสียนันได้อย่าง
ราบรื่น หูเสียนันใช้เวลาเพียงสามวัน ทรมาณกับอาการร้อนสลับหนาว
ที่เกิดขึ้นเป็นระยะๆ ก็หลอมรวมเป็นหนึ่งกับสิ่งนี้ได้สำเร็จ

ความง่วงค่อยๆ จางหาย นางเปิดดวงตาสีเขียวสดใสนั้น ภายใน
ห้องสว่างไปทั่ว

เช้าแล้วหรือ ง่วงเหลือเกิน นอนต่อสักนิดดีกว่า

หูเสียนันหลับตาลง ในสมองปรากฏภาพต่างๆ ภายในสุสาน
โบราณ

ชิงโมเหียน!

นางลืมตาขึ้นและดิดตัวขึ้นทันที ยามนี้นางยังอยู่บนเตียง และยังมี

สภาพเป็นชะมดเช็ด ภายในห้องนอกจากนางแล้วก็ไม่มีคนอื่นอีก

ซิงไม่เหยียนล่ะ!

หฐเสี่ยวนันอดรู้สึกประหลาดใจไม่ได้ ซิงไม่เหยียนดูเหมือนจะไม่ได้
นอนอยู่ข้างกายของนาง บนเตียงเก็บอย่างเรียบร้อย มีเพียงตรงส่วนที่
นางนอนเท่านั้นที่ยับเล็กน้อย

ซิงไม่เหยียนอยู่ที่ใด

317

หฐูเลี่ยนนัฒบเค็ลลันไอร้อนนัร่ากาย เป็ลี่ยนร่างเป็คน
ที่ขอบเต็ยงมีเล็ลผ้าของนางวางอยู่แล้่ว นางไม่สนใจอะไรทั้งลััน
รึบหึบขัันมาสมวใส่ทันใด จากนั้นก็รึบว้งออกนอกประตูไป

รจนนางออกมาจึงพบว่ที่นั้ยังเป็คนหาสน์สกุลไ้ยังอยู่ใน
ห้องพักแวกของพวกเขาก่อนหน้านี้

กลลลนเรื่อนี้มีผู้กล่าตายเฝ้าอยู่ไม่น้อย พอพวกเขาเห็นางออกมา
ต่างมีสีหน้าประหลาดใจ

"คุณหนูหฐู?"

หฐูเลี่ยนนัไม่ลังเกดเห็สายตาที่เต็มไปด้่วความสงลัยของทุกคน
"ซึงไม่เห็ยนลัะ"

"ชื่อจ้อจ้อพักผ่อนอยู่ในห้องขอรึบ" มีคนตอบขััน "แต่หลายวันมานั้
นอกจากท่านหมอลางเ็็นแล้่ว ชื่อจ้อจ้อไม่พบแวกคนอื่नเลยขอรึบ"

หุเสียวนันอยู่ปาก นางไม่ใช่แขกเสียหน่อย
นางรีบเดินมาถึงหน้าประตูห้องของชิงโมเหียนก็เจอกับเสวียนอวี่
เข้าพอดี

"คุณหนูหุตุตื่นแล้วหรือ" เสวียนอวี่ประสานมือคารวะนางอย่าง
นอบน้อม

หุเสียวนันส่งเสียงตอบกลับแล้วเดินเข้าไปในห้อง
"คุณหนูหุซ้าก่อน" เสวียนอวี่ขวางนางไว้ทันที
หุเสียวนันมองหน้าเสวียนอวี่อย่างสงสัย
"ชื่อจื่อตอนนี่...ไม่พบแขกขอรับ"
หุเสียวนันเลิกคิ้วขึ้น "ซ้าก็นับเป็นแขกด้วยหรือ"
"ไม่ใช่ขอรับ แต่ชื่อจื่อต้องพักผ่อน เขาสั่งไว้ว่าถ้าคุณหนูหุตื่นแล้ว
ก็พักผ่อนดีๆ อย่าวิ่งวนไปทั่วอีก"

หุเสียวนันฟังแล้วงุนงง เกิดอะไรขึ้น เหตุใดชิงโมเหียนจึงไม่อยาก
พบแม้แต่หน้าของนาง

พอคิดดูสักครู่แล้วหุเสียวนันก็ยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมา
หลังจากกลับไปที่ห้องแล้ว หุเสียวนันก็ถอดเสื้อผ้าออกและ
เปลี่ยนร่างเป็นชะมดเช็ดอีกครั้ง

นางแอบกระโดดออกทางหน้าต่าง เดินตามชายคาเรือนมาถึงนอก
หน้าต่างห้องที่ชิงโมเหียนอยู่

ภายในห้องมีเสียงพูดของนางเฮินดังลอยมา "เมื่อครูเสวียนอวี่มา
รายงานว่าคุณหนูหุตื่นแล้ว มาถามหาท่านที่นี้อีกด้วย"

"ให้เสวียนอวี่จับตาดูนางไว้นางจะได้ไม่ก่อเรื่องอีก" เสียงของชิงโมเหียน

ฟังดูเย็นชาอยู่บ้าง

หฐเสียวนันเตรียมจะกระโดดเข้าไปทางหน้าต่างข้างหลัง พอได้ยินคำพูดนี้แล้วก็ชะงักทำไป

ที่แท้ซิงไม่เหยียนโกรธนี่เอง คิดแล้วก็จริง หากไม่ใช่เพราะนางถูกกัญชาแมวยั่ววนใจ คงไม่เกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้ขึ้น

ทว่าแม้จะเป็นความผิดของนาง แต่ไม่ใช่จะเป็นสิ่งที่นางสามารถควบคุมได้ สัญชาติญาณของสัตว์ไม่อาจต่อต้านได้จริงๆ นางก็ไม่อยากเป็นเช่นนี้

นางเหินพูดขึ้นอีกว่า "ยังไม่ทันเรียนรู้การควบคุมจอมก๊ากก็ล้า บังคับใช้มัน...รองตุลาการทำการส่งเดชจริงๆ ไม่เอาชีวิตไปทิ้งนับว่าดวงแข็งมากแล้ว"

ซิงไม่เหยียนพูดเสียงเรียบ "ตอนนั้นเป็นช่วงไม่ใช่เจ้าตายข้าก็ม้วย จะมีโอกาสคิดอะไรมาได้อย่างไร"

"รองตุลาการพักผ่อนให้ดีเถอะ ครั้งนี้บาดเจ็บถึงกระดูกอย่าเพิ่งรีบร้อนลุกจากเตียงไปไหนมาไหนเลย...ข้าเป็นหมอ อย่าได้คิดต่อรองกับข้า"

ไม่รู้ว่าซิงไม่เหยียนพูดอะไรอีกบ้าง เสียงภายในห้องค่อยๆ เบาลง หฐเสียวนันคอดก เสียใจอย่างบอกไม่ถูก ไม่ว่าจะเป็นความผิดของนางหรือไม่ ครั้งนี้แทบจะเอาชีวิตของเขาไปทิ้ง เขาก็มีสิทธิ์จะโกรธ ดังนั้นเขาจึงไม่อยากพบนางสินะ

หฐเสียวนันหมุนตัวแล้ววิ่งหนีจากไป เขารังเกียจนางแล้วใช่หรือไม่ นางเป็นสัตว์ที่ทำตัวยุ่งยากเช่นนี้ มักจะสร้างปัญหาให้เขาอยู่เสมอ พอ

เวลาผ่านไปนานเข้า ไม่ว่าใครคงทนไม่ได้กระมัง

ภายในห้อง ฉางเฮินมองไปที่หน้าต่างข้างหลัง "ไปแล้ว"

ซิงโมเหียนนอนหงายบนหมอน สีหน้าดูเคร่งเครียดอยู่บ้าง "ให้เสวียนอวี่จับตาดูนางให้ดี จะได้ไม่เกิดเรื่องอะไรกับนางอีก"

ฉางเฮินมองดูสีหน้าของซิงโมเหียน "เหตุใดข้าจึงรู้สึกว่าคุณหนูหุไม่อยู่ข้างกายท่าน อารมณ์ของท่านยิ่งแยกว่าเดิมเสียอีก"

"หุบปาก" ซิงโมเหียนพนค้ำออกมาอย่างเย็นชา

ฉางเฮินไม่ได้ตกใจกลัว แต่แสร้งทำเป็นจัดแจงล้วยมาของตน แล้วพูดเสียงเบาว่า "เดิมทีข้าไม่อยากพูดมาก แต่รองตุลาการอย่าทำเกินไปนัก คนอื่นยังพูดง่าย แต่เสวียนนั้นนิสัยเป็นอย่างไรท่านรู้ดีที่สุด ถ้าทำให้นางเข้าใจผิดว่าท่านรังเกียจนางเพราะเรื่องครั้งนี้ เกรงว่านางอาจจะคิดเรื่องไม่เป็นเรื่อง ถึงตอนนั้นเสียใจภายหลังก็ไม่ทันแล้ว"

ซิงโมเหียนหน้าบึ้งตึงไม่ได้พูดต่อ ฉางเฮินตั้งใจเก็บของของนาง ปล่อยให้เขาว่าอุ่นใจตามลำพัง

แท้จริงแล้วเพราะที่นอกสุสานโบราณในคืนนั้น นางถูกรูปลักษณะของเขาทำให้ตกใจกลัว ดังนั้นเขาจึงไม่สบายใจ คิดจะหมางเมินนางสักระยะ จะได้ทำให้นางคิดถึงเขามากขึ้น

ซิงโมเหียนขบกรามแน่น หากเป็นไปได้เขาอยากจะขังนางเอาไว้ ทำกรงสักใบใส่นางเอาไว้ ไม่ว่าจะไปที่ใดก็พาติดตามข้างกายด้วยได้

"นักหุนเวทตายแล้วจริงหรือ" ฉางเฮินเห็นว่าคุยเรื่องนี้มาพอสมควรแล้ว จึงเปลี่ยนประเด็นพูด เรื่องของเขากับหุเสวียนนั้นต้องให้เขาเป็นคน

คิดใคร่ครวญเอง

จึงไม่เหยียนหยิบกล่องไม้เล็กใบหนึ่งออกมาจากตู้ข้างเตียง เปิดออก ก็เห็นม้วนกระดาษม้วนหนึ่งที่ข้อมสี่เลื้อดจนทั่ว

"ข้าจะให้เสวียนอวี๋ส่งสารกลับเมืองหลวง ให้คนตรวจดูว่านี่เป็น ชะตาแปดอักษรของผู้ใด"

ฉางเฮินมองดูม้วนกระดาษในกล่อง แต่ไม่ได้ยื่นมือไปรับมา

นี่เป็นหนึ่งในเคล็ดลับการควบคุมหุ่นมนุษย์ของนักหุ่นเวท เอาหัวใจ คนเป็นๆ มา กอปรกับใช้ชะตาแปดอักษรของคนผู้นั้น ด้วยวิธีนี้ทำให้ หุ่นมนุษย์พุดจาเดินเหินได้เหมือนคนมีชีวิตทั่วไป

"ครั้งนี้คนที่ตายเป็นเพียงตัวแทนของนักหุ่นเวทหรือ" ฉางเฮินเอ่ยถาม

"อาจจะใช่" จึงไม่เหยียนปิดกล่องไม้อย่างดี

"ถ้าคนผู้นั้นเป็นนักหุ่นเวทจริง เขาคงไม่ใช่หัวใจของตนเอง เอาตนเอง ไปทำเป็นหุ่นมนุษย์กระมัง" ฉางเฮินถามขึ้นด้วยความสงสัย

จึงไม่เหยียนซ้อนตาขึ้นมองฉางเฮินแวบหนึ่ง "พุดยาก"

ฉางเฮินพุดไม่ออก เรื่องลึ้นคิดเช่นนี้จะมีคนทำจริงหรือ ใช้วิชาमारควักหัวใจตนเองออกมา ใส่เข้าไปในหุ่นมนุษย์ที่ตนเองทำขึ้นอย่างนั้นหรือ

"หลังจากกลายเป็นหุ่นมนุษย์ เขาก็สามารถมีชีวิตยืนยาวได้ ขอ เพียงมีโอกาสดำคิดว่าเขาต้องลองดูแน่นอน" จึงไม่เหยียนหรีตาลง "เพราะ นักหุ่นเวทเป็นคนเสียสติ ไม่ว่าเรื่องอะไรเขาก็ทำออกมาได้"

จึงไม่เหยียนอยู่ที่คฤหาสน์สกุลไ่มาห้าวันแล้ว เขาไม่เห็นหู่เสวียนน มาพบเขาเสียที

"เสี่ยวนันละ" เขาถามเสี่ยวนอวี่ที่เข้ามารายงาน

เสี่ยวนอวี่พูดอย่างลำบากใจ "นางอยู่ในห้องตลอด ไม่ออกมาเลย ข้าเองก็ไม่สะดวกจะเข้าไป" พวกเขาล้วนเป็นบุรุษ จะกล้าบุกเข้าห้องไปตรวจดูว่าหูลี่เสี่ยวนันทำอะไรอยู่ได้อย่างไร "แต่ข้าให้คนจับตาดูประตูหน้าต่างไว้แล้ว ขอเพียงนางแอบออกไป พวกเราต้องเห็นแน่นอนขอรับ"

ซิงไม่เหยียนพยักหน้า ขอเพียงนางไม่แอบหนีออกไป เขาก็วางใจแล้ว เสี่ยวนอวี่พูดอย่างลังเล "พรุ่งนี้เป็นวันที่พิษณุของท่านกำเริบ จะให้ข้าไปตามคุณหนูหูลี่หรือไม่ขอรับ"

ซิงไม่เหยียนตกตะลึง คิดไม่ถึงว่าเพียงพรบิตาสิบวันก็ผ่านไปอีกแล้ว

"...ไม่ต้องหรอก" ซิงไม่เหยียนกลับปฏิเสธข้อเสนอของเขา

เสี่ยวนอวี่ตกใจมาก "ซื่อจื่อ ต่อให้ท่านโกรธคุณหนูหูลี่แต่จะทรมานตนเองเช่นนี้ไม่ได้นะขอรับ ตอนนี้น่าบาดเจ็บอยู่ ถ้าพิษุ่กำเริบคงแย่แน่นอน"

ซิงไม่เหยียนลอบยิ้มเศร้า คิดไม่ถึงว่าทุกคนจะคิดว่าเขากำลังโกรธหูลี่เสี่ยวนันอยู่ ดังนั้นจึงได้งอนไม่ยอมพบหน้านาง

ตนเองหาเรื่องใส่ตัวก็ต้องกัดฟันทำให้เสร็จจึงจะถูกต้อง

วันต่อมา ซิงไม่เหยียนแม้จะไม่ได้ให้คนตามตัวหูลี่เสี่ยวนันมา แต่ก็สอบถามเรื่องของนางอยู่ตลอด

เสี่ยวนอวี่ทำหน้าที่เศร้า ลอบตำหนิผู้เป็นนายอยู่ในใจแต่ไม่กล้าพูดออกมาตามตรง

ในเวลาเพียงชั่วครู่ซื่อจื่อก็ถามคำถามว่า 'คุณหนูหูลี่ทำอะไรอยู่' ไป

• ข้ามมันสักเลี้ยวของศาลท่านี่ 4

แปดรอบแล้ว

แน่จริงท่านเรียกนางมาถามเองสิ เอาเรื่องนี้มาทรมานข้า นับเป็น
ความสามารถอะไรได้

318

เวลาค่อยๆ เคลื่อนผ่านไป ตะวันเริ่มค่อยๆ ไปทางตะวันตก จนกระทั่งตกดินไปแล้ว ซึ่งไม่เหียนก็ยังไม่ได้ให้คนไปตามหูลือวนันมา

เสวียนอวีเป็นห่วงอีกฝ่ายอย่างมาก เขาตามนางเฮินมา คิดจะขอให้นางไปพูดเกลี้ยกล่อมชิงโมเหียน

นางเฮินกลอกตา "รองตุลาการเลือกตัดสินใจเช่นนั้นเอง เกี่ยวอะไรกับข้าด้วย"

"ถ้าพิชฎ์กำเริบซื้อจื่อต้องทนทุกข์อีกครึ่ง" เสวียนอวีพูดอย่างเป็นห่วง

"นั่นเพราะเขาหาเรื่องเอง ทั้งที่สามารถอยู่สบายได้ เขากลับไม่ยอม"

นางเฮินเบ้าปากพลางเอ่ย

ตะวันตกดินแล้ว ภายในห้องเงียบสงัด

เสวียนอวีกับนางเฮินพากันสะกดลมหายใจ ต่างตั้งใจฟังเสียงความเคลื่อนไหวภายในห้อง

"เสวียนอวี่ เรียกนางเฮิ่นเข้ามา" ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าใด จึงมีเสียงของชิงไม่เหยียนดังออกมาจากในห้อง

เสวียนอวี่มองไปทางนางเฮิ่นอย่างตกใจ เสียงนี้ฟังแล้วไม่แตกต่างกับรองตุลาการในยามปกติเลย

นางเฮิ่นมีสีหน้าสงสัย ตะวันตกดินแล้ว หรือพิชกุจะไม่กำเริบ

พอเข้าประตูไปแล้ว นางเฮิ่นเห็นชิงไม่เหยียนนั่งอยู่บนเตียง มองมาที่นางด้วยสีหน้างุนงงเช่นกัน

"รองตุลาการ นี่มัน..."

ชิงไม่เหยียนมองดูจอมกู่บนแขนซ้าย "ข้าก็ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น พิชกุไม่ได้กำเริบ"

นางเฮิ่นรีบเข้าไปตรวจชีพจรให้เขา

"ไม่ถูกสิ พิชกุยังอยู่" นางเฮิ่นลูบปลายคางพลางใช้ความคิด

"เหตุใดมันจึงไม่กำเริบ" ชิงไม่เหยียนถาม

นางเฮิ่นขมวดคิ้วแน่น ทันใดนั้นก็ตบมือพร้อมเอ่ยขึ้นว่า "ข้ารู้แล้ว!"

ชิงไม่เหยียนมองไปทางนางเฮิ่น

"เพราะคืนนั้นจอมกู่เคยออกจากร่างของท่าน" นางเฮิ่นเสียงลำดับความคิด "แล้วมันฆ่านักหุ่นเวทอย่างไร ตามที่พวกเสวียนอวี่กลับมาเล่า หลังจากพวกเขาเข้าไปในสุสานโบราณไม่เห็นศพของนักหุ่นเวท"

ชิงไม่เหยียนแวตาดูเคร่งเครียดเล็กน้อย "จอมกู่กินเขาไปหมด"

นางเฮิ่นดวงตาเปล่งประกาย "ถูกต้อง! เพราะเหตุผลนี้!"

ชิงไม่เหยียนรู้สึกตามไม่ทันความคิดของนางเฮิ่น "เจ้าคิดจะพูดอะไรกันแน่"

"จอมกู่ก่อนหน้านี้อยู่ในตัวท่าน มันหิวจนตื่นจากการหลับจำศีล จึงได้ทำให้พิษกำเริบ แต่ครั้งนี้มันออกมาหาอาหารกินเองแล้ว"

ซิงโมเหี้ยนตะลึงไปครู่ใหญ่ จึงเอ่ยเสียงเบาว่า "เจ้าคิดจะพูดว่า วันหน้าถ้าต้องการยับยั้งการกำเริบของพิษกู่ ข้าต้องปล่อยจอมกู่ออกมาให้มันไปหาของกินหรือ"

"ถูกต้อง" ฉางเฮียนยังคงคิดยั้งตื่นเต้น "มันกินอิ่มแล้วก็จะไม่ก่อเรื่อง ย่อมไม่ทำร้ายร่างกายของท่านอีก คิดว่าฉงเหียนงเหล่านั้คงเลี้ยงหนอนกู่แบบนี้เช่นกัน พวกนางใช้พวกมันในการต่อสู้ พวกมันกินศัตรูแล้วจะกลับเข้ามาอยู่ในร่างกายของฉงเหียน ขอเพียงพวกมันกินอิ่มท้องก็จะไม่ทำร้ายร่างนายของพวกมัน ถ้าฉงเหียนอ่อนแอเกินไปก็จะถูกหนอนกู่ในร่างกายกินไปเสียก่อน...ที่แท้หมายถึงเรื่องนี้เอง!"

ซิงโมเหี้ยนขมวดคิ้วแน่นขึ้น "ความหมายของเจ้าก็คือวันหน้าข้าต้องปล่อยจอมกู่ออกมากินคนบ่อยๆ อย่างนั้นหรือ"

ฉางเฮียนตกใจรีบกระแอมกลั้วคอก่อนจะกล่าวตอบ "อาจจะเปลี่ยนเป็นกินสัตว์บ้างก็ได้"

ซิงโมเหี้ยนกุมขมับ เหตุใดจึงรู้สึกเหมือนเขาจะกลายเป็นสัตว์ประหลาดแล้ว ยังต้องกินคนอื่นอีกด้วย...

"แต่ข้ายังไม่รู้ว่าจะปล่อยจอมกู่ออกมาได้อย่างไร" ซิงโมเหี้ยนพูดตามความจริง "ครั้งนี้ที่ปล่อยจอมกู่ออกมาเป็นเรื่องไม่ได้คาดคิดไว้"

หากไม่ใช่ন্ধุ่นเวทร้ายคาถาบนตัวเขา ปิ๊บจอมกู่ออกมา เขาก็ไม่รู้ว่าจอมกู่จะร้ายกาจเช่นนี้

ทั้งสองคนกำลังพูดกันอยู่ก็มีเสียงดัง 'ห่าว' ดังมาจากนอกหน้าต่าง

จึงไม่เหยียนกับฉางเฮินเงยหน้ามองออกไปนอกหน้าต่างพร้อมกัน
"หง่าว..." เสียงร้องยาวประหลาดของแมวตัวผู้ฟังดูน่ากลัวเป็นพิเศษ
ในคำคืนเช่นนี้

"เสวียนอวี่!" จึงไม่เหยียนตะโกนด้วยน้ำเสียงเย็นชา

ผ่านไปครู่ใหญ่เสวียนอวี่จึงมาปรากฏตัวที่หน้าประตู ไม่รอให้
จึงไม่เหยียนสอบถามก็รายงานเองว่า "ชื่อจื่อ กลางลานเรือนไม่รู้ว่ามี
แมวป่ามากมายมาจากที่ใด ล้วนวิ่งไปทางห้องของคุณหนูหูกันหมดแล้ว
ข้ากำลังส่งคนไปไล่อยู่ขอรับ"

ได้ฟังคำพูดนี้แล้วฉางเฮินก็เกือบจะหัวเราะออกมา นางใช้แขนเสื้อ
บังเอาไว้ กล่าวว่าจึงไม่เหยียนจะมองออก ในเวลานี้จะลวงเกินเขาไม่ได้

จึงไม่เหยียนขบกรามแน่น "นี่นางอยู่ในสภาพชะมัดเด็ดอีกแล้วหรือ"

เสวียนอวี่พูดอย่างจ่นหนทาง "ข้าไม่รู้ขอรับ" เขาเป็นบุรุษ ตอนที่
จึงไม่เหยียนไม่อยู่ เขาไม่กล้าเข้าไปในห้องของหนูเสวียนนเลย นางเป็น
'คนพิเศษ' ตอนชื่อจื่อไม่อยู่มักจะสวมเสื้อผ้าผืนบอยครั้ง ก่อนหน้านี้นี้สวม
เพียงเสื้อบางก็ยักกล้าวิ่งออกมา เขาไม่อยากจะทะเล่อทะล่าเข้าห้องไป
พบสภาพหนูเสวียนนสวมเสื้อผ้าไม่เรียบร้อย

ฉางเฮินเอ่ยเตือนเสียงเบา "คงเป็นช่วงระดูของคุณหนูหูกันถึงแล้ว"

ได้ฟังคำพูดนี้แล้วจึงไม่เหยียนก็สงบนิ่งต่อไปไม่ไหว ช่วงปกติ
เปลี่ยนร่างเป็นชะมัดเด็ดยังไม่เป็นไร แต่อยู่ในช่วงระดูของนาง...เกรงว่า
แมวป่าทั้งตำบลคงจะถูกกลิ่นหอมบนตัวนางชักนำมาจนหมด

เสวียนอวี่แทบอดใจไม่ไหว "ชื่อจื่อ ในป่านอกตำบลยังมีแมวป่า
อีกไม่น้อยเลย"

ในสมองของคนทั้งสามปรากฏภาพ 'ความคึกคัก' อย่างมากขึ้นมา
ทันใด แมวป่าแมวภูเขาเต็มเรือนไปหมด ล้วนมารวมตัวกันนอกหน้าต่าง
ห้องของหูลูเสียนัน เกิดอาการติดสัดไปต่างๆ นานา

เสวียนอวี่กับฉางเฮินทนมัโหว่ลอบมองสีหน้าชิงโมเหียนโดย
พร้อมกัน

"ฉางเฮิน เจ้ากับเสวียนอวี่ไปที่ห้องหูลูเสียนัน..." ซึ่งโมเหียนพูดอย่าง
ยากลำบาก

ฉางเฮินรอฟังคำพูดต่อไปของชิงโมเหียน แต่ผ่านไปครู่ใหญ่กลับ
ไม่เห็นเขาพูดอะไรต่อ

รองตุลาการ ท่านคิดจะทำอะไรกันแน่ มีอะไรพูดมาตามตรง
ให้ชัดเจนไม่ได้หรือ ก่อนหน้านี้ท่านไม่ได้เป็นเช่นนี้นี่นา

ฉางเฮินกับเสวียนอวี่มีสีหน้าเคืองขุ่น

ในตอนนี้มีผู้กล้าตายคนหนึ่งรีบร้อนวิ่งเข้าประตูมา "ท่านเสวียนอวี่
ท่านรีบไปดูสักนิดเถอะ แมวป่าล้อมห้องของคุณหนูหูลูไว้ หน้าต่างถูกชน
ขาดหมดแล้วขอรับ"

เสวียนอวี่ตกใจอย่างมาก "ส่งคนไปไล่แล้วไม่ใช่หรือ"

ผู้กล้าตายเงยหน้าขึ้น ทุกคนตกใจที่เห็นบนใบหน้าของเขามีรอยข่วน
สองสามรอยทิ้งไว้อย่างชัดเจน ทั้งยังมีคราบเลือดติดอยู่ด้วย

"แมวป่าพวกนั้นเหมือนบ้าคลั่ง พวกเราไล่ไปแล้วและพินตายไป
จำนวนหนึ่ง แต่พวกมันไม่กลัวตายเอาเสียเลยขอรับ"

"กลิ่นหอมมันยั่วชวนใจมากกว่าจริง ๆ" ฉางเฮินพึมพำหนึ่งประโยค
เต็มเกลือกปากแผลของชิงโมเหียนอย่างไม่หวั่นเกรงใดๆ เลย

ชิงโมเหียนพลิกเปิดผ้าห่มในทันที ทำให้เสวียนอวี้ตกใจ "ซื่อจื่อ ท่านยังบาดเจ็บอยู่ ลงจากเตียงไม่ได้นะขอรับ"

ฉางเฮินเห็นดังนั้นจึงพูดว่า "ข้ากับเสวียนอวี้จะไปดูสักหน่อย รongตุลาการอย่าขยับส่งเดชจะดีกว่า กระดูกจะได้ไม่เคลื่อนจนต้องต่อใหม่"

ชิงโมเหียนจำต้องมองดูฉางเฮินกับเสวียนอวี้เดินออกนอกประตูไป นอกหน้าต่างมีเสียงแมวร้องคำรามระงม เขาฟังแล้วรู้สึกว่ารุนไจอย่างมาก

พวกเสวียนอวี้ออกไปราวครึ่งถ้วยชาจึงกลับมา

หลังจากฉางเฮินเข้าห้องมา เสวียนอวี้ที่อยู่ข้างนอกก็รีบปิดประตู เสียงฟุ้งซนตึ๊งๆ ดังขึ้นพักหนึ่ง จากนั้นก็ตามมาด้วยเสียงร้องครวญของแมวหลายครั้ง คิดว่าเสวียนอวี้คงนำคนกำจัดแมวที่ตามกลิ่นหอมนั้นไปแล้ว

ฉางเฮินมือถือกรงเหล็ก บนนั้นพันผ้าไว้ชั้นหนึ่ง

ชิงโมเหียนเห็นกรงนั้นแล้วก็หงุดหงิดขึ้นมาทันที "นี่เป็นความคิดของใคร!"

เจ้าตัวเล็กของเขาต่อให้เป็นตัวสร้างปัญหา ก็มีเพียงเขาเท่านั้นที่ซังนางได้ เหตุใดจึงจับนางใส่กรงเช่นนี้!

บนตัวฉางเฮินมีรอยแผลเช่นกัน เสื้อผ้าถูกแมวข่วนไปหลายแห่ง "rongตุลาการท่านอย่าเพิ่งโมโห ฟังข้าพูดจบก่อน"

นางวางกรงไว้บนตู้ตรงหัวเตียง "วิธีนี้เสียวนั่นเป็นคนของเธอ"

"อะไรนะ" ชิงโมเหียนคิดว่าตนเองฟังผิดไป

"ห้าวันก่อน หลังจากนางกลับไปก็ให้เสวียนอวี้หากรงให้หนึ่งใบ จากนั้นก็เข้าไปอยู่ในนั้น เพราะพวกเสวียนอวี้ไม่กล้าเข้าไปในห้อง อาหาร

ทุกวันที่วางไว้เพียงตรงประตู ดังนั้นจึงไม่มีใครรู้ว่าหลายวันมานี้นางอยู่แต่
ในกรงนี้"

นางเฮ้นค่อยๆ คลายผ้าที่พันกรงออก แล้วถอยออกจากห้องไป
เงียบๆ

ตอนที่ซิงโมเหยียนเห็นเจ้าก่อนชนที่นอนขดอยู่ในกรงก็ตกตะลึงไป
ชะมดเห็ดในกรงสีชมพูขมัว ท่าทางซึ้งเศร้า เหมือนผอมลงไป
ไม่น้อย

319

ในห้องเจียบสัจด นอกหน้าต่างมีเสียงร้องไหยหวนของแมวป่า ทำลาย
บรรยากาศอยู่บ้าง

ชิงไม่เหยียนเปิดประตูกรง

หฺรูเสียวนันชดตัวกลม ขยับตัวหันหลังให้เขา

พอชิงไม่เหยียนเห็นการกระทำของนางเช่นนั้นแล้ว ในใจเขาก็ราวกับ
มีไฟปะทุขึ้นมา เขาให้คนไปรับนางมาแล้ว แต่นางกลับทำเช่นนี้กับเขาหรือ

"ออกมา" เขาเคาะประตูกรง

เจ้าตัวเล็กข้างในไม่สนใจเขา กลับขดตัวแน่นยิ่งขึ้น

ชิงไม่เหยียนโมโหยิ่งกว่าเดิม "ยังกล้าซุกสีหน้าใส่ข้าอีกหรือ"

หฺรูเสียวนันไม่ขยับเขยื้อน

ชิงไม่เหยียนเปิดประตูกรง คว่ำตัวนางออกมาโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง
ยังคงเป็นการคว่ำหลังคอของนาง แต่มือสัมผัสนั้นแตกต่างจาก

ก่อนหน้านี้มาก

ผิวหนังแห้งเหี่ยว ไม่มีเนื้อหนังให้จับได้เต็มไม้เต็มมือ นางผอมจน เป็นเช่นนี้โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยหรือ หลายวันมานี้นางทำอะไรอยู่ นางไม่ได้ กินอะไรเลยหรือ

ซิงโมเหียนยืนมือไปลูบท้องของนาง

หูเสี่ยวนันร้อง "จี้ต๋า" สองที เป็นเสียงที่ไม่มีชีวิตชีวา ไม่มีพลังชีวิต เหมือนที่ผ่านมาเลย

"เสวียนอวี่" ซิงโมเหียนเงยหน้าส่งเสียงเรียกไปนอกประตู

เสียงประตูดังครืนๆ แต่ไม่เห็นเสวียนอวี่เปิดประตู

"ชื่อจื่อ ท่านมีเรื่องอะไรสั่งได้เลยขอรับ ข้าไม่กล้าเปิดประตูจริงๆ... แมวป่ามากเหลือเกิน..." เสียงลั่นหวังของเสวียนอวี่ดังมาจากนอกประตู ผสานกับเสียงร้องเจ็บปวดของคนได้บังคับบัญชาที่ถูกแมวป่าชวน ยังมี เสียงร้องโหยหวนของแมวที่ถูกพันอยู่บ่อยครั้งอีกด้วย

พอคิดว่ากลางลานเรือนคงวุ่นวายไปทั่ว ซิงโมเหียนก็มุมปาก กระตุกสองที

เจ้าตัวเล็กไม่ยอมเปลี่ยนร่างเป็นคน ประกอบกับเป็นช่วงระดูของ นางอีก...หากไม่ยอมกินอาหารอีกจะได้อย่างไรกัน

เขาวางหูเสี่ยวนันลงบนผ้าห่ม หูเสี่ยวนันขยับตัวอย่างลำบาก คิดจะจากไป

"ยังคิดจะไปทีใดอีก" ซิงโมเหียนตะคอกเสียงเข้ม

หูเสี่ยวนันไม่กล้าขยับอีก ขดตัวอยู่ตรงนั้นส่งเสียงร้องใส่เขาอย่าง น่าสงสาร

เสียงนั้นทั้งอ่อนแรงและเบาหวิว เพราะผมลงไปมากดวงตาของนาง
จืดเป็นพิเศษ กลมกลิ้งเขียวสุกใส ต่อให้เป็นคนที่ใจแข็งเห็นแล้วก็
อดใจสั่นไม่ได้

"เปลี่ยนร่างกลับมาเดี๋ยวนี๊" ซึ่งไม่เหยียนลิ่ง
หฐูเสียวมันท่าทางหงอยๆ ก้มหน้าลง แม้แต่ตัวนางเองยังไม่รู้ตัวเอง
เลยว่าการถูกเขารังเกียจจะทำให้เสียใจมากเพียงนี้

ที่ผ่านมานางอยากจะเปลี่ยนร่างเป็นคนทุกขณะจิต ไม่อยากใช้ชีวิต
เหมือนสัตว์ตัวหนึ่งอีก แต่นับจากวันนั้น นางก็ไม่อยากเปลี่ยนร่างกลับ
เป็นคนอีกแล้ว เหมือนกับว่ามีเพียงการทำเช่นนั้นนางจึงจะลืมทุกอย่างได้
แม้แต่อาหารก็ไม่นึกสนใจกินอีกเลย

นางยังให้เสวียนอวี๋หากรงมาใบหนึ่งและขังตนเองเอาไว้ เช่นนี้
ต่อให้เป็นช่วงระดู แมวป่าเหล่านั้ก็เข้ามาไม่ได้ ไม่สามารถแตะต้องนางได้

นางขดตัวนอนสะสมสะสมอยู่在那นั่นทั้งวันทั้งคืน

"นันนัน" เสียงที่คุ้นเคยดังขึ้น นอกจากปู้จ้อมเวทเฉมาแล้ว มีเพียง
คนเดียวที่เรียกชื่อนี้ของนาง

เป็นซึ่งไม่เหยียนหรือ

จะเป็นไปได้อย่างไร เขาไม่อยากจะเห็นหน้านางแล้ว นางสร้างความ
ยุ่งยากให้เขามากมายและยังทำให้เขาเกือบถูกนักหุนเวทฆ่าตายอีกด้วย
เขาเกลียดนางแล้วกระมัง

"นันนันตื่นสิ"

มีคนยึดของอะไรใส่ปากของนาง

หวานจ้จ...

ไม่รู้ว่าเป็นของว่างอะไร เข้าปากแล้วละลายทันที

"เอื๊อก..." นางกลืนของในปากลงท้อง ไม่ได้กินข้าวมาหลายวันแล้ว

ในกระเพาะว่างเปล่า พออาหารตกถึงท้องก็เริ่มปวดท้องขึ้นมา

นางหันหน้า หลบมือของใครบางคน และซุกหน้าชิดตัว

ซึ่งไม่เหยียนมองดูก่อนชนตัวสั้นเทาทำอะไรไม่ถูก แล้วตะโกนสั่งให้เสวียนอวี่ไปตามฉางเฮินมา

นอกประตูมีเสียงดังปังๆ ปังๆ อยู่พักหนึ่ง กว่าที่เสวียนอวี่จะเปิดออกได้ไม่ถนัดนัก ฉางเฮินถูกคนยึดเข้าห้องมา

"รองตุลาการ ท่านรีบเกลี้ยกล่อมให้คุณหนูหูลเปลี่ยนร่างกลับมาเถอะ"

พอซึ่งไม่เหยียนเห็นสภาพของฉางเฮินชัดเจนแล้วก็ตกตะลึง บนเสื่อคลุมของฉางเฮินเต็มไปด้วยรอยข่วนของแมวป่า มีหลายจุดที่ถูกกระชากจนขาด

เพราะหนูเสวียนนอนอยู่ในช่วงระดู กลิ่นระมัดเข็ดบนตัวจึงรุนแรงมากขึ้น ทั้งห้องเต็มไปด้วยกลิ่นหอม แมวป่าข้างนอกเหล่านั้นแทบเป็นบ้า อยากจะมุดเข้ามาในห้องโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น

ซึ่งไม่เหยียนขมวดคิ้วพูดว่า "เจ้ามาดูทีซิ เหตุใดนางจึงไม่ยอมกินอะไร"

ฉางเฮินยวบเข้าไปอย่างไม่ยินดียินร้าย เริ่มด้วยการลูบท้องของหนูเสวียนก่อน แล้วตั้งใจฟังเสียงหัวใจเต้นของนาง

"คุณหนูหูลร่างกายไม่เป็นอะไรมาก ก็แค่หิวหลายวันเกินไปจึงรู้สึกท้องไส้ปั่นป่วน กินอาหารสักนิดก็ไม่มีไรแล้ว"

"แต่ว่า...เหตุใดนางจึงไม่ยอมกินอะไรล่ะ" ซึ่งไม่เหยียนเอ่ยถามด้วย

ความสงสัย

ฉางเฮินถอนหายใจไร้เสียง "ปมในใจต้องรักษาด้วยยาใจ เรื่องนี้
ต้องดูที่ตัวรองตุลาการแล้ว"

ชิงโมเหียนหันหน้าไป ดูที่ตัวเขาหรือ ตอนเริ่มแรกคนที่รู้สึกเศร้าใจ
คือเขาไม่ใช่หรือ...เหตุใดสุดท้ายกลายเป็นความผิดของเขาไปได้

ฉางเฮินแอบยิ้มเมื่อเห็นชิงโมเหียนนวดขมับข้างหนึ่ง "คุณหนูหุ
ช่วงหลายวันนี้ควรจะกินอาหารเหลว อีกครู่ข้าจะให้คนเตรียมอาหาร
อ่อนๆ เช่นพวกข้าวต้ม แต่สภาพการณ์ข้างนอกในตอนนี้นี้เกรงว่าส่งเข้ามา
คงจะยากสักหน่อย"

ฉางเฮินหมุนตัวเดินจากไป ก่อนออกนอกประตูก็พลิกซ้ายเลื้อยขึ้น
มาปิดหัวของตนเองเอาไว้

เสวียนอวี่แถมประตูเล็กน้อย ยื่นมือเข้ามาคว้าเสื้อของฉางเฮินไว้
แล้วดึงตัวนางออกไป

เสียงร้องตกใจของฉางเฮินดังขึ้นนอกประตูไม่หยุด รวมถึงเสียง
เสวียนอวี่ตะคอกคนใต้บังคับบัญชา

กลิ่นที่คุ้นเคยโอบล้อมตัวนาง แต่หูเสวียนนังกลับยิ่งเศร้าใจ เกลียด
นางแล้วไม่ใช่หรือ รังเกียจนางที่เป็นตัวสร้างปัญหา...เหตุใดยังดีกับนาง
เช่นนี้อีก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3wXz9c2>